Nebunii din Baalbek

GERARD DE VILLIERS

EDITURA TINERAMA

Gérard de Villiers

Nebunii din Baalbek

Gérard de Villiers

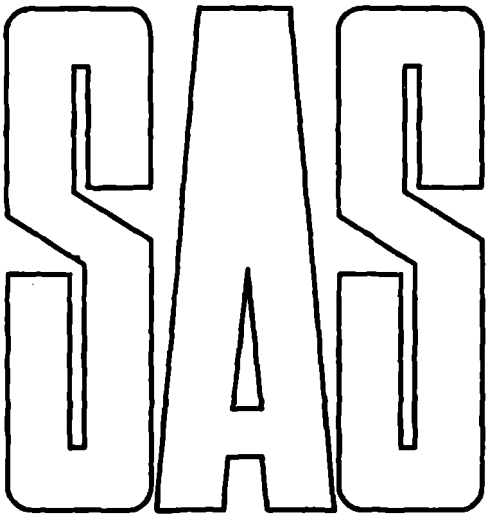

Nebunii din Baalbek

În românește de
Anca Pisică

EDITURA Tineretului
2001

ISBN:
973-597-009-0

Malko Productions – Paris,
Les fous de Baalbek
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Capitolul I

John Guillermin încercă să sară peste o băltoacă din mijlocul Bulevardului Paris, dar alunecă și căzu drept în ea, sub privirile ironice ale unui pușcaș marin bucălat, îmbrăcat într-un mantou verde. Stătea de pază în fața unei clădiri vechi de culoare roșiatică, ce adăpostea temporar o parte din birourile Ambasadei americane, apărată de un parapet format din saci cu nisip, pus chiar în mijlocul șoselei, și mesteca gumă rozalie la culoare.

În zilele bune, această cornișă ce domina Mediterana era comparată adesea cu celebrul bulevard din Nisa, Promenade des Anglais. Astăzi însă, rămasă golașă, în bătaia vântului venit dinspre marea cenușie, cu palmierii rahitici și ciopârțiți de bombardamente, cu clădirile verzui plantate la fiecare o sută de metri, cu barierele din lemn cu sârmă ghimpată puse de-a curmezișul drumului, cu șinele antitanc cu capete îndoite formând bariere în principiu de netrecut, cu găurile din zidurile clădirilor cauzate de obuzele israelienilor, părea mai degrabă un câmp de luptă decât un loc de recreere.

Impresie întărită și de absența vehiculelor și de puținii trecători. De la atentatul care a transformat Ambasada americană, situată în capătul Bulevardului Paris, într-un cremșnit din beton, circulația autovehiculelor a fost interzisă între Bain Jamal, micuța plajă din fața ambasadei distruse, și hotelul *Riviera*, aflat la un kilometru mai departe.

Vehiculele blindate americane înțesate de-a lungul clădirii, santinelele cu căști și cu veste antiglonț, ascunse după pușt ile lor de asalt M 16, pândind îngrijorate exploziile din depărtare ale artileriei arabe, ce bombarda cartierele creștinilor din est, sporeau și mai mult tensiunea. Mândrețea de Bulevard Paris

devenise un teren viran sinistru. unde se aventurau numai câțiva trecători care voiau să evite Universitatea americană.

Astfel, nefericita aventură a lui John Guillermin nu avusese alt martor decât pe pușcașul marin care făcuse un balon de gumă de bucurie. Americanul părea mai degrabă un nătăfleț, cu impermeabilul albastru prea lung pentru el, cu cizmele de cauciuc și privirea pierdută în spatele ochelarilor cu rame de baga.

Își scutură picioarele ude și se urcă pe trotuarul de pe faleză. Valurile mici se spărgeau de stânci. Cât vedeai cu ochii, nu erau decât garduri din sârmă ghimpată și clădiri de ciment. Zarva din Beirutul de Vest, care continua viața cotidiană în ciuda bombardamentelor și rachetelor, era acoperită de zgomotul mării. John Guillermin își strânse impermeabilul pe el și se întoarse cu spatele la mare. Figura lui puțin cabalină și tristă. părul grizonat. ondulat și ciufulit de vânt îi dădeau un aer de poet.

In afară de el și de soldați, bulevardul era absolut pustiu. Cel pe care îl aștepta întârzia să apară. Poate că nici nu mai venea... John Guillermin se resemnase deja. Nu era doar un amărât de război. Numai mașina-capcană, care a distrus pe 18 aprilie Ambasada americană, a terminat dintr-o singură lovitură și Centrala CIA din Beirut, inclusiv pe Deputy Director din Middle East Desk, venit de la Langley. De atunci, Compania și-a „răzuit" tot ce avea prin sertare și și-a trimis toți analiștii în căutare de informații. De aceea John Guillermin a trecut de la redactarea sintezelor, la meseria mult mai delicată de „ofițer informator"....

Ca să-și mai facă puțin curaj, americanul se sprijinise de balustradă și privea drapelul ce flutura în vânt sus pe clădirea părăginită în care se afla Compania. De pe 18 aprilie, birourile ambasadei fuseseră împărțite aici, în Ambasada Marii Britanii și în reședința ambasadorului din Baabda, care găzduia și cifrul.

În stânga, un vehicul blindat era pregătit să intervină în orice moment. Puțin mai departe, către vest, maiestuoasa ambasadă a Marii Britanii, adăpostită de un șir de cuburi din beton, era acoperită de un „furnicar" imens care cobora de la etajul al cincilea până la pământ. Era o plasă antigrenade.

La barieră apăru o mașină căreia i se permise să treacă. Vehiculul înainta încet. Pușcașul marin ieși din clădire cu arma

M 16 îndreptată spre el și începu să percheziționeze portbagajul și motorul, apoi controlă permisul de liberă-trecere. Era un ofițer din armata libaneză.

John Guillermin pipăi în buzunarul impermeabilului Colt-ul de calibrul 45 pe care îl simțea greu. Oamenii din Companie trebuiau să poarte neapărat armă și să se deplaseze cât mai puțin prin Beirut. Acesta era și motivul pentru care Guillermin îi dăduse întâlnire informatorului în această zonă extrem de protejată. Americanul înfrigurat înaintă câțiva pași. Era nerăbdător să intre în birou la căldură. Colt-ul 45 îi trăgea în jos buzunarul drept, conferindu-i un aer ciudat... Se zgribuli. Ce țară! Până și israelienii se săturaseră de ea. Se întoarse și cercetă zarea, fiind biciuit de aerul rece care îl făcu să-i dea lacrimile. Navele Flotei a VI-a, care staționa la Beirut, erau înecate în ceață. Abia se zăreau. Din când în când, obuzele trase de pe crucișătorul *New Jersey* transformau în câmp un sat arab, apoi liniștea se lăsa din nou.

În fine, apăru o siluetă dinspre Bain Jamal. Era un bărbat care mergea grăbit, cu capul gol și cu mâinile înfundate în buzunarele hainei. John Guillermin mijì ochii. La el, toți arabii arătau la fel. Când bărbatul ajunse la vreo zece metri, se relaxă. Nu era informatorul lui. Se uită rapid la ceas. Mai stătea cinci minute, apoi se întorcea. Bărbatul ajunse în dreptul lui și scoase mâna dreaptă din haină cu un gest lent. Era un arab tânăr cu părul creț. Avea un pistol semiautomat, echipat cu un amortizor gros, cilindric, de culoare neagră. Fără nici o ezitare, bărbatul ridică brațul și trase de aproape un glonț în ceafa lui John Guillermin.

Din cauza soarelui, americanul aplecă capul și se învârti pe loc. Al doilea glonț îi pătrunse în urechea dreaptă, străpungându-i creierul. Ca fulgerat, John Guillermin puse un genunchi pe sol, apoi se prăbuși într-o parte. Zgomotul slab al împușcăturilor fusese luat de vânt, iar santinela, preocupată cu controlul mașinii, nu auzise nimic.

Ucigașul bagă arma în buzunar și îngenunche lângă John Guillermin, îl scotoci rapid prin buzunare, aruncând pe pavaj tot ce găsea. Scoase un carnețel subțire de culoare neagră pe care îl întredeschise, apoi îl bagă repede în buzunarul lui. Se ridică exact în momentul în care se întorcea și santinela.

Pușcașul marin se uita când la ucigaș. când la corpul întins pe jos. Cele câteva secunde cât dură până să-și dea seama ce se întâmplase îi ajunseră ucigașului ca să fugă spre hotelul *Riviera*, adăpostit de enormele cuburi din beton aflate din loc în loc pe șosea. Pușcașul marin puse arma la umăr și trase o rafală spre fugar. Tânărul arab fugea cât îl țineau picioarele. Se îndepărtă brusc, evitând gloanțele și mări viteza.

*

Țăcănitul armei avu efectul baghetei magice asupra palatului Frumoasei din pădurea adormită. Santinelele săriră după sacii cu nisip aflați pe toată lungimea perimetrului protejat. gata să tragă, neștiind ce s-a întâmplat. În acel moment. ucigașului îi venise o idee genială: se opri din alergat și începu să meargă la pas pe malul mării. Astfel nu atrăgea atenția santinelelor de pază. Nu îl văzuse nimeni trăgând în John Guillermin.

Pușcașul marin care trăsese în direcția lui alergă spre trupul agentului CIA, neștiind ce s-a întâmplat de fapt și regretând că a tras. Nu auzise nici un foc de armă. Poate că americanului i se făcuse pur și simplu rău. Măcar de nu l-ar fi rănit pe civilul acela nevinovat... Însă îndoielile lui se risipiră când văzu fața însângerată a lui John Guillermin. Pușcașul marin se ridică și îi făcu semn vehiculului blindat care apăra ambasada.

— *Go for him ! He killed him!*[1] urlă el.

Vehiculul blindat se urni cu un scrâșnet. Soldații din preajma lui se urcau din mers. Acesta rupse o bucată de trotuar și porni în urmărirea arabului. Santinela se uita cum se îndepărtează, furios la culme. Nu putea să-și părăsească postul. Se duse înăuntru și urlă în aparatul de radio.

— *Mr. Guillermin has been shot! He is dead!*[2]

Ucigașul se găsea acum în dreptul Ambasadei Marii Britanii, când se întoarse și văzu vehiculul blindat îndreptându-se spre el, cu drapelul fluturând în vânt. Începu să alerge, dar nu prea tare. Cei doi pușcași marini din fața lui, însărcinați să apere intrarea vestică a perimetrului, ieșiră din clădire, neștiind ce să

---

1. Du-te după el ! L-a omorât ! (n.a.)

2. Domnul Guillermin a fost împușcat! A murit! (n.a.)

facă. văzându-l pe civil cu figura înnebunită de groază. Unul dintre ei, un negru înalt, se puse în calea lui şi strigă:

— Stai pe loc!

Neoprindu-se din alergat, ucigaşul scoase pistolul şi goli ce mai rămăsese în încărcător la întâmplare. Câteva gloanţe îi atinseră vesta antiglonţ, însă, din cauza şocului puşcaşul marin fu proiectat înapoi. Rafala trasă din M 16 se pierdu din înaltul cerului. Ucigaşul se adăposti după un cub de ciment şi, cu un extraoridinar sânge rece, schimbă încărcătorul. Se uită peste umăr. Vehiculul blindat se apropia cu un zgomot asurzitor, urmat de un Jeep plin cu soldaţi.

Ucigaşul mai aruncă o privire. Soldatul pe care îl împuşcase zăcea pe jos, iar cel de-al doilea îl pândea de după sacii cu nisip. Se afla între două focuri. Duse două degete la gură şi fluieră atât de tare, încât acoperi zgomotul şenilelor. Patru bărbaţi coborâră numaidecât dintr-un Volvo gri oprit pe Strada Nigeria, o alee micuţă ce urca pe lângă parcul Ambasadei Marii Britanii, chiar la marginea permetrului de securitate. Nou-veniţii trecură în spatele puşcaşului marin sănătos şi deschiseră focul cu Kalaşnikovul.

Soldatul se prăbuşi, iar vehiculul blindat se opri ca să-i vină în ajutor. Profitând de starea de confuzie, ucigaşul traversă şoseaua alergând printre cuburile din beton şi ajunse la complicii lui.

Se grupară cu toţii către Strada Nigeria, trăgând rafale scurte ca să-şi acopere retragerea. Puşcaşii marini săriră din Jeep şi se împrăştiară, apăraţi de vehiculul blindat care se pusese din nou în mişcare. Acesta trecu peste sârma ghimpată şi se îndreptă spre străduţa îngustă. La o sută de metri mai înainte, în dreptul hotelului *Riviera*, soldaţii unui post de pază libanez începură să se agite, dar nu interveniră. Păcăniturile seci ale armelor M 16 se amestecau cu cele trase din Kalaşnikov. Teroriştii nu se speriară de luptă, dimpotrivă, se grupară fără grabă, acoperindu-se unii pe alţii, fără să caute să se ascundă. Ajunseră la Volvo gri şi se înghesuiră în el, continuând să tragă prin geamul din spate, în timp ce maşina urca încetişor Strada Nigeria.

Vehiculul blindat fu nevoit să se oprească la intrarea pe străduţa îngustă, fiind stânjenit de o maşină care voia să iasă din locul de parcare. Volvo era acum la o sută de metri în faţă.

Opri, apoi unul dintre pasageri deschise focul asupra soldaților Aceștia, adăpostiți după blocurile de ciment din perimetrul de securitate, nu prea aveau curajul să se aventureze mai departe. Zărind blindata blocată, sergentul lor strigă:

— Urmăriți-i, pentru Dumnezeu!

Vreo doisprezece pușcași marini începură să înainteze. depășind vehiculul blindat. Mitraliorul acestuia urlă când văzu Volvo demarând:

— O să mi-o pățiți! Lasați că vedeți voi!

Se grăbi să prindă mașina gri în vizor. dar nu mai apucă să apese pe trăgaciul mitralierei căci un Fiat 132 de culoare roșie. parcat lângă mașina care făcea manevre în josul Străzii Nigeria explodă. transformându-se într-o imensă minge de foc ce înghiți soldații din apropiere. O explozie asurzitoare zgudui pământul, distrugând zidul Ambasadei Marii Britanii pe o porțiune de douăzeci de metri și împrăștiind bucățile în mare. Vehiculul blindat se învârti pe loc, apoi luă foc. Din mașina care voia să iasă din parcare nu mai rămăsese nimic.

După aceea, liniștea se așternu dintr-o dată. Spre cer urcau coloane de fum alb, șoseaua era presărată cu trupuri inerte și sfârtecate. Mitraliorul de pe vehiculul blindat mai strângea la piept arma M 16, dar era decapitat.

*

Robert Carver, șeful CIA, prezida o reuniune consacrată securității, când o explozie foarte apropiată zgudui ferestrele mari ale încăperii. Discuțiile încetară brusc și se lăsă o liniște mormântală.

— Oh, nu! murmură americanul pentru sine în timp ce se ridica.

Deschise fereastra și se aplecă. Zări o trâmbă de fum care se urca spre cer lângă Ambasada Marii Britanii, amestecată cu limbi de flăcări. Se năpusti pe scară și se ciocni de un gardian care îi anunță moartea lui John Guillermin. Afară era plin de soldați și de gărzi îmbrăcate în civil cu aparate de emisie-recepție. Îl conduseră la cadavrul lui John Guillermin. Văzu buzunarele întoarse pe dos, hârtiile luate de vânt și se întrebă ce anume căutase asasinul. Robert Carver se îndreptă în goană spre locul exploziei însoțit de escortă și fu depășit de un vehicul blindat Bradley cu vreo zece soldați agățați de blindaj.

În clipa în care ajungea în capul Străzii Nigeria, blocată de flăcări şi de fum, se auziră nişte împuşcături, iar soldaţii începură să tragă imediat ca apucaţii. Când totul se linişti, se constată că omorâseră doi pompieri libanezi, ascunşi de perdeaua de fum. Primele focuri de armă veneau în rafale trase în aer de miliţienii din cartier ca să-i îndepărteze pe curioşi...

Robert Carver înainta cu sufletul la gură spre craterul de patru metri săpat de maşina-capcană. Balcoanele clădirii din apropiere se făcuseră praf şi pulbere, printre ele găsindu-se trupurile sfârtecate ale celor care se aflau acolo... Carcasa unei maşini mai fumega încă. Americanul zări înăuntru un pantof în care mai era un amalgam de carne şi oase. Puşcaşii marini se agitau în toate părţile, venindu-le în ajutor camarazilor răniţi. Sergentul care dăduse ordinul de înaintare trecu pe lângă Robert Carver cu faţa scăldată de lacrimi, vorbind singur.

Un urlet de femeie acoperi toată hărmălaia. Vânzătoarea unui magazin situat lângă *Riviera* descoperea îngrozită un obiect ce aterizase în magazinul ei: o mână de om smulsă exact din încheietură. Una dintre gărzi îl trase pe Robert Carver deoparte:

— Veniţi, domnule, că nu suntem siguri.

Americanul plecă fără să scoată o vorbă, trecu pe lângă cadavrul lui John Guillermin acoperit cu un poncho verde, adună toate obiectele mortului, apoi urcă direct în biroul acestuia. Îl cercetă sistematic, deschise toate dulapurile, sertarele, o interogă pe secretară şi apoi se dumiri. Nu numai că îl asasinaseră pe John Guillermin, ci îi luaseră carneţelul unde îşi notase toate numele informatorilor. Prin ce împrejurare îl avea asupra lui?

Toate telefoanele sunau în acelaşi timp. Norul de fum albicios se risipea încet, încet, indicând tipul de explozibil folosit: era hexogen, de trei ori mai puternic decât TNT. Năuc, un supravieţuitor din vehiculul blindat fu adus în biroul şefului centralei ca să dea o declaraţie.

Robert Carver ţinea receptorul la ureche şi asculta distrat vorbăria ambasadorului în culmea isteriei care încerca să determine amploarea catastrofei. Urletele nenumăratelor sirene ale salvărilor se auzeau peste tot şi îl călcau pe nervi. Un elicopter imens se aşeză pe bulevard şi din el coborâră alţi puşcaşi marini.

Beneînțeles că Volvo gri dispăruse de mult. scăpând fără nici o dificultate de barajele armatei libaneze. Găsirea lui cădea în sarcina șefului centralei. Era la fel de ușor de găsit ca și acul în carul cu fân.

Capitolul II

Beirut!

Malko privea prin hubloul aparatului Boeing 707 clădirile cenușii și plate mărindu-se din ce în ce mai tare, labirintul de străduțe înguste și întortocheate, cu câte un zgârie-nori construit din loc în loc. din care. de la războiul civil. rămăseseră doar niște carcase goale. De opt ani, diferitele facțiuni libaneze își disputau teritoriul cu ajutorul obuzelor de o sută cincizeci și cinci, în funcție de fiecare cartier.

Cu toate astea, de sus, totul părea normal. Șiruri de mașini înghesuite pe străduțele sinuoase, într-o aglomerație haotică, împinsă în mod anarhic între fluviul Beirut și mare. Din 1975, orașul a fost împărțit în două, la est, între fluviul Beirut și centrul orașului, erau creștinii. La vest, musulmanii și progresiștii, uniți cu toții împotriva creștinilor. Iar în mijloc, se afla ceea ce ei denumiseră „linia verde", de ani de zile un teren viran mortal, străbătut numai cu prețul vieții. În prezent situația era mai calmă, iar cele două părți ale Beirutului începuseră să comunice destul de timid.

Totuși, creștinii erau veșnic vigilenți, din cauza amenințărilor noi venite din cartierele de la periferia sudică, din partea musulmanilor șiiți, regrupați sub stindardul grupării Amal[1], organizație legată de adversarii creștinilor. Aceștia, adunați cu înfrigurare în jurul colinei Achrafieh. centrul enclavei lor, se rugau. fără prea mare convingere însă, ca acest răgaz să se prelungească cât mai mult.

Boeing-ul 707 viră ușor apropiindu-se de sol, iar Malko descoperi câteva ruine pe marginea falezei, până în *Beirutul de* Vest. Era curios și emoționat să regăsească acest farmec pervers și sulfuros întru câtva, plin de secrete și urât, precum Saigonul, unde mișunau tot felul de traficanți, cu afaceri necu-

1. Speranță în limba arabă (n.a.)

rate. lupte clandestine și de fel de fel de lovituri în stil oriental. Americanii se simțeau aici pierduți, ca într-o altă galaxie... O voce catifelată și puțin răgușită îi întrerupse meditația:

— Puneți-vă centura, domnule.

În fața acestui surâs, și-ar fi legat orice. Urmări cu privirea picioarele superbe ale stewardesei brunete care îi zâmbea întruna încă din Cipru. Era un mod plăcut de a condimenta riscurile care îl așteptau la Beirut, mai ales că simțea deja fiori reci pe șira spinării.

Se uită iarăși prin hublou. Acoperișurile plate din Jnah păreau atât de apropiate, încât le putea atinge cu mâna. După aceea, zări câteva zone construite chiar pe malul mării. Avionul aparținând companiei Middle East Airlines cobora spre aeroportul din Khalde, situat în sud, evitând să survoleze cartierele șiiților, ca să nu se trezească atacați cu RPG 7 [1]. De altfel, de multă vreme, nici o companie civilizată nu mai avea legături cu Beirutul, al cărui aeroport nu se deschidea decât dacă ploaia de obuze nu era prea densă.

Călătoria lui fusese o adevărată aventură. Aeroportul din Beirut era închis, așa că fusese nevoit să treacă prin Cipru, iar de acolo, să-și continue drumul cu feribotul până la Jounieh, port controlat de creștini... Profitase de acest lucru ca să se ducă la Paris să reînnoiască garderoba Alexandrei.

Dar se întâmplă o minune! Aeroportul din Beirut fusese redeschis. Din păcate, nu pleca nici o cursă din Paris. Ca să ajungă la Cairo, trebuia să se ducă mai întâi în Cipru. Malko se pomenise în zborul companiei Air France pentru Riad, care făcea escală când la Damasc, când la Cairo, după zilele săptămânii. Dacă din păcate, avionul companiei Air France ateriza la Cairo cu punctualitatea cântatului cucului, descoperea că zborul companiei Middle East pentru Cipru întârzia câteva ore. Acest lucru i-ar permite o mică siestă după masă, ca să elimine pateul de gâscă și vinurile de Bordeaux servite în premieră, însă aerogara din Cairo nu prea avea multe oferte.

Dar Malko își rezolvase problema cu un bacșiș gras, vărsat de un angajat de la Budget în buzunarul unui polițist de la Imigrări. Așa că Malko obținuse viza de ședere temporară. În

1. Rachetă sol-aer de fabricație sovietică, trasă de un singur om de pe umăr (n.a.)

Egipt, circulația era la fel de anarhică, însă Peugeot-ul închiriat de la Budget îi permisese să regăsească locul impresionant în care erau piramidele, dar mai ales, să-și aducă aminte de misiunea lui la Cairo.

Se mai întâmplă o minune: aparatul Boeing 707 al companiei Middle East Airlines ajunsese în sfârșit! Dar fu asediat imediat de cohorta de pasageri exasperați. Toată lumea se urcase la bordul bătrânului 707 care îi ducea în Cipru.

Acum ajungea în altă lume. Aparatul scoase trenul de aterizare și survolă tabăra pușcașilor marini. Malko își îndreptă privirea spre colinele din est ale masivului Chouf, care se întindea de la nord la sud, de-a lungul văii fluviului Beirut. Câteva cratere negre se zăreau pe ici, pe colo: erau locurile unde căzuseră obuzele. Războiul civil nu se terminase.

Roțile atinseră solul, iar aparatul își micșora viteza în mod progresiv. Apoi luă brusc viteză, ca și cum s-ar pregăti să decoleze din nou. Vocea suavă și răgușită a stewardesei anunță imediat:

— Comandantul îi roagă pe pasageri să nu se neliniștească. La intrarea pe pistă au căzut câteva obuze de o sută cincizeci și cinci și ne îndepărtăm de zona periculoasă cât putem de repede. Vă mulțumim pentru înțelegere.

Nici unul dintre pasageri nu păru deloc surprins. Așa era în Liban. Stewardesa puse microfonul la loc și îi zâmbea lui Malko de parcă i se adresese numai lui. Avea într-adevăr un corp de vis, fața cu trăsături ușor neregulate luminată de o privire arzătoare, parcă ar fi fumat haşiș la toaletă între două servicii. Sub privirile insistente ale lui Malko, se îndreptă către locul lui balasându-și șoldurile.

— Aveți nevoie de ceva, domnule?

— Pur și simplu eram curios cum vă cheamă, spuse el surâzând.

— Mona, domnule, am ajuns.

Boeing-ul 707 se opri cu o ușoară zguduitură. Ușile fură deschise, lăsând să pătrundă o rafală de ploaie. Cât timp străbătu tarmacul până la aeroport, Malko auzi bubuiturile surde ale artileriei rupând liniștea la intervale regulate. Starea jalnică în care se găsea aerogara îl întristă: tavanele dărăpănate spânzurau oribil, majoritatea geamurilor erau sparte, iar pereții erau găuriți de gloanțe de toate calibrele. Pasagerii se grăbeau să iasă cât mai repede, ca și cum totul ar

fi sărit în aer dintr-o clipă în alta. Malko merse după mulţime şi o întâlni afară pe apetisanta Mona care îşi târa valiza imensă cu rotile, de un galben ţipător, şi îşi făcea drum încercând să ajungă la microbuzul rezervat echipajului. Din nefericire, acesta plecă de sub nasul ei. Câţiva şoferi de taxi îl asaltară pe Malko în franceză şi în engleză:

— Beirut, domnule?

Se duse la stewardesa nedumerită, care stătea lângă valiza enormă.

— Pot să vă las undeva? o întrebă el. Am observat că v-au uitat. Eu merg la Beirut.

La început, ea îl învălui într-o privire ambiguă, apoi îi zâmbi cu vioiciune.

— Cu mare plăcere! Dacă nu vă deranjează.

Se urcară într-un Buick ce cunoscuse şi vremuri mai bune, care mergea pe lângă un zid imens din pământ. consolidat cu blocuri masive de ciment. Deci se găsea tabăra puşcaşilor marini americani. Mona îşi puse picior peste picior şi aprinse o ţigară, privind distrată cocioabele din Bordj El Brajneh şi vehiculele blindate cu tun fără recul, M 113 ale armatei libaneze plasate din cinci în cinci metri. Buick-ul încetini brusc. Ajunseseră la un baraj. Câţiva soldaţi libanezi controlau vehiculele, după criterii numai de ei ştiute, inspirate parcă din jocul la loterie. Şoferul deschise radioul pe postul „Vocea Libanului". O prezentatoare cu voce monotonă anunţa că rachetele Grad[1] au căzut în port şi că artileria arabă şi falangiştii creştini trăgeau unii în alţii cu obuze de calibrul o sută cincizeci şi cinci. Nişte necunoscuţi au tras o rachetă în turnul Murr... Era o zi obişnuită la Beirut.

— Nu vă este teamă să vă întoarceţi la Beirut? o întrebă Malko pe tânăra stewardesă.

Ea îşi scutură buclele negre.

— Oh nu, sunt obişnuită. Cu toţii ne-am obişnuit. De opt ani o ducem tot aşa...

Trecuseră de baraj şi luară viteză, strecurându-se printre casele dărâmate din Sabra şi Chatila, luminate din când în când de pata albicioasă a unui blindat italian. Trecură apoi printr-o zonă cu clădiri de-a lungul Pădurii de Pini, odinioară mândria Beirutului, din care rămăseseră doar nişte trunchiuri

1. Rachetă sol-sol de fabricaţie sovietică (n.a.)

arse, goale, apoi, pe lângă nenumăratele imobile transformate în ruine din beton, din care au rămas fațadele cu găuri mari în loc de ferestre. În schimb, circulația era frenetică, anarhică, mai ales Mercedesuri și mașini americane. Pe cornișa Mazraa, marea arteră ce străbătea Beirutul de la est la vest, credeai că ești în mijlocul Bulevardului Champs-Elysées sâmbătă seara. Apoi, deodată, printre neoanele aprinse, vedeai gaura neagră a unui fost imobil devastat. Stewardesa privea toate acestea cu indiferență. Se întoarse către Malko:

— De ce ați venit la Beirut?

— Import aparatură electronică.

— Ați face mai bine dacă ați importa generatoare sau geamuri. Asta merge cel mai bine aici... Bombardamentele au distrus centralele electrice și cablurile. Franctirorii nu-i lasă pe muncitori să le repare. (Râse.) Cel puțin așa se aude, pentru că principala centrală electrică se află în zona creștină. Numai că, cei care conduc sectorul energetic importă generatoare de la japonezi. Prin urmare, livrează mai întâi marfa lor din stoc. Vedeți, printr-o minune, vom avea curent...

Războiul făcea doar victime... Circulația nu era întreruptă de nici un semafor. Polițiștii plictisiți, hărțuiți de claxoane dirijau de bine, de rău afluența vehiculelor. Le trebui aproape o oră ca să ajungă în centrul Beirutului. Mona îl întrebă:

— Vă deranjează dacă mă lăsați în Achrafieh?

Ea îi spuse șoferului adresa în arabă și o luară pe Ring, autostrada urbană care străbătea capitala de la est la vest, mărginită numai de clădiri în ruine. Nici o casă nu rămăsese în picioare, în zona unde se dăduseră lupte. Din două sute în două sute de metri, șoseaua era barată de un post militar, cu caprele din lemn și sacii cu nisip. Apoi urcară colina Achrafieh, fieful creștinilor maroniți, ce ajungea pe o străduță liniștită, mărginită cu clădiri moderne, cu puține găuri în ziduri. Nu se vedea nici o lumină, doar câteva pâlpâiri de lumânare.

— Am ajuns.

— Lăsați-mă să vă duc eu valiza până la lift, îi propuse Malko galant.

Mona râse cu poftă de naivitatea lui.

— Dar nu avem lift! Doar v-am spus că obuzele lui Valentin Dezosatul ne-au distrus centrala.

— Cine este Valentin Dezosatul?

Șoferul scotea din portbagaj valiza de culoare galbenă.

— Walid Jumblatt, șeful druzilor, îi explică Mona. Lăsați, eu stau la etajul șapte...

— Cu atât mai mult, zise Malko, cu eroism. Aveți noroc că aici este liniște...

— Priviți, zise stewardesa zâmbind.

Arăta cu degetul un soi de sculptură abstractă făcută în asfalt.

— Un obuz de calibrul o sută cincizeci și cinci a căzut exact aici, dar nu a explodat. Într-o zi, mă întorceam acasă, ca acum. Din fericire, jumblattiștii folosesc multă muniție egipteană. Nu este prea bună...

Malko îi binecuvântă pe egipteni și luă valiza de jos. După ce urcă cele șapte etaje, inima îi bătea nebunește în piept. După ce merse pe pipăite ghidat de bricheta Monei, puse valiza jos gâfâind. Tânăra deschise ușa unui micuț apartament și aprinse o lampă cu gaz. Malko se lăsă pe un fotoliu, epuizat.

— Sunteți un scump! spuse ea. Doriți să beți ceva?

Malko ceru o votcă. Ea își luă un coniac Gaston de Lagrange. Până băură, Mona se schimbase de uniformă într-un jeans și un pulover care se mulau perfect pe corpul ei superb. Malko se simțea puțin amețit. O explozie surdă nu prea departe de ei îl făcu pe Malko să simtă fiori pe șira spinării, dar Mona îl liniști imediat.

— Nu e nimic. S-a auzit la Baabda.

Se ridică cu părere de rău. Șoferul îl aștepta jos.

— Putem să cinăm diseară? o întrebă el. Să vă sun?

Mona clătină din cap cu un zâmbet dezolat.

— Este cu neputință, nu am telefon. O rachetă Grad a distrus rețeaua de pe stradă. Unde locuiți?

— La Commodore.

Toate marile hoteluri fuseseră distruse și mai rămăseseră doar câteva în tot Beirutul de Vest.

— Așadar, vin diseară să vă iau?

Își începea treaba abia a doua zi.

— Nu pot.

Spusese acest lucru cu mare regret. Se priviră câteva clipe zâmbind. Privirea tinerei libaneze îl încurajă pe Malko. O prinse de șolduri și o trase cu blândețe spre el. Buzele li se atinseră și se sărutară îndelung. Când își strecură mâinile sub pulover, atingându-i sânii, Mona se îndepărtă puțin, cu o lucire nedeslușită în priviri.

— Sunteți nebun! spuse ea fără convingere.

Cum Malko nu-i dădea drumul, ea adăugă:

— Trebuie să plecați. Jules al meu vine acum să mă ia. Știe că m-am întors.

— Atunci, mâine seară?

— Voi încerca. Vă sun la *Commodore*. Dacă nu, vin direct.

Se sărutară încă o dată, iar el coborî scara întunecoasă. Sejurul la Beirut începea destul de frumos. Șoferul de taxi părea nervos. Îi arătă ceasul. Era șapte și jumătate.

— *The curfew!*[1] zise el.

Începând cu ora opt, nimeni nu mai avea voie să circule pe stradă... O luară spre Beirutul de Vest printr-un labirint de străduțe înguste, toate semănând între ele, mărginite de aceleași cuburi din beton, dar destul de întregi.

Hotelurile la care Malko trăgea altădată erau acum niște ruine: *Saint-Georges*, *Phoenicia*, chiar și *Holiday Inn*, distrus imediat după inaugurare... *Commodore*, în schimb, primise doar un obuz de calibrul o sută cincizeci și cinci care proiectase două camere, cu ocupanți cu tot, în piscina fără apă.

În momentul în care Malko se oprea la recepție, un șuierat strident îl făcu să tresară. Se opri locului înghețat. Era zgomotul unui obuz. Cu toate astea, în hol toată lumea își vedea de treabă. Ziariștii, care formau nouăzeci la sută din clienți, nici măcar nu ridicaseră privirea.

Șuieratul se opri, dar nu se auzi nici o explozie. Apoi fu reluat și mai strident. Văzându-i nedumerirea, recepționerul se aplecă spre Malko:

— Nu vă temeți, domnule, așa face papagalul. De când cu bombardamentele israelienilor, s-a țăcănit de tot... Uitați-vă, este acolo, lângă bar.

Malko se întoarse și zări un papagal într-o colivie, care stătea țeapăn pe *bara lui*. Brusc, se lăsă pe spate și se rostogoli cu capul în jos, imitând șuieratul ascuțit al unei bombe care cade. Oare ce or simți oamenii, dacă animalele erau atât de șocate?

Bibliorafturile metalice îngrămădite pe solul nămolos din curtea mică, protejate de ploaie cu folii de plastic dădeau și mai

---

1. Interdicția de circulație (n.a.)

pregnant impresia de dezastru şi de dezorganizare. Intrarea principală fusese blocată din motive de securitate, şi toată lumea intra pe uşa de serviciu care dădea pe străduţa îngustă Rifahi. Pe o pancartă scrisă cu markerul, agăţată de grilaj, seria: „Atenţie! Nu daţi informaţii oricui despre puşcaşii marini!"

Un chelios cu ochi albaştri. cu trăsături ascuţite şi buze subţiri traversă cu mare atenţie harababura din curte şi îi întinse mâna lui Malko zâmbindu-i în colţul gurii, dar destul de morocănos.

— Domnule Linge, bine aţi venit în anticamera morţii!...

Malko strânse mâna întinsă. Robert Carver plecase să vorbească la telefon în celălalt capăt al Ambasadei Statelor Unite, când. pe 18 aprilie, trei sute de kilograme de hexogen transformaseră în cenuşă pe majoritatea colegilor din Centrala din Beirut. Acest lucru adusese cu sine o promovare bine meritată, dar făcută în mare grabă, la rangul deloc de invidiat de şef de centrală în acest oraş neospitalier...

— Veniţi, îi spuse el lui Malko.

În clădire era mai rău decât în curte. Ajunseră într-un birou plin cu fişete, cu teancuri de dosare şi de cutii de carton. Un şir înalt cât un om de saci cu nisip aşezaţi de-a lungul pereţilor îi dădeau încăperii aspectul unei cazemate. Robert Carver îi zâmbi ca un fel de scuză.

— Dacă o să cadă vreo bombă, sacii cu nisip vor opri probabil prăbuşirea tavanului. Trebuie să ne aşteptăm la orice...

Se duse la fereastră şi trase draperiile groase verzi ca şi sacii cu nisip, apoi aprinse o lampă şi se aşeză, cu faţa la întuneric.

— Şi asta este o măsură de prevedere inutilă. Priviţi.

Împinse spre Malko o scrumieră plină cu rămăşiţe: erau gloanţe turtite şi deformate.

— Trag din clădirea din spatele nostru, îi explică şefui centralei. Asta este tot ce am adunat de prin curte de când a început săptămâna.

Era o încurajare. Atmosfera crepusculară a biroului nu îmbia absolut deloc la voie-bună. Malko privi harta Beirutului fixată pe perete deasupra sacilor cu nisip, împărţită în porţiuni complicate reliefând sectoarele menţinute de miliţii diferite: la est, creştinii, la vest şi la sud; toţi opozanţii guvernului Gemayel, progresiştii lui Walid Jumblatt, adepţii lui Nasser,

partidul comunist libanez și, mai ales Amal, milițiile șiite care mențineau periferia sudică împreună cu ultimii palestinieni adunați în Sabra și Chatila. Malko își opri privirea la o pungă de plastic pusă pe birou. Avea un sigiliu din ceară roșie.

— Sunt lucrurile bietului John Guillermin, spuse Robert Carver. Trebuie să le trimit familiei. Sper că nu sunteți superstițios.

Beirutul nu era locul potrivit în care să ai prejudecăți. Cu toate acestea, notele de ordine interioară ale administrației de la Langley considerau încă Libanul ca pe „un mediu favorabil". Șeful centralei se uita fix la Malko cu privirea lui ascuțită. Pentru prima dată, Compania nu-i ascunsese adevărul, când îl sunaseră de la Viena, la castelul din Liezen: „Avem de rezolvat o treabă urâtă, spusese șeful centralei, dar sunteți liber s-o refuzați. E vorba despre Beirut."

— Presupun că sunt aici ca să continuu eu treaba lui John..., zise Malko.

— ...Guillermin, completă șeful centralei. Nu pot să vă ascund nimic. A fost un tip de treabă, drăguț, poate nu destul de încrezător. Cu nemernicii aștia, te poți aștepta la orice...

Afară șenilele unui blindat se auziră derapând cu un zgomot strident și sinistru. Parcă ar fi vrut să le amintească de războiul care continua.

— Atentatul a fost bine pus la punct, observă Malko.

— Am avut șapte morți și patru răniți, dintre care unul mai are probleme cu capul, recunoscu Robert Carver cu tristețe. Au conceput totul ca să atragă un număr mare de oameni lângă mașina-capcană. Și a mers.

— Cum decurge ancheta?

Robert Carver oftă neputincios.

— *Vom primi rezultatele peste zece ani!* Armata libaneză a încercuit tot cartierul, dar nu a arestat pe nimeni, cum face de obicei. Dumneavoastră veți duce ancheta mai departe.

— Cum? întrebă Malko surprins.

Robert Carver se aplecă, iar fața trecu în conul de lumină.

— În spatele mașinii Volvo cu care au fugit teroriștii era o mașină în care erau două femei. Le-am identificat. O *oarecare* doamnă Masboungi și fiica ei. Securitatea libaneză susține că *martorii* nu au dat numărul Volvo-ului în care erau teroriștii. Poate că nu au fost destul de insistenți. Puteți să-i mai interogați o dată.

— Sunt sigur că aveau număr fals, observă Malko.

— Posibil. admise americanul. dar nu este sigur. Nemernicii ăştia sunt foarte siguri de ei! Probabil că au venit de la Bordj El Brajneh care se află la periferia sudică. Dacă este aşa, nici armata şi nici poliţia nu pot să intervină. Este în zona controlată de Amal. Şiiţii au jurat că armata lui Gemayel nu va pune niciodată piciorul acolo. Cum şaizeci şi cinci la sută dintre soldaţii acestei armate sunt şiiţi, nu vor dori să se lupte împotriva fraţilor de sânge.

— Libanezii deţin un serviciu de informaţii?

— Ba da. B 2 militar. Lucrază bine şi au mulţi informatori. Numai că sunt paralizaţi din punct de vedere politic. Când ambasada noastră a sărit în aer. au arestat doar vreo zece persoane. Chiar a doua zi. Îi cunoşteau pe toţi şi ştiau că pregătesc ceva. Dar nimeni nu a dat ordin să se intervină înainte.

— Numai pentru reluarea anchetei m-aţi făcut să bat drumul până aici?

— Nu numai pentru asta. Acesta este primul fir călăuzitor spre ceva mult mai important. De acest lucru se ocupa John Guillermin.

— Dar de ce eu?

Robert Carver îşi aprinse un trabuc şi zâmbi:

— Nu fiţi modest. Palmaresul vorbeşte în locul dumneavoastră. Şi-apoi, într-un oraş în care scrie pe toate zidurile: „Moarte Americii!", faptul că nu sunteţi american este mai degrabă un avantaj, nu-i aşa?

Ce încurajator!

Alexandra, eterna logodnică a lui Malko, se îngrijorase cu adevărat când văzuse că pleacă la Beirut. De aceea, făcuseră dragoste cu şi mai multă înfocare, excitaţi de parfumul morţii. Lui Malko i se păruse că vede lacrimi în ochii tinerei atunci când îl condusese la Schwechat, aeroportul din Viena... Alexandra rămăsese la castelul din Liezen în compania lui Elko Krisantem, nevindecat complet de pe urma aventurilor din Pakistan. Firește că un musulman este mereu de trebuinţă la Beirut, însă Malko nu ştia ce i se va cere, de aceea nu îl luase cu el. Poate că îl va chema mai târziu. Bătrânul majordom şi garda de corp al lui Malko era întotdeauna gata să-şi reia slujba de asasin.

Robert Carver îl studia pe Malko. Un avion trecu peste acoperişuri făcând un zgomot asurzitor. Faţa americanului era din nou în întuneric, iar Malko avea neplăcuta senzaţie că era

supus unui interogatoriu. Liniștea se prelungi câteva secunde. apoi el o întrerupse:

— Cu ce se ocupa John Guillermin?

— Verifica o informație extrem de critică, răspunse Carver. În urmă cu cincisprezece zile, o cursă specială a aterizat la Damasc, venind de la Teheran. La bordul ei se aflau vreo cincisprezece persoane. iar una dintre ele a fost identificată de un martor. Persoana respectivă se numește Abu Nasra și este un terorist rutinat. Ceilalți sunt membri în gruparea Hezbollah, denumiți „Nebunii lui Dumnezeu", fanatici ai aiatolahului Khomeiny. Toți acești oameni s-au dus la Baalbek. în Valea Bekaa, devenită una dintre bazele iranienilor. Avem toate motivele să credem că acest grup pregătește un atentat de-a dreptul spectaculos. Treaba dumneavoastră este să încercați să aflați ce putem face ca să-i împiedicăm.

Capitolul III

— Ce simplu! zise Malko. Credeți că sunt Superman...

Robert Carver își agită trabucul.

— Nu. Am nevoie de un șef de misiune, așa ca dumneavoastră, care să simtă lucrurile și să știe meserie. John a murit fiindcă l-au pus să facă ceva la care nu se pricepea deloc. Cât despre tipii din B 2, ei sunt cu mâinile legate și nici nu vor să se amestece.

— Ca să ajung până la dumneavoastră a trebuit să trec de nu știu câte baraje... Sunteți păziți mai bine decât Fortul Knox.

— Datorită acestor măsuri de prevedere, preîntâmpinăm nouăzeci la sută din atentate, iar restul de zece la sută rămân totuși cele mai periculoase și de neevitat. Este suficient să reușească unul singur pentru ca cei două sute de congresmeni să-l asalteze pe președinte și să-l forțeze să-și schimbe politica sub amenințarea fricii... Treaba mea este să împiedic acest lucru. Dacă nu sunt în stare, îmi iau tălpășița, sar în aer și la propriu, și la figurat... Eu nu pot să mă mișc de aici, căci mă cunosc ca pe un cal breaz. Colonelul Ali Rifi, șeful Serviciilor Secrete siriene, a pus preț pe capul meu. În plus, înot în hârtogăraie, de aceea am nevoie de un om ca dumneavoastră. Dacă acceptați, bineînțeles... Aveți mai multe șanse să vă treziți cu un RPG 7 în față decât să fiți decorat cu Medalia Congresului.

O bubuitură surdă, dar destul de apropiată zgudui geamurile.

— Firește că accept, spuse Malko. Dar nu am venit aici că turist.

— Foarte bine, zise americanul înveselit. Trebuia să vă instruiesc serios. Deși nu prea avea experiență, John Guillermin a făcut teabă bună. A avut întâlnire cu unul dintre

informatorii lui care trebuia să-i aducă niște precizări în legătură cu ce se pregătea. Cred că omul lui de legătură a fost prins și neutralizat. Iar în locul lui au venit alții...

— Știți la ce proiect lucra?

— Doar în parte. Ca toți neofiții, de altfel, ținea mult la *micile* lui secrete. Nu își imagina că îl vor omorî atât de repede, chiar sub nasul nostru. Atunci a lăsat jocul neterminat. Doar niște fire legate la un detonator.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Că nici unul dintre oamenii lui de legătură nu poate fi folosit.

— De ce?

Oftatul din umbră al șefului centralei semăna cu răsuflarea unei fantome.

— Când a fost omorât, John Guillermin avea asupra lui lista cu informatori, mărturisi americanul. O greșeală grosolană din partea lui. Asasinul a pus mâna pe ea...

— *Mein Gott!* exclamă Malko.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faceți, continuă Robert Carver, este să-l anunțați pe agentul israelian cu cine l-au pus în legătură pe John. Nu este în Beirut, dar se întoarce mâine dimineață. Nu cred că numele lui se afla în carnețelul lui John, dar trebuie să fim prudenți.

Din ce în ce mai bine.

— Mai aveți și alte surprize ca aceasta? îl întrebă Malko.

— Din fericire, nu. Tipul despre care vă vorbesc își spune „colonelul Jack" De trei ani are un mic magazin de bijuterii pe strada Hamra, chiar lângă *Eldorado*. Duceți-vă mâine și spuneți-i adevărul. Să-i spuneți că veniți din partea mea.

— Mă îndoiesc tare de tot că va coopera, observă Malko.

— Știu, zise Robert Carver. Dar mai avem câteva arme. Rețeaua mea personală, care nu a fost încă „infectată" de John. Mulțumesc lui Dumnezeu!... Este vorba despre o sursă pe care am recrutat-o chiar eu. O cheamă Neyla, o șiită încântătoare, puțin cam curvuliță, pe care am lăsat-o în așteptare. Acum a sosit clipa s-o activez. Are legătură cu oamenii din Amal în periferia sudică... Dacă îi faceți cadou un flecuștet de la Vanessa, magazinul cel mai la modă de pe strada Hamra, vă va pune totul pe tavă. În toate privințele.

— Este cam simplu, observă Malko. Îmi va lua săptămâni întregi să refac filiera. Vor avea timp să vă arunce în aer de zece ori.

— Știu, admise americanul, dar asta nu e tot. Ceea ce vreau să vă spun acum este mai mult decât strict secret.

— Nu-i voi spune nici măcar umbrei mele, îi pornise Malko.

Robert Carver se aplecă iarăși spre lumină, dezvăluindu-și trăsăturile ascuțite și privirea străpungătoare.

— Am primit permisiunea de la Langley să folosesc o sursă pe care creștinii libanezi și israelienii o consideră „poluată" din cauză că este un palestinian care a fost adversarul nostru. Dar acum a devenit un moderat... Este mai degrabă de partea noastră.

— În Liban, nimic nu e simplu, observă Malko.

Robert Carver oftă cu zgomot.

— Așa este! Teoretic, este clar. Aliații noștri sunt israelienii și creștinii, iar adversarii: sirienii, iranienii și toate mișcările opoziției libaneze, progresiștii, Amal, morabitunii și comuniștii... Palestinienii se împart în două tabere. „Durii" au ales tabăra siriană, adică „moderații", pe Arafat și pe a noastră. Numai sirienii și israelienii au acorduri secrete și se înțeleg asupra unui singur punct: să-i lichideze în totalitate pe palestinieni. Prin urmare, câțiva dintre prietenii noștri sunt dușmanii lor. Iată de ce colaborarea dumneavoastră cu sursa mea palestiniană trebuie să rămână secretă.

— Cum îl cheamă și cu ce se ocupă?

— Nazem Abdelhamid, cu numele de cod „Johnny". A rămas în Beirut ca să culeagă informații pentru Yasser Arafat. Compania a semnat un acord secret cu Arafat. Îl ajutăm din punct de vedere financiar și politic, dar profităm de rețeaua de informații care este cea mai bună din Liban.

— Cum pot să iau legătura cu el?

— Trebuie să-i lăsați un mesaj în clădirea Shamandi din strada Ibn Sina, la apartamentul 4, la etajul 3. Din partea mea. Lăsați-i numărul de la *Commodore*.

— Așa, voi sări *eu* în aer...

— V-am spus că este aliatul nostru, chiar dacă a mai omorât în trecut.

Malko încerca în minte să facă deosebirea între prieteni și dușmani. Dar era cam încâlcit. Lucru nu întotdeauna evident într-un oraș ca Beirut.

— De la falangişti nu a reuşit să scoată nimic? întrebă el.

— Aoleu! făcu americanul. Aici este un teren minat, fiindcă falangiştii îi pupă în bot pe israelieni şi nu le ascund absolut nimic. Iar aceştia se deosebesc de noi din foarte multe puncte de vedere. Şi de palestinieni. *Tocmai* voiam să vă atrag atenţia: din punct de vedere moral, eu sunt obligat să vă pun în legătură cu Serviciile de Informaţii ale falangiştilor. Au aflat deja *că aţi sosit. Se* întâlneau foarte regulat cu John Guillermin. O să vă trimit la o „pasionaria" care nu este deloc lipsită de farmece, dar nu trebuie să vă confesaţi. O cheamă Jocelyn Sabet. Să nu depăşiţi stadiul sărutării mâinii şi totul va fi perfect. Creştinii sunt „poluaţi" deopotrivă şi de israelieni şi de alte părţi... Trebuie s-o luaţi cu binişorul.

Toată această situaţie îl încuraja. *Malko învăţa acest mic* manual de supravieţuire în Beirut.

— Ei bine. acum mă simt înarmat cu o mulţime de treburi. zise Malko. Nu-mi rămâne decât să închiriez o maşină.

— *Hold it!*[1] zise americanul. Nu cunoaşteţi Beirutul. Singurii care pot circula în toate zonele controlate de diferitele miliţii sunt numai ziariştii. Prin urmare, v-am făcut jurnalist, datorită unui post de radio unde avem prieteni: Metro-media. Legitimaţia şi acreditările se găsesc în acest plic, plus modalitatea de a vă întâlni cu oamenii de legătură.

Îi dădu peste birou un plic mare de culoare galbenă.

— Din fericire, Budget închiriază şi maşini cu tot cu şofer. Vă aşteaptă peste *o* oră la hotel, continuă şeful centralei. Este un libanez care lucrează pentru noi. Îl cheamă Mahmoud. Este musulman sunit, dar poate trece şi drept şiit atunci când trebuie. Este foarte şmecher şi foarte scump. Vă va duce la posturile diferitelor miliţii. cunoaşte multă lume şi nu atrage atenţia asupra lui. În afară de meseria de şofer. îi mai dau o leafă de *informator*. Asta creează legături... *Chiar dacă* nu îmi aduce mare lucru... Ceilalţi se duc mai întâi la palestinieni. la sirieni, la falangiştii din Amal şi aşa mai departe...

Asta se numea etica profesională a insurgenţilor.

— Dacă nu vorbiţi araba, nu faceţi zece paşi în afara zonei controlate de armata libaneză, adăugă americanul. Mahmoud vă va folosi drept interpret. Cu actele pe care le aveţi, nu

1. *Aşteptaţi puţin! (n.a.)*

încercați să intrați în Uniunea Sovietică, deoarece ați risca să rămâneți până la sfârșitul vieții la Vorkuta... Aici poate să dureze doar câteva zile. Doi agenți de-ai noștri au trăit în Beirut sub această acoperire și s-au descurcat foarte bine. Majoritatea tipilor cu care veți avea de-a face nu știu nimic despre lumea occidentală. Mahmoud vă va servi drept scut moral.. Știe că, dacă veți fi demascat, el va fi considerat complice și că pielea lui nu valorează mai nimic. Este cea mai bună garanție pe care o aveți. Cu cât va ști mai puțin, cu atât va fi mai bine.

— Nu deținеți mai multe amănunte în legătură cu ceea ce se pregătește?

— Nu mare lucru. Eșalonul principal se află în Baalbek, în zona siriană, iar baza operațională, aici în Beirut, cel mai probabil la periferia sudică.

— Să admitem că ajung la această filieră, ce fac după aceea? întrebă Malko.

Robert Carver se ridică și strivi restul trabucului în scrumiera plină cu gloanțe de Kalașnikov.

— Ne-am așteptat la clipa asta. Sper să obținem autorizația să acționăm clandestin și s-o distrugem. Sau chiar în mod deschis. Avem tot ce ne trebuie aici. Nu uitați să-l anunțați pe „Schlomo"

— Poftim? întrebă Malko nedumerit.

— Da, pe colonelul Jack. Așa le spunem israelienilor pe aici: „Schlomo"

Telefonul sună, iar el răspunse, apoi puse receptorul în furcă.

— Mă cheamă ambasadorul. S-a mai întâmplat o porcărie. Trebuie să mă duc neapărat. Nu ne întâlnim prea des. Nu vă mai înnebunesc și cu asta. Dacă aveți nevoie de mine, găsiți *două numere de telefon în dosar*. Ah, era să uit...

Se aplecă sub birou și scoase un pachet pe care i-l dădu lui Malko. Cântărea un kilogram..

— Colt Python 357 Magmum, preciză el. Aici vă este de folos. Nu-l luați cu dumneavoastră în zona siriană. S-ar putea să vă împuște pentru asta. Mahmoud vă așteaptă la hotel ca să vă arate itinerarul și tărășenia cu permisele de trecere. Este primul lucru înainte de a trece la treabă. Nu uitați că lucrați pentru un post de radio. Aveți și un magnetofon Nagra în

mașina lui Mahmoud. După aceea. apucați-vă de treabă. Găsiți-l pe Abu Nasra înainte să vă găsească el...

Fantoma lui John Guillermin străbătu discret biroul. Robert Carver îi strânse atât de tare mâna lui Malko, încât îi strivi degetele. O rafală de vânt îl ciufuli când ieși. Peste Beirut cădea o burniță fină, iar Malko găsi un taxi abia după Bain Jamal. după ce mersese pe jos aproape un kilometru.

*

Un libanez înalt cu mustață de cuceritor se îndreptă spre Malko îndată ce acesta ceru cheia la *Commodore*.

— *My name is Mahmoud*, spuse libanezul.

I se părea inteligent și plin de umor Malko se înțelese cu el să înceapă turneul pe la posturile diferitelor miliții. Pe bancheta din spate a unui Oldsmobil gri. Malko găsi un magnetofon Nagra în perfectă stare de funcționare. Mahmoud îi făcu cu ochiul complice și se amestecă în traficul haotic din Beirutul de Vest. Prima oprire: punctul de control al lui Walid Jumblatt. zis și Valentin Dozosatul.

Malko își etală pe pat tot ce adunase din „turneul" său. Șase permise de liberă-trecere, ceea ce îi permitea, fără să rișteprea mult, să se deplaseze nestingherit prin tot Beirutul. Unul de la armata libaneză pentru circulația după interdicție, unul de la falangiști, pentru zona estică, unul de la PSP-ul lui Jumblatt. dacă voia să meargă în cartierul Chouf. unul de la Amal, pentru periferia sudică. unul de la Ministerul Informațiilor, pentru clădirile oficiale și unul de la pușcașii marini, în cazul în care ar fi vrut să le viziteze vizuina...

Mahmoud se arătase zeflemitor descurcăreț. diplomat. zicând printre dinți câte un „Jesus-Christ" la fiecare ambuteiaj. lucru ciudat în gura unui musulman...

Malko discutase ore întregi cu asasini foarte politicoși care au examinat pe toate fețele acreditările lui de ziarist. Și posturile de pază făcuseră același lucru. Toate semănau între ele, cu mici excepții. Erau niște clădiri împuțite construite în cartierele populare, păzite de civili înarmați cu Kalașnikov și cu RPG 7, neîncrezatori precum fetele bătrâne. De fiecare dată,

Malko trebuia să vorbească, să zâmbească. să dea fotografii și să-i asigure pe asasinii zâmbitori de toată simpatia lui.

Mahmoud se purtase excepțional. Spunea că este sunit, dar semăna izbitor de bine cu șiiții și cu palestinienii. Convingerile sale erau mai mult cameoleonice decât adevărata lui credință. Îi aducea puțin aminte de Elko Krisantem. Oldsmobilul său era destul de curat și rămăsese pe cele patru roți. Malko se uită la ceas: era ora patru. Mai avea timp să facă unele treburi până la restricția de circulație. Se duse la Mahmoud și îl întrebă dacă poate să-l ducă la *Saint-Georges.*

— Dar nu mai este nimic acolo! protestă șoferul. A rămas doar un post militar.

— Vreau să-mi aduc aminte. spuse Malko,

Se amestecară din nou în trafic. Oamenii stăteau la coadă în fața cinematografelor. Ultimul spectacol începea la ora cinci din cauza restricției de circulație. Ajunseră pe țărmul mării. În fața ruinelor arse care mai rămăseseră din cel mai frumos hotel din Orientul Mijlociu. Malko simți cum i se strânge sufletul. Câteva bariere interziceau circulația vehiculelor, deși se punea întrebarea ce mai rămăsese de fapt de distrus. Aici s-au dat lupte crâncene timp de luni de zile. Coborî și se duse pe jos, apoi o luă pe strada Phoenicia, odinioară centrul cel mai aglomerat din Beirut. *Pivnițele Regelui,* fosta discotecă la modă pe atunci, era închisă de ani de zile, iar magazinele, distruse și pustiite. O luă la stânga pe strada Ibn Sina, care era paralelă cu marea. Un post al armatei libaneze supraveghea intersecția Phoenicia – Ibn Sina. Clădirea Shamandi se înalță puțin mai departe, între două terenuri virane. La balcoane atârnau lenjerii de pat.

Malko intră în imobilul în care mirosea a ulei rânced. Copiii se jucau peste tot. Urcă la etajul al treilea, găsi apoi apartamentul patru și ciocăni la ușă. Un tânăr cu barbă, îmbrăcat în trening și cu bascheți întredeschise ușa și îl cercetă pe Malko cu o privire neîncrezătoare.

— Am un mesaj pentru „Johnny" spuse el. Trebuie să sune la acest număr.

Avea pregătită o hârtie pe care o puse în mâna interlocutorului său. Bărbatul o luă și închise ușa, lăsându-l pe Malko nedumerit. Mahomoud devora o șaorma plină de grăsime și bea Pepsi cumpărat de la un negustor ambulant.

— Mergem în strada El Salam, spuse Malko.

Aceasta se găsea chiar în centrul cartierului Achrafieh. Se hotărâse să înceapă singur ancheta. O luară spre sud, străbătură ceea ce altădată fusese centrul orașului, pieţele alimentare și Piața Martirilor. Iarba crescuse în clădirile distruse și năpădise până și fațadele găurite, într-o amestecătură de resturi, cu câte o cadă atârnată undeva, ca într-un tablou suprarealist.

Ajunseră pe Ring, artera ce lega estul de vestul Beirutului. Pe lângă atmosfera dezolantă, în ciuda câtorva clădiri distruse, cartierul Achrafieh părea aproape elegant. Nici urmă de tancuri, de soldați și nici de saci cu nisip. Strada El Salam era mărginită de vile moderne cu terase largi și de hoteluri vechi particulare, puțin cam părăginite. Malko verifică adresa: doamna Masboungi, strada El Salam numărul 40. Găsi numele pe cutia de scrisori. Locuia la etajul patru. Bineînțeles că nu era curent. Deci nu putea să sune la sonerie. Bătu îndelung până deschise cineva.

— Mă scuzați, vorbeam la telefon. Cine sunteți?

Era o femeie înaltă, semeață, cu un corp superb, dar cu un chip ciudat de pasăre de pradă, cu tenul ciupit ca de vârsat-de-vânt. Ochii erau foarte apropiați, afundați în orbite, dar vioi. Pe tocuri, părea și mai înaltă.

— Doamna Masboungi?

— Da. De ce mă întrebați?

– Eu sunt ziarist, începu Malko. Fac o anchetă în legătură cu ultimul atentat asupra Ambasadei americane. Cred că ați fost martoră...

Femeia îi aruncă o privire îngrijorată, ezită puțin, apoi deschise ușa.

— Intrați, zise ea pur și simplu.

Apartamentul fusese cândva luxos, dar nu rămăsese prea mult mobilier pe pardoseala din marmură albă. Se așezară la câte un capăt al unei canapele lungi și albe, iar doamna Masboungi își aprinse o țigară și puse picior peste picior. Păcat că avea un cap urât.

— Scuzați-mă, spuse ea, mă mut. Ce doriți să aflați?

— Cred că ați văzut mașina teroriștilor, nu-i așa?

Trase un fum lung din țigară.

— Cine v-a spus?

— Cei care anchetează. Este adevărat?

— Da, așa este.

Vorbea pe un ton calm, cu voce plăcută. Deodată din camera de alături se auzi sunetul unei orgi. Doamna Masboungi zise imediat:

— E soțul meu. Cântă deseori, căci îl mai destinde. Este chirurg, dar nu mai practică. Clinica lui a fost aruncată în aer...

— Doamnă Masboungi, ați văzut numărul de înmatriculare al acelui Volvo?

Ea surâse arătându-și dinții strălucitori.

— Cred că l-au descoperit polițiștii, nu-i așa?

— Nu.

— Ah.

— L-ați văzut?

Mai trase un fum din țigară. La orgă se auzea cântecul „Viața în roz"

— Bineînțeles că l-am văzut și îl voi ține minte toată viața...

— Ați putea să mi-l spuneți?

Tăcu. Se auzea numai orga. Ochii de pasăre îl cercetau pe Malko.

— Nu știu cine sunteți, dar nici nu-mi pasă, spuse ea. Ce mi se pare amuzant este că sunteți primul care mă întreabă acest lucru.

— Poliția nu...

— Nu. Dar nici nu le-aș fi spus. Nu am încredere în ei. Peste trei zile plec, și nu mă mai întorc niciodată în Beirut. Prin urmare, vi-l spun. Sper să vă folosească la ceva. (Închise ochii și rosti rar:) 57.396 Liban.

Malko notă numărul sub privirea curioasă a interlocutoarei lui. Orga se opri. Ea se ridică și îl conduse la ușă.

— Mult noroc.

— Mulțumesc.

Prin urmare, libanezii nici măcar nu se obosiseră să găsească Volvo-ul gri. Era ceva putred în Beirut. În clipa în care punea piciorul pe trotuar, Mahmoud îi zâmbi, căci se auzi o explozie surdă care îl făcu pe Malko să tresară.

— S-a auzit în port. Asta se întâmplă în fiecare seară, cam pe la ora asta. Nu dăm o raită pe acolo?

— Nu, zise Malko, mergem pe bulevardul Independenței.

Şoferul se uită intrigat la el.

— La falangişti?

— Da.

Trebuia să exploateze informaţia pe care tocmai o primise şi, în acelaşi timp, s-o cunoască pe aliata lui Robert Carver, Jocelyn Sabet „passionaria" creştină. Chiar şi „poluată" cum era, tot ar fi putut să-i facă serviciul pe care îl aştepta de la ea.

*

Imobilul în care se găsea cartierul general al falangiştilor era modern, curat şi nu se vedeau gărzile. Malko arătă biletul de la Robert Carver, iar un tinerel îl pofti într-o cămăruţă şi i se aduse o cafea cu cardamom. Un huruit surd zgudui geamurile. O rachetă Grad care căzuse pe undeva prin apropiere. Începuse să moţăie când uşa se deschise, iar în prag apăru un tânăr cu cravată care îi făcu semn să-l urmeze. Îl lăsă pe Malko să iasă şi îi şopti la ureche:

— Şefa Securităţii vă aşteaptă...

Încăperea era ticsită de dosare şi era destul de strâmtă. O tânără brunetă, cu o bentiţă pe cap, cu dinţi strălucitori şi ochi vioi înaintă spre el cu mâna întinsă:

— Bună-ziua, eu sunt Jocelyn Sabet.

Îi strânse mâna cu căldură, dar energic precum un bărbat.

— Încântat, sunt Malko Linge.

— Luaţi loc. Robert mi-a spus că o să veniţi.

Văzând că Malko o priveşte din cap până-n picioare, în ochii ei trecu o lucire de furie care se transformă numaidecât într-un zâmbet ironic.

— Aici, la maroniţi, femeile fac şi dragoste şi război. Eu răspund de problemele de securitate de trei ani. Au avut loc două atentate împotriva mea, iar sora mea a fost omorâtă cu o maşină-capcană. O parte din familia noastră a rămas sub ruinele casei peste care a căzut un obuz al jumblattiştilor. Referinţele acestea vă sunt de ajuns?

Malko simţi cum se face roşu ca racul. Vehemenţa cuvintelor pline de amărăciune trăda o sensibilitate aparte. Era greu s-o bănuieşti că face un joc dublu. Poate că Robert Carver nu o aprecia cum s-ar cuveni de fapt. Jocelyn Sabet se aşeză în faţa lui şi puse picior peste picior ca să-i arate că era

o femeie frumoasă. Cămașa se mula pe sâni și avea un magnetism de netăgăduit.

— Foarte bine, zise el, vorbiți-mi despre Abu Nasra.

Fără să spună nimic, tânăra deschise un sertar, cotrobăi prin el, îi întinse o fotografie și își aprinse o țigară. El privi documentul. Era un arab cu o mustață deasă, tuns scurt, cu nasul strâmb, neras, cu sprâncene foarte apropiate și buze groase. Avea în jur de treizeci de ani.

— Este din 1973, îl anunță ea. De atunci, nimeni nu a reușit să-l mai fotografieze.

— Știți unde se află?

— Da. La Baalbek.

— Vine la Beirut?

— După informațiile noastre, niciodată. Israelienii au pus preț pe capul lui.

Ea fuma cu nervozitate, fixându-l pe Malko cu ochii ei negri și mari.

— Mai știți și altceva despre el?

Tânăra falangistă îi zâmbi cu amărăciune.

— De ce mă întrebați? Vreți să-l atacați?

— În principiu, da.

Tânăra strivi țigara în scrumieră.

— Bravo! Sper că vorbiți serios. Americanii sunt întotdeauna bine intenționați, dar până la urmă, nu fac nimic.

Numai că erau omorâți.

— Acum nu prea dispun de timp, reluă ea, dar vă invit la masă. Niște prieteni de-ai mei dau o petrecere. Vorbim după aceea.

Malko își aminti de avertismentul lui Robert Carver. Totuși, o seară mondenă nu constituia un pericol prea mare. Jocelyn spuse cu voce autoritară:

— Vă aștept la opt și jumătate la intersecția străzilor Hamra cu Sadoul. Atunci va fi interdicție de circulație și nu ne va vedea nimeni. Este mai bine așa. Dacă vreți într-adevăr să-l găsiți pe Abu Nasra, cred că ar trebui să vă ajut.

Femeia aceasta era mai energică decât mulți dintre bărbați.

— Ați putea să mai aflați ceva pentru mine? o întrebă Malko. Să găsiți proprietarul unei mașini. Vă spun numărul imediat.

— Dați-mi-l.

Ea şi-l notă într-un carnet, apoi se ridică:

— Vă voi da răspunsul în seara asta. Sunteţi cu maşina?

— Da.

Ea îi întinse mâna.

— Pe diseară.

Mahmoud şi Malko ajunseră în pasajul Muzeului, celebra intersecţie a morţii, încă de pe vremea când Beirutul era împărţit în două. Nimeriseră într-un ambuteiaj de nedescris, lângă zidul roşiatic al Reşedinţei Pinilor, înălţat cu sârmă ghimpată, pe partea cealaltă, găsindu-se clădirile goale şi distruse. Malko nu reuşea să se liniştească în concertul infernal de claxoane. Oare unde îl va duce pista cu maşina Volvo?

Capitolul IV

Malko străbătu holul hotelului *Commodore* urmărit de șuieratul papagalului nebun. În fața hotelului, strada Baalbek era pustie, din cauza interdicției de circulație. Era opt și douăzeci. O luă pe jos pe strada Rachid Nehme care se întâlnea cu strada Hamra. Atmosfera era deprimantă, contrastând puternic cu animația din timpul zilei... Pașii răsunau în liniștea serii. Zări o mașină roșie, un Mitsubishi Lancer, staționată la colțul străzii Hamra. Îi făcu semn cu farurile. Jocelyn Sabet era punctuală. În același timp, în spatele lui se auziră pași grăbiți. Malko îngheță. Lăsase la hotel pistolul Magnum dăruit de Robert Carver. Uite așa, putea fi omorât. Se întoarse și văzu că cineva vine în goană spre el. Îi trebuiră câteva secunde până recunoscu pe întuneric silueta unei femei într-un mantou alb.

— Vă rog să mă scuzați că am întârziat!

Era Mona, stewardesa. Era cocoțată pe niște pantofi cu toc albaștri, machiată foarte strident, cu gura fosforescentă care se distingea în întuneric. Se agăță gâfâind de brațul lui Malko.

— Bine că v-a văzut comisionarul plecând pe jos! Unde vă duceți?

Malko îl blestemă în gând pe comisionar. Parfumul Monei îl învălui într-un nor plăcut. Brusc, un fascicul de lumină orbitoare îi învălui. Erau farurile mașinii roșii. Mona clipi din ochi.

— O patrulă! strigă tânăra libaneză. Aveți permis de liberă-trecere?

Malko nu mai apucă să-i răspundă, căci farurile se stinseră, iar portiera fu deschisă. Jocelyn Sabet coborî și se îndreptă spre ei cu pași hotărâți. Mona rămase descumpănită câteva clipe, apoi râse sec.

— Ia te uită, ticăloasa asta cu mașina ei de pompieri a și pus gheara pe dumneavoastră!

Se pare că fetele se cunoșteau. Jocelyn veni lângă ei, își dezveli dinții strălucitori într-un zâmbet încântător și se aruncă în brațele Monei.

— Ce mai faci, drăguțo? Când te-ai întors de la Paris?

— Ieri. Ce mult mă bucur că te văd! gânguri stewardesa. Tocmai căutam un taxi. Ne ducem la Serge.

— Nu mai spune. și eu. făcu Jocelyn netulburată. Am venit să-l iau pe prietenul meu. Malko. Să mergem împreună.

După câteva chițăieli. se urcară toți trei în mașina roșie. Mona se urcă în spate, lăsându-l intenționat pe Malko lângă Jocelyn Sabet. Aceasta demară ca la cursele din Le Mans. străbătând străzile înguste și pustii, fără semafoare și fără pietoni. Mașina ei era o mică bombă. După un kilometru, dădură peste primul baraj. Au arătat legitimațiile și au trecut. În fața lor se deschidea autostrada pustie. mărginită de clădiri distruse. întunecate și sinistre.

— Aceasta este Ring. anunță Jocelyn.

În capătul autostrăzii era eternul baraj alcătuit din cauciucuri uzate. din cazemate și din saci cu nisip, păzit de soldați plictisiți și nervoși. Mai trecură de patru baraje până când se opriră pe o străduță îngustă, lângă un hotel particular vopsit în alb de unde se auzea muzică pop.

— Dar ei au lumină. observă Malko.

Absența aproape în totalitate a iluminatului public imprima ruinelor un aspect și mai tragic, iar atmosfera de pe străzile pustii era apăsătoare. Jocelyn ridică brațul, iar Malko zări un cablu gros, negru care era întins deasupra străzii.

— Se descurcă ei, spuse libaneza. Fură curent de la o clinică ce dispune de un grup electrogen. Serge se pricepe... Veniți.

Îl luă de mână pe Malko cu un gest autoritar și îl conduse pe o cărare întunecoasă ce șerpuia într-o grădină părăginită, lăsând-o pe Mona să se descurce în urma lor. Un valet negru ca păcura. îmbrăcat într-o ținută albă, impecabilă, le deschise ușa de la holul cu marmură. decorat ca o vilă de la Hollywood. Jocelyn își lăsă haina de vizon și îl învălui pe Malko într-o privire avidă, apoi îi spuse pe un ton cântat:

— Cred că o să petrecem o seară minunată.

Din încăperea de alături se auzea muzică. Se pare că războiul civil nu alungase plăcerea de a trăi a libenezilor. Mona purta o fustă galbenă, ciorapi negri și pantofi cu toc albaștri.

Intră în salon cu un mers legănat, lăsând astfel să-i fie admirate șoldurile de vis.

Malko se opri în prag. În primul dintre cele trei saloane, mobilate cu canapele largi, cu pernuțe, ocupate toate de persoane vesele, se afla și o masă încărcată cu bunătăți. N-ai fi crezut nici o clipă că în acest oraș era război. Femeile își etalau cele mai frumoase bijuterii și toaletele cele mai elegante, iar bărbații nu se lăsau nici ei mai prejos. Toată lumea râdea, dansa, flirta și mai cu seamă bea...

Trei negri care semănau perfect cu cel care le deschise ușa se plimbau cu tăvile pline cu sticle și turnau întruna în pahare. Mobilierul în stil Farouk al XIV-lea era de-a dreptul îngrozitor. Totul era aurit și sculptat, cu intarsii de sidef, lucrate excesiv de grijuliu. Un tânăr înalt cu părul creț, ca un păstor grec, se agita singur într-un soi de dans arab în mijlocul primului salon, spre marea bucurie a unui grup de tinere care îl înconjurau bătând din palme.

Zărindu-i pe Jocelyn și pe Malko, se repezi la ei, îi sărută mâna tinerei și îi aruncă o ocheadă ucigătoare lui Malko.

— Bine ați venit în modesta mea locuință! se fandosi el. Vă rog să ne scuzați, dar petrecerea a început deja.

Făcu o piruetă și începu să danseze din nou. Mona era cocoțată pe genunchii unui brunet înalt care îi mângâia coapsa distrat. Jocelyn își turnase o porție zdravănă de *J and B* într-un pahar de cristal.

— Votcă, ceru Malko.

Dar negrul nu avea. Jocelyn îl târî pe Malko în camera de alături. Lângă bar era un alcov. Era halucinant. Pe etajere erau înghesuite sute de sticle. Pe una erau numai Stalicinaya, pe alta numai *J and B*, fără a pune la socoteală cutiile cu Moët et Chandon, un asortiment complet de diferite tipuri de coniac. Jocelyn îi turnă lui Malko un pahar plin cu votcă, iar ea băuse binișor din porția ei de whisky. Ea îi zâmbi și îi arătă provizia de băutură.

— În Beirut trebuie să fii pregătit să faci față unui asediu... Serge este foarte precaut.

— Cu ce se ocupă?

— Este decorator. Își petrece viața refăcând apartamentele distruse de bombardamente. Oamenii nu vor să trăiască printre grămezile de moloz. Serge are mult de lucru. Cum îi este rușine să câștige o grămadă de bani cu munca lui, îi cheltuiește

pe petreceri. Și-apoi. aici nu se știe ce îți rezervă ziua de mâine...

Malko o studia. Gura era încadrată de două riduri de amărăciune și părea încordată ca o felină care pândește prada, cu o lucire dură în ochii negri. Ca o coardă de vioară prea întinsă, care, la prima atingere a arcușului, plesnește. Își bea whisky-ul metodic, cu înghițituri mici, ca pe o poțiune. După ce goli paharul, înșfăcă altul de pe platoul purtat de un servitor.

— Apropo, începu Malko, ați primit informațiile care...

Ea se întoarse cu repeziciunea unei pisici călcate pe coadă.

— Mai târziu! Acum nu am chef să discut despre afaceri. Asta nu schimbă nimic. Să profităm că e o noapte liniștită. Ne-au mai trimis câteva obuze.

— În fiecare seară este la fel?

Colțurile gurii se lăsară în jos.

— Am dormit patru luni la rând într-un adăpost fără curent electric. cu obuze care cădeau în fiecare minut și cu răniți care mureau lângă noi pentru că nu puteau fi operați. Asta poate să reînceapă chiar mâine.

Vocea ei era aspră și seacă. Deodată, îl luă pe Malko de brat.

— Haideți, ne așteaptă un bufet grozav.

* *

Jocelyn Sabet puse paharul pe o măsuță joasă atât de violent încât acesta se sparse. Norocul ei că era gol! Malko se resemnă să privească adevărul în față. Partenera lui era beată criță... De când începuse să mănânce caviar și somon, apoi aperitive de toate felurile, schimbase și băutura. Acum bea Gaston de Lagrange, dar în aceleași cantități...

Izbucni într-un râs puțin cam isteric și se uită la Malko, schimbată la față, cu trăsături mai moleșite, dispărând și cutele din jurul gurii. Ochii aruncau o privire înflăcărată aproape supărătoare.

— Haideți, am chef să dansez.

Trecură pe lângă Mona care se prăbușise în brațele unui bărbos. Poziția în care stătea îi dezvăluia picioarele superbe până sus de tot.

— Poftim, observă Jocelyn amuzată, Mona s-a împăcat cu Jules al ei, cu toate că a jurat că îl castrează!

— De ce?

Jocelyn îi înconjură gâtul cu brațele. se uită la el și spuse cu voce neutră:

— Are o chestie enormă și pielea foarte delicată. Toate femeile sunt înnebunite după el. Mona este geloasă. Asta e, nu are încotro.

Vocea răgușită a Dianei Ross îl făcu să se înfioare în mod plăcut. Jocelyn Sabet dansa cu suplețe, aproape lipită de el. După vreo trei minute, se sudaseră de-a binelea. Celelalte perechi făceau la fel. Malko se lăsa purtat de plăcerea senzuală a acestui dans erotic. Jocelyn se agăța cu disperare de el. Ridică fața spre el, cu privirea de nepătruns și cu un surâs ciudat și îndepărtat. împingându-și mai tare pântecele în el. Buzele lor se atinseră și, brusc. Jocelyn își înfipse dinții, mușcându-l pe Malko până la sânge. El se dădu repede înapoi. dar ea rămase în aceeași poziție. apoi îi murmură la ureche:

— Acum vă fac avansuri, dar nu vă gândiți decât la târfulița de Mona. Cu ea v-ați gândit să vă culcați în seara asta...

Contrastul dintre vorbele triviale ce îi ieșeau din gură și tonul calm cu care le rostea avea totuși ceva extrem de excitant.

— Vă asigur că..., începu Malko.

Ea îl mușcă din nou cu sălbăticie.

— Am oroare să fiu mințită! mârâi ea încetișor. Este mai frumoasă decât mine. Dar eu vă excit acum. Prin urmare, vă interzic să vă gândiți la ea...

Tânăra păru să se mai liniștească și se sărutară într-adevăr, fără ca ea să-i sfâșie buzele. În schimb, își băgase mâinile pe sub cămașă, iar unghiile ei îi lăsară câteva urme roșii. Jocelyn era un adevărat vulcan. Dacă ar pune atâta sârguință și în munca ei... Se legănau pe loc, neignorând nici cel mai mic amănunt al anatomiei lor. Când muzica se opri, se sărutară cu patimă. După aceea, Jocelyn se depărtă și îl fixă pe Malko cu ochii ei mari și negri fără să se sinchisească de cei din jur.

— Vă excită să sărutați o arăboaică? îl întrebă ea brusc.

Dar Malko nici nu apucă să-i spună mai întâi că nu era deloc rasist, iar pe urmă, că pentru el, ea era o femeie. Din încăperea vecină se auzea o melodie arabă. Jocelyn îl trase după ea. Toată lumea făcuse un cerc în jurul a trei fete care dansau un dans oriental îndrăcit, acompaniate de aplauzele spectatorilor. Malko și Jocelyn se așezară pe niște pernuțe într-un colț mai întunecat. Acest spectacol era destul de inedit

în acest oraș declarat în mod oficial „mort" Fetele își dădeau toată silința. Privirea lui Malko se opri la picioarele lui Jocelyn strânse în ciorapi negri.

— Ce colanți fini aveți! observă el.

— Colanți?!

Își ridică fusta neagră cu vârful degetelor până se zări șarpele întunecat al unei jartiere și pielea albă între marginea ciorapului gri și portjartier. Lăsă fusta în jos și spuse intrigată:

— Credeți că locuitorii din Beirut sunt niște sălbatici? Nu port colanți decât la serviciu.

Alcoolul îi făcuse bujori în obraji și era mai irascibilă. Dansatoarele, epuizate, se lăsară în brațele partenerilor care profitau din plin de acest lucru. Muzica nu se oprise. Urmă o scurtă pauză... Deodată Jocelyn scrâșni din dinți:

— Mona, dansează!

Majoritatea invitaților o rugară imediat în cor. Mona zâmbi cu modestie, iar amantul îi ținea mâna enormă pe coapsă. Jocelyn îi ținu o predică în araba ei guturală, dezvăluind astfel apartenența ei la cele două lumi. Se auziră și alte interjecții. Până la urmă, Mona se ridică cu o lentoare calculată și imediat se făcu liniște.

Se duse în mijlocul mulțimii adunate în cerc cu un zâmbet de superioritate pe buze, apoi își scoase cu gesturi lente cureaua lată care îi strângea mijlocul și i-o aruncă amantului. Când începu să-și deschidă fermoarul fustei se auziră strigăte sălbatice. Aceasta căzu pe podea, iar Mona îi trase un șut trimițând-o cât colo. Timp de câteva secunde, ea se învârti, arătându-și ciorapii negri prinși foarte sus pe coapsele fusiforme, slipul de nailon și potjartierul. Apoi o prietenă de-a ei îi aruncă o eșarfă roșie pe care și-o înnodă în jurul șoldurilor.

Malko nu mai asistase la un asemenea spectacol. Profesionistele de la hotelul *Sheraton* din Cairo puteau să se lase de meserie. Mona începu să facă turul invitaților cu pași mărunți, legănându-și șoldurile într-o unduire senzuală în fața fiecărui spectator, mimând perfect actul sexual, cu brațele ridicate în aer ca niște eșarfe în vânt. Chipul era luminat de un zâmbet de vampă. Șoldurile parcă erau montate pe rulmenți. Părea că își freacă pântecele de un sex invizibil, accelerând și încetinind mișcarea, învârtindu-se și mimând orgasmul. Valuri de aplauze și de strigăte cutremurau pereții, iar ea continua să stârnească dorința tuturor bărbaților de față.

— Vă excită. nu-i așa? suflă Jocelyn în urechea lui Malko.

Ca și cum Mona ar fi auzit-o, se duse dansând în fața lui și începu un număr special, îndoindu-și genunchii în timp ce se ondula ușurel, cufundându-și privirea în ochii lui Malko, întinzând brațele spre el și apropiindu-se din ce în ce mai mult. Pântecele se ondula din ce în ce mai repede.

Fără să se oprească din dansat. își desfăcu bluza cu un gest provocator. dând la iveală sânii bronzați cu sfârcuri interminabile. eliberați din strânsoarea lor. Începură și ei să tresalte ca să-l stârnească pe Malko. Acum se afla doar la câțiva centimetri de el. Putea să-i simtă parfumul. Privirea cât se poate de evocatoare părea să-i spună: „iată ce pierzi" Puțini bărbați i-ar fi rezistat. Lui Malko i se uscase gura. Lângă el. Jocelyn murea de ciudă. Cu aceleași gesturi lente. Mona se ridică de pe vine și se duse din nou în mijloc. Jules al ei se uita la ea cu ochii ieșiți din orbite.

Muzica se opri brusc și izbucni un ropot de aplauze care acoperi strigătele. Mona dispăru cu discreție. Malko îl văzu pe amantul ei luând-o de mână și dispărând. Jocelyn se ridică. Era la fel de excitată ca și Malko. Începură să danseze și, pe nesimțite, se îndepărtară de încăperea prea aglomerată. Jocelyn Sabet se hotărâse să-l facă pe Malko să juiseze pe loc. Dar brusc auziră un țipăt ce venea de pe coridorul din stânga lor. Era al unei femei care nu striga de durere. Malko schimbă o privire cu Jocelyn. Aceasta se opri din dansat și îl trase de mână.

Străbătură unicul hol plin cu haine și se opriră locului în pragul unei camere luminate doar de două sfeșnice cu patru brațe. Încă un țipăt îl făcu pe Malko să tresară. Aici era sufrageria, cu o masă lungă din marmură pe care Mona stătea culcată pe spate și cu picioarele ridicate în aer. Jules era în picioare și cu pantalonii în vine, între coapsele ei. ținând-o de picioare. Se depărtă puțin. apoi, dintr-un singur elan, îi pătrunse pântecele cu sexul lui monstruos, iar Mona slobozi un oftat de plăcere. Își mușcă buza inferioară. Atunci, Malko zări alt bărbat care stătea pe un scaun în întuneric. Mona pusese mâna dreaptă pe genunchii acestuia. Însă oglinda mare de pe perete îi trimise lui Malko imaginea unui mădular cărnos care devenea rigid sub presiunea indiscretă a degetelor tinerei:

— Ce ticăloasă! suflă Jocelyn. Se răzbună!

Acest spectacol extrem de erotic părea să o fi dezmeticit pe loc. Se întoarse și se duseră în hol. Jocelyn își luă haina din mers. Până când ieșiră, nu schimbară nici un cuvânt. Lui Malko îi era greu să alunge de pe retină imaginea Monei posedată de amantul său, dar provocându-i în același timp plăcere și altui bărbat.

Peste Beirut domnea o liniște absolută. Mașina aluneca pe străzile pustii cufundate în întuneric, precum o nălucă. Becul din tavan lumina trăsăturile mobile ale lui Jocelyn atunci când opreau la un baraj. Soldatul abia se uita la legitimație. Ajunseră din nou pe Ring, negru ca un cuptor și pe străduțele întortocheate din Beirutul de Vest. Brusc, se pomeniră în fața hotelului *Commodore*.

„Ce scorpie!" gândi Malko. Se aplecă spre Jocelyn care îl sărută, apoi îl mușcă.

— Urcați? o întrebă el.

— Nu.

Voia să-l lase în starea în care îl adusese...

— De ce?

— Prefer să vă las singur ca să vă gândiți în voie la Mona, spuse ea pe un ton caustic.

Se descurca greu cu o asemenea pramatie. O sărută din nou, o mângâie și îi atinse pântecele. Ea se smulse imediat din îmbrățișare și îl împinse înfingându-i degetele în carne.

— Noapte bună! zise ea. Nu-mi place să mă hrănesc cu firimituri.

Deschisese deja portiera, dar Malko nu renunță cu una cu două.

— Trebuie să vorbim, zise el. L-ați găsit pe proprietarul Volvo-ului?

Jocelyn îi aruncă un zâmbet carnasier.

— Da. Dar tot nu rezolvați nimic cu asta...

— De ce?

— Mașina este a unui oarecare Karim Zaher, un deputat comunist. Noi îl cunoaștem, are legături strânse cu teroriștii. Va spune că i s-a furat mașina... Oricum, trăiește într-un cartier în care oamenii din Siguranță nu pun piciorul niciodată... Ar trebui să le cerem americanilor să ne împrumute niște pușcași marini.

Era de necrezut. Beirutul constituia într-adevăr o lume aparte.

— Și Abu Nasra?

— Va veni la Beirut din ordinul unui oarecare Nazem Abdelhamid, un palestinian extrem de periculos.

Era *numele* adevărat al lui „Johnny" Lui Malko nu-i venea să creadă. Noroc că Robert Carver îl pusese în gardă despre toate măgăriile petrecute în Beirut. Jocelyn căscă în mod ostentativ.

— Mi-e somn. Să luăm mâine prânzul împreună. Vă voi spune mai multe atunci.

Ea îi întinse mâna ca să i-o sărute. După aceea, Malko coborî, iar fata demară în trombă.

Malko aţipise deja când telefonul îl trezi.

— Dormeaţi? se auzi vocea lui Jocelyn.

— Apoape, zise Malko surprins. Dumneata ce faci?

— Nu dorm. Mă mângâiam gândindu-mă la dumnea-voastră.

Apoi îi trânti telefonul în nas.

*

Un soare vesel strălucea deasupra Beirutului. În spatele Oldsmobilului, Malko îşi simţea capul geru şi privea defilând prin faţa ochilor magazinele de pe strada Hamra. Peste noapte golise o sticlă de Contrex ca să stingă arsurile pricinuite de atâta votcă. Primul lucru era să-l contacteze pe misteriosul colonel Jack. După aceea se va întâlni cu şiita racolată de Robert Carver. Nu prea dormise bine, fiind obsedat de petrecerea decadentă a lui Serge şi de spectacolul oferit de Mona. Cât de frustrat se simţea!

Hamra gemea de lume. În Beirutul de Vest nu existau nici maşini-capcană şi nici bombardamente, ci numai câteva acţiuni dispersate ale miliţiilor şiite care aruncau din când în când câte o rachetă asupra vreunui obiectiv militar. Malko zări totuşi un magazin distrus.

— Aici a căzut o bombă? întrebă el.

Mahmoud îi zâmbi răutăcios.

— Este un magazin al creştinilor. Au făcut-o special ca să plece proprietarul şi să-l lase la un preţ mai mic... Aşa se întâmplă cu teroriştii... Chiar şi în plin război, comerţul din Beirut se bucura de toate drepturile. Malko îşi aminti că un libanez îi spusese *într-un moment de sinceritate* că *principala* cauză a crimelor din Liban o constituiau comisioanele neplătite... O familie întreagă putea fi omorâtă din raţiuni politice, însă un

comision neplătit declanșa o adevărată vendetă împotriva mai multor generații... Malko se dădu jos din mașină.

— Așteptați-mă aici, îi spuse el șoferului.

Plecă pe jos pe strada Hamra, plină de magazine de lux. Femeile elegante se opreau în fața vitrinelor cu priviri de tăciune, aproape umede. Mulți comercianți își vindeau marfa direct pe trotuar sau din portbagajele deschise, etalând pantofi. lenjerie, pălării, tricotaje...

Malko intră mai întâi în mai multe bijuterii care vindeau cam aceleași podoabe din aur de paisprezece carate. Micul magazin al colonelului Jack nu părea mai deosebit de celelalte, fiind înghesuit între un magazin de stofe și un restaurant. Oblonul era tras. Dintr-o dugheană mare ca o debara, apăru imediat un bișnițar care schimba valută la negru și îl abordă pe un ton ademenitor:

— *Change. dollars... forty-five to-day....*

Puțin mai departe, un negustor de șaorma își făcea reclamă cu o repeziciune ametițoare, rulând în același timp bucățile de carne de oaie în clătite care erau cumpărate imediat de oamenii flămânzi. Era un fel de hamburger local, dar mult mai ieftin și mai gustos.

Pe lângă el trecu un Jeep plin cu soldați cu căști pe cap și cu veste antiglonț, cu degetele pe trăgaciul mitralierelor grele, gata să tragă. În depărtare se auzeau bubuituri de tun, undeva în sudul orașului. Un bărbat ridica oblonul bijuteriei.

Când Malko se apropie, acesta se uită la el cu o privire străpungătoare de șobolan speriat. Era un bărbat corpolent cu părul alb și creț, cu nasul turtit și tenul arămiu, ce semăna foarte bine cu un arab. La mână avea o brățară *masivă* din aur. Malko îi adresă un zâmbet amabil:

— Ați *deschis*?

— Imediat, spuse bijutierul.

Malko intră. O vânzătoare tânără, probabil libaneză, ștergea tejgheaua de praf. Bijutierul se întoarse, iar fata dispăru în spatele magazinului. Își șterse mâinile și întrebă:

— Doriți ceva anume? Avem niște inele foarte frumoase de paisprezece carate. Și destul de ieftine.

— Îl caut pe colonelul Jack, spuse Malko. Vin din partea lui Robert Carver.

Bijutierul nu schiță nici un gest. Dar îi zâmbi vag.

— Haideți să bem o cafea, îl invită el. Dar mai întâi, lăsați-mă să-mi scot cazanul de gunoi. Din fericire, azi vin gunoierii. Este o minune, la Beirut...

Se duse în spate, apoi apăru cu o pubelă din palstic verde, imensă, pe care o târa cu amândouă mâinile. Ieși din magazin și o duse la marginea trotuarului. În acel moment, de bijuterie se apropie un Mercedes care încetini. Colonelul Jack era cu spatele la el. Îngrozit. Malko văzu apărând pe geamul lăsat o mână în care era un pistol echipat cu amortizor. Un claxon acoperi prima împușcătură. Colonelul Jack lăsă pubela din mână și se îndreptă de spate strâmbându-se de durere, de parcă fusese apucat subit de o criză de lombago. Malko își încordă auzul și distinse în acea hărmălaie câteva împușcături înfundate.

Israelianul se clătină cu brațele depărtate de corp, apoi se prăbuși înainte, cu capul în cazanul plin cu gunoi. Malko țâșni afară din magazin și reuși să vadă figura asasinului: era un arab tânăr cu părul creț care stătea pe bancheta din spate a Mercedesului verde.

Capitolul V

Mașina pleca deja într-un urlet de pneuri. Se pare că nimeni nu observase crima din strada Hamra. Malko zări spinarea israelianului cu coada ochiului plină toată de sânge, atinsă de cinci sau șase gloanțe. Îi ridică puțin capul și observă că avea ochii sticloși. Mercedesul ucigașului fu nevoit să încetinească la o sută de metri mai departe, din cauza unui ambuteiaj. Malko o luă la fugă spre mașina lui, dând peste trecătorii nepăsători. Aproape că se ciocni de Mahmoud.

— Domnule Malko, eu sunt aici! strigă libanezul.

Avusese o idee bună să tragă mașina mai aproape. Malko se năpusti înăuntru.

— Mai repede, urmăriți Mercedesul verde din față!

Mahmoud demară și trecu prin fata magazinului bijutierului. Câțiva curioși se adunaseră în jurul cadavrului. Mercedesul o luă la stânga pe strada Antoine Gemayel. Mahmoud se luă după el. Între ei erau doar două vehicule. Mergeau cu viteză mică într-un vacarm de claxoane. Ploaia se porni brusc. Malko distinse numărul Mercedesului în care se afla ucigașul. Îl notă și se întreba cum ar putea să intervină. Ar fi trebuit să dea peste un post de control al armatei libaneze. Circulația se deblocă, iar mașinile accelerară. Mercedesul se îndreptă spre sud. Mahmoud se întoarse:

— De ce îl urmăriți?

— Pentru că unul dintre pasageri a omorât pe cineva.

Libanezul se schimbă la față.

— Iisuse! murmură el și ce aveți de gând să faceți?

— Să văd unde se duc, spuse Malko.

Această remarcă îl mai liniști puțin pe Mahmoud. Nu mai scoase nici un cuvânt. După un timp, trecură pe lângă hotelul *Bristol*, apoi coborâră către Strada Verdun, îndreptându-se

spre est. Dădură din nou peste câteva ambuteiaje. Mercedesul verde din fața lor nu părea să se grăbească. Lui Malko nu-i venea să creadă că ucigașii aveau atâta îndrăzneală. Se întâlniră cu soldați, cu vehicule blindate, și până stătură să le explice situația, Mercedesul se îndepărtase. Malko era ros de amărăciune. Greșeala lui John Guillermin avea consecințe tragice, căci americanul își notase în carnețel numele colonelului Jack. Acum era prea târziu pentru reproșuri...

Mergeau pe lângă Reședința Pinilor și se angajară pe strada Omar Beyhum în urmărirea Mercedesului. Împrejurimile erau din ce în ce mai apocaliptice, între pinii reduși la niște bețe și blindatele aflate la fiecare intervenție, clădirile distruse și grămezile de moloz. Piața Omar Beyhum era înconjurată cu parapeți formați din saci cu nisip. Mercedesul verde o luă la stânga pe un drum cu pământ care șerpuia printre casele joase.

— Suntem în Chiyah, spuse Mahmoud cu voce gravă.

Puse frână. La treizeci de metri în fața lor, trei tineri cu *Kalașnikovul la umăr* controlau toate vehiculele. Șoferul Mercedesului lăsă geamul în jos, discută ceva cu santinelele, apoi mașina plecă și vira pe o străduță dispărând. Mahmoud se întoarse cu neliniște în priviri.

— Vreți să trecem?

— Dacă putem...

Ajunseră în dreptul barajului. Unul dintre milițieni, care avea prinsă cu ace de pulover fotografia imamului Moussa Sadr, șeful spiritual al musulmanilor șiiți, se apropie de ei cu un aer neîncrezător. Mahmoud discută cu el în arabă, apoi se întoarse către Malko:

— Spune că nu putem să trecem, chiar dacă aveți permis. Are loc o ședință a șefilor din Amal și nu ne lasă să trecem.

Malko nu avea cum să știe dacă spunea adevărul. Furios la culme, fu nevoit să se resemneze, spre marea ușurare a lui Mahmoud care ținea mult la mașina lui... Când se gândea că putea să pună mâna pe ucigașul colonelului Jack... Dar se consolă spunându-și că acesta era doar un simplu executant care poate nici nu știa cine fusese victima sa. Pe Abu Nasra trebuia să-l găsească.

— Mergem la Ambasada Marii Britanii, spuse Malko.

*

*

Trei mașini negre, marca Chevrolet Caprice, staționau pe străduța în pantă pe care se găsea Ambasada Statelor Unite.

Malko, care venise pe jos din Bain Jamal, aproape că se ciocni de Robert Carver care ieşea cu servieta diplomat în mână. O lucire de neliniştе străbătu ochii albaştri ai americanului.

— Ce s-a întâmplat?

— O mare porcărie, spuse Malko pe un ton sobru.

— Urcaţi în maşina mea, zise Carver, am întârziat. Şoferul vă va aduce înapoi.

Între cele două maşini de protecţie, mai erau încă doisprezece bodyguarzi. Cele trei vehicule erau legate prin radio şi, în plus, la un punct de control operaţional. În timp ce mergeau pe Bulevardul Paris, pustiu la ora asta, Malko îi relată ce se întâmplase.

— *Holy shit!* oftă Robert Carver. Cred că m-au urmărit israelienii. Nu le scapă nimic. Aţi putea să-l recunoaşteţi pe asasin?

— Bineînţeles.

Americanul surâse cu amărăciune.

— A fost o prostie ce-am spus... Nimeni nu se duce în Chiyah. Este ca şi cum s-ar afla pe Lună. Puii ăia de căţea acţionează rapid. Aţi făcut foarte bine că nu aţi intervenit. Chiar dacă îl arestau pe asasin, tot nu ar *fi folosit la nimic*. Noi nu avem nici o putere aici.

Chevroletul încetini brusc. Erau prinşi în traficul de pe cornişa Mazraa. Gărzile de corp săriră imediat din celelalte vehicule şi începură să alerge pe lângă maşina lor cu armele în mâini. Acest lucru avea un efect straniu, dar trecătorii nu manifestau nici un fel de curiozitate. Văzuseră atâtea ciudăţenii.

— Există ceva mult mai grav, începu Malko. Prietenul dumneavoastră „Johnny"...

Şeful centralei îl asculta fără să schiţeze nici un gest, când Malko îi relată cum decursese întâlnirea cu Jocelyn Sabet. Mâinile îi fremătau încet. Îl opri pe Malko cu un gest.

— Sper că nu aţi făcut vreo gafă! În afară de dumneavoastră, nimeni nu mai ştie că am legături cu „Johnny" Pentru maroniţi, cuvântul „palestinian" are conotaţie obscenă. Toate astea sunt doar „intoxicări". El lucrează pe bune cu noi. Să nu vă lăsaţi manipulat. Este singurul om pe care mă bazez în această poveste, mai ales acum când colonelul Jack a fost scos din scenă. Totul trebuie să rămână strict între noi doi.

— Ce ştiţi despre omul dumneavoastră de legătură şiit?

— Puteți să vă duceți la el fără grijă, îl asigură Robert Carver. Lui John Guillermin nu i-am pomenit niciodată de Neyla. Din fericire!...

— Am numele proprietarului mașinii Volvo, spuse Malko. Îl cheamă Karim Zaher.

Ajunseră în dreptul Televiziunii, păzită de vehiculele blindate ale armatei libaneze. Chevroletul opri, însă Robert Carver stătea cu mâna pe mânerul portierei, dar nu cobora.

— Tot de el dau! izbucni americanul.

— Îl cunoașteți?

— Ca pe un cal breaz! Am o fișă despre el cât o carte de telefon. Este tipul cel mai periculos. Clădirea în care locuiește din cartierul Chiyah este un adevărat cuib de vipere. Israelienii au mai distrus-o în '73. De atunci, găzduiește B 2. o echipă mixtă de teroriști din Amal și ai iranienilor, plus câțiva disidenți palestinieni antrenați de Abu Nasra. Ar trebui să...

Unul din telefoanele din mașină îl întrerupse. Ascultă câteva clipe, apoi închise. Era întunecat la față.

— Erau cei din B 2. Colonelul Jack a fost împușcat cu șase gloanțe în spate. (Clătină din cap și continuă:) Vedeți dumneavoastră, într-o țară normală, ar fi telefonat la poliție, iar clădirea ar fi fost încercuită numaidecât de forțele de poliție, ar fi controlat la sânge toți locatarii și l-ar fi arestat pe proprietarul mașinii, pe Karim Zaher și l-ar fi interogat pe șofer. Numai că aici suntem în Beirut...

— Libanezii nu vor întreprinde nimic?

— Dacă fac eu gură, vor descinde în final la Karim Zaher. Dar mai întâi îi anunțau pe locatari, ca să nu facă valuri. Ar fi găsit câteva Kalașnikovuri, iar presa de orientare falangistă ar fi căzut în extaz în fața eficienței tinerei armate libaneze, iar singura șansă de a termina un terorist rămânea ca acesta să crape de râs...

În această ironie mușcatoare, Malko simți furia și disperarea responsabilului CIA. Văzuse cu ochii lui ruinele clădirii sub care fuseseră îngropați cei două sute patruzeci și cinci de pușcași marini și birourile goale ale lui John Guillermin și ale altor agenți uciși, aflate chiar vizavi de cel al lui Robert Carver. Poate că următoarea lovitură le era destinată lor. O mașină de salvare trecu în viteză cu sirena urlând, urmată de un Jeep plin cu soldați.

— Ne vânează ca pe iepuri, conchise americanul cu amărăciune în glas.

Deschise portiera și adăugă:

— Să nu aveţi prea mare încredere în Jocelyn Sabet. V-am mai spus. Este o exaltată şi are gura cam mare. Crede prea mult în cauza ei şi este convinsă că toată lumea gândeşte ca ea. Până la urmă, micuţa şiită este cea mai „sănătoasă" Din câte ştim, nu a fost „infectată" încă. Dar noi o punem în pericol de moarte. Să nu-i cereţi prea multe.

— Să presupunem că reuşesc să-l găsesc pe Abu Nasra. Ce facem în cazul acesta?

Robert Carver îi zâmbi cu răceală:

— O să-l caut pe prietenul meu maiorul Edwards şi o să-i cer cei mai buni puşcaşi marini pe care îi are. Vreau douăzeci. După aceea. îi vom lichida pe nemernicii ăştia.

Coborî din Chevrolet, iar acesta îl duse pe Malko înapoi, lăsând acolo cele două vehicule de protecţie. Viaţa unui simplu „colaborator" al Companiei nu valora pesemne la fel de mult cât pielea unui şef de centrală...

Strada Clémenceau, care adăpostea în mare parte Ambasada Franţei, se putea numi cu uşurinţă „strada tristeţii" Orice cale de acces era interzisă de cuburi de ciment deasupra cărora se înălţau garduri de sârmă ghimpată, îngrădite de o parte şi de alta cu stive de saci cu nisip, în spatele cărora se adăposteau soldaţii francezi cu aerul lor ameninţător. Malko se opri în faţa magazinului de decoraţiuni unde lucra Neyla, omul de legătură al lui Robert Carver.

Majoritatea geamurilor fuseseră înlocuite cu placaj, iar molozul îi dădea un aer extrem de lugubru imobilului. Singurul semn de viaţă venea dintr-un buncăr micuţ şi cochet, aflat chiar în faţă, ce proteja intrarea în ambasadă. Malko se întrebă câţi clienţi se deplasau până aici... Împinse uşa şi dădu peste un talmeş-balmeş de perne, de obiecte oribile din aramă, de rochii *made in Japan*, de obiecte de artizanat de o urâţenie monotonă. O casieriţă bucălată se uită la el cu o privire mirată, de toantă. Într-un colţ stătea un libanez bătrân care nu catadicsi să se deranjeze. Malko urcă scara ce ducea la primul etaj.

Pe la jumătatea palierului, se găsea un soi de caravană a lui Ali Baba, plină cu stive de covoare, de ţesături şi feţe de masă. O bătrână pipăia o faţă de masă, îndrumată şi sfătuită de o vânzătoare. Când auzi zgomot, aceasta se întoarse.

Malko îi zări chipul încântător încadrat de părul tuns scurt. cu ochi mari de căprioară, puțin migdalați și parșivi, cu o gură mică și cărnoasă, cu o privire sfredelitoare care îl cercetă câteva clipe.

Un zâmbet călduros descoperi un incisiv puțin spart, iar privirea de căprioară îl învălui cu blândețe, în timp ce vocea dulce i se adresă languros:

— Mă ocup imediat de dumneavoastră...

În spatele acestei formule banale se ghicea mai mult decât obișnuinta politețe a negustorului. Neyla seducea bărbații precum respira. Malko îi urmări cu privirea mersul puțin nesigur, dar promițător. Purta un pulover peste care avea un șal și pantaloni bufanți. Aproape că îi smulse din mână fața de masă potențialei ei cliente. După trei minute. ea se proțăpi în fața lui Malko. înfășurându-și umerii cu șalul într-un gest plin de grație.

— Ce căutați. domnule?

— Pe dumneavoastră. zise Malko. sunt prieten cu Robert Carver.

O lucire de spaimă îi străbătu privirea și murmură:

— Nu trebuia să veniți aici.

— Atunci, unde?

O femeie cu mers maiestuos și semeț apăru imediat. îmbrăcată într-o rochie neagră. Îi zâmbi lui Malko.

— Aș putea să vă ajut cu ceva? Neyla nu știe chiar totul.

— Ba se descurcă de minune, spuse Malko, zâmbindu-i și el.

Femeia urcă scara, iar Neyla îi șopti imediat:

— Termin programul peste o oră. Ne întâlnim în fața cinematografului Jeanne d'Arc, pe strada Sidani. Acum, plecați.

*

Trepidația grupurilor electrogene zguduia trotuarul. Malko stătea rezemat de vitrina cinematografului și observa trecătorii. Se făcuse ceasul unu și jumătate, iar Neyla nu venise încă. Se pare că seria neagră continua. În fața lui staționa o limuzină lungă decorată cu panglici albe și jerbe de garoafe. Era o căsătorie. Mireasa apăru cu trena ei lungă dintr-un imobil ce nu mai avea o parte din fațadă...

Malko își mută privirile din nou pe stradă. Profitase de micul răgaz ca să-și recupereze arma Magmum 357 de la hotel.

Asasinarea colonelului Jack era un avertisment foarte clar. Cu mâna în buzunarul trenciului, el studia fiecare trecător și examina fiecare vehicul. Tresări când auzi o voce proaspătă și gâfâită în spatele lui:

— Vă rog să mă scuzați că am întârziat.

Neyla era schimbată. Purta o fustă din piele neagră foarte fină ce îi scotea în evidență șoldurile în formă de amforă și îi ajungea până la coapsele bine făcute. Pe sub haina tot din piele avea o bluză din mătase care se mula pe pieptul lăsat în libertate. Iar machiajul semăna cu cel al fotomodelelor din *Vogue*.

— Sunteți încântătoare! comentă Malko, admirând-o cu sinceritate.

Neyla se înroși ca o școlăriță și îl luă familiar de braț.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție. Înainte de a mă duce la magazin, trebuie să trec pe la Universitate.

Malko se întreba ce îi mai rămăsese de învățat de la viață. Ca majoritatea libanezilor, ea vorbea o franceză puțin gurulară și emfatică. Merseră pe jos până la strada Hamra și intrară într-un magazin de îmbrăcăminte: Vanessa. Neyla începu să discute în arabă cercetând o geantă din piele neagră, iar în final, scoase o bancnotă de cincizeci de lire libaneze.

— Ce faceți? o întrebă Malko.

— Dau un acont...

El luă geanta și o duse la casă zâmbind.

— Va fi cadoul meu de bun-venit.

— Sunteți nebun, nu trebuie, protestă Neyla fără prea mare convingere!

Protestase doar din fandoseală. *Imediat după* ce Malko plătise geanta, ea își transferă toate lucrurile din cea veche în ea și o împachetă. Când ieșiră din magazin, ea se aruncă de gâtul lui și îl sărută brusc.

— Ce amabil sunteți!

Neyla știa cum să procedeze. Dacă ar fi și o spioană bună, cum era ca femeie... Oftă.

— Dumnezeule, nu mai am timp deloc!

— Vreți să mâncați ceva?

Ea îi adresă un zâmbet provocator.

— Nu mănânc niciodată de prânz. Silueta. Dar am putea să bem ceva la *Bristol*. Au niște cocteiluri grozave.

Găsiră cu ușurință un taxi. Barul hotelului *Bristol* era pe cât de liniștit, pe atât de sinistru. Neyla comandă un *Bloody-Mary* și

începu să ciugulească migdale și fistic cu o viteză uimitoare. Nu era de mirare că nu mânca de prânz. Malko se uita la ea nedumerit. Neyla era șiită, ca toți iranienii. Era o religie mai degrabă strictă. Or, tânăra vânzătoare părea să nu ia în seamă preceptele islamice, ca și pe aiatolah. Tot ce făcea ea era de tip occidental, de la felul în care se farda, îmbrăcămintea, până la modul în care privea bărbații. Mai comandă încă un *Bloody-Mary*.

— Locuiți la periferia sudică? o întrebă Malko.

Neyla clătină din cap.

— Oh. nu, stau aproape de aici. pe strada Clémenceau. împreună cu familia. Nu aș putea să locuiesc singură, chiriile sunt foarte mari.

— Vă lasă să ieșiți în oraș?

— Suntem foarte liberali. zise ea destul de evaziv. Învăț și. în plus, am o slujbă. Sunt din sud, din Sidon. Acolo este cu totul altfel.

— Ce părere aveți despre iranieni?

Ea pufni:

— Sunt niște nebuni! Nebuni periculoși. Vor ca toate femeile să poarte văl, chiar și fetițele. Să nu facă plajă, să nu danseze, chestii de genul ăsta. Nu aș putea să trăiesc astfel. Baalbekul este înțesat de agitatori, chiar și periferia sudică și Beirutul de Vest.

— Aș fi vrut să discutăm mai mult, spuse Malko. Sunteți liberă diseară?

— Este interdicție de circulație.

— Am permis de liberă-trecere.

Ea se uită la el nedumerită.

— Așadar, lucrați pentru domnul Carver?

— Cam așa ceva. răspunse Malko. Sunt sigur că puteți să mă ajutați. Stau la *Commodore*.

— Foarte bine, zise ea, sunt acolo la șapte și jumătate. Acum plec la Universitate. Alcoolul îi îmbujoră obrajii și avea mai mult farmec. Ea îl sărută pe gură la plecare, apăsându-i mai tare buzele cu gura ei. Înainte de a se urca în taxi, se întoarse și îi aruncă o privire arzătoare.

Trebuia să se întoarcă pe jos la hotel și să aștepte un semn de viață de la misteriosul „Johnny" Practic, Neyla constituia singurul fir călăuzitor, fiindcă restul era „infectat", cum spunea Robert Carver.

*

Se lăsase înserarea. Malko nu mai putea să aştepte. Ca să-i mai treacă timpul, făcuse un tur în cartierul pieţelor împreună cu Mahmoud. Cumpără de la chioşcul din hol ultima ediţie a ziarului *Orient - Le Jour*. Imediat îi sări în ochi un titlu: ATENTAT LA ACHRAFIEH.

Citi articolul pe nerăsuflate. Nişte necunoscuţi trăseseră o rachetă dintr-un RPG 7 într-un apartament, omorând două femei: pe doamna Eliane Masboungi şi pe fiica sa.

Lăsă ziarul din mână şi îi veni să urle de turbare. Nu putea fi o coincidenţă. Se repezi la telefon. Jocelyn Sabet nu era acasă. Încercă să ia legătura şi cu Robert Carver. Dar nici pe el nu-l găsi. Mahmoud se fâţâia prin hol. Malko voia să se ducă în Achrafieh să vadă ce s-a întâmplat. Dacă şi Jocelyn era implicată în această treabă, atunci situaţia era mai albastră decât i-o zugrăvise Robert Carver.

Capitolul VI

Strada El Salam era la fel de liniştită ca şi atunci când venise prima dată. Se uită în sus, la apartamentul unde locuia familia Masboungi şi nu observă nici o fereastră luminată. De data asta, luase cu el o lanternă, obiect fără de care nu puteai supravieţui în Beirut. Pistolul Magnum 357 din centură atârna greu şi începu să urce cele patru etaje cufundate în beznă.

Fasciculul lanternei lumină la etajul al patrulea o uşă smulsă pe jumătate din ţâţâni. În acelaşi timp, se auzea un sunet cunoscut. Cineva cânta la orgă, ca şi data trecută. Ciocăni, dar nimeni nu-i răspunse. Împinse uşa, apoi intră în apartament. Muzica se auzi şi mai tare. Plimbă lanterna prin încăpere şi observă imediat în perete o gaură de rachetă. Camera era plină de moloz, iar fereastra mare era pulverizată şi canapeaua făcută bucăţele. Domnea un miros acru şi fad, a sânge şi a explozibil. Strigă:

— Este cineva acasă?

Orga nu se oprise, ci continua să cânte un soi de muzică religioasă. Se îndreptă spre capătul apartamentului, ghidându-se după sunet. În capătul unui coridor, zări o licărire slabă. Un bărbat stătea la orgă, cu spatele la el, pe care puse un sfeşnic cu patru lumânări aprinse. Într-un colţ erau înghesuite multe cufere şi valize. Se apropie şi zise:

— Domnule Masboungi.

Acesta se opri din cântat şi se întoarse încetişor. Era aproape chel, cu un nas enorm, cu trăsături bine conturate, cu pungi mari sub ochi şi privirea stinsă. Se uită la Malko indiferent, fără nici cea mai mică tresărire.

— Bună seara, nu v-am auzit.

Scena părea ireală. Vorbea cu Malko de parcă se cunoşteau de când lumea, fără să ia mâinile de pe claviatură.

— Domnule Masboungi, începu el. am fost ieri la soția dumneavoastră. Mi-a dat o informație extrem de importantă. Aș dori să aflu ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? repetă bătrânul cu voce tărăgănată. Au tras o rachetă din clădirea de vizavi. Soția mea a fost atinsă în umăr și i l-a smuls din încheietură, iar fiica mea a primit câteva schije în cap. A murit și ea. Asta e tot. Eu eram aici, ca întotdeauna.

— De ce au vrut să le omoare?

Domnul Masboungi ridică din sprâncene.

— De ce? Dumneavoastră știți?

Malko nu îndrăzni să-i răspundă, dar simțea un nod în gât. Bărbatul clătină din cap cu amărăciune și murmură:

— Eu nu știu... Trebuia să plecăm poimâine. Definitiv. Haideți să vă arăt clinica mea.

Se ridică, luă un album, îl așeză pe orgă și îl frunzări în fața lui Malko. Erau numai ruine, săli de operație devastate, podele găurite, ferestre fără geamuri. Chirurgul închise albumul și spuse pe același ton absent:

— Îmi pare rău, nu pot să vă ofer nimic de băut. Înainte, aveam de toate...

Se așeză din nou la orgă și începu să cânte, de parcă Malko nici nu ar fi existat. Nefericitul nu prea părea în toate mințile. Malko bătu în retragere. Cele două femei muriseră din pricina lui. Cineva a aflat că vorbiseră. În acordurile muzicii, el coborî scările. Mahmoud moțăia la volan.

— Mergem la *Commodore*, spuse Malko.

Îndată ce ajunse la hotel, el se repezi la telefon, dar nu reuși să ia legătura nici cu Jocelyn, nici cu Robert Carver. Era dezgustat și nu avea chef s-o vadă nici pe Neyla. Dar nu putea să amâne întâlnirea cu tânăra șiită. Soneria telefonului îl făcu să tresară.

— Alo?

Tăcere, apoi o voce necunoscută spuse în engleză:

— Sunt „Johnny" Dumneavoastră m-ați contactat?

Inima lui Malko începu să bată cu putere.

— Da. Trebuie să...

— Veniți mâine la ora cinci, la Centrul Sportiv Camille Chamoun. În mijlocul peluzei, este un tanc distrus. Așteptați-mă acolo.

Malko nu reuși să afle mai multe amănunte, căci „Johnny" închisese deja. Oricum, era ceva mult mai serios decât oamenii

lui de legătură de acum. Cu toate astea. nu putea s-o neglijeze de tot pe Neyla. Îi spusese lui Mohmoud că făcuse cunoștință cu o fată încântătoare și că se duc împreună să cineze. Avea nevoie de șofer din cauza restricției de circulație. Astfel, se gândea că libanezul nu-i va pune prea multe întrebări. Nu trebuia să știe prea multe.

Câteva fluierături de admirație însoțiră apariția Neylei în holul hotelului *Commodore*. Tânăra șiită arbora cu mândrie geanta dăruită de Malko și își pusese niște ciorapi negri care o făceau și mai provocatoare. Chiar și papagalul rămăsese fără grai. Pe ea, fusta strâmtă din piele neagră era o veritabilă invitație la viol.

— Unde mergem să mâncăm? o întrebă Malko.

Când ajunseră în dreptul restaurantului chinezesc din hotel în care se înghesuiau câțiva ziariști, ea se strâmbă.

— Aici, în vest, nu e mare lucru. Trebuie să mergem în est. *La Closerie* este un local destul de simpatic.

Străbătură tot Beirutul într-un timp record, pe străduțele golite de interdicția de circulație, apoi ajunseră într-o mică piață cu aspect de provincie de pe colina Achrafieh. Restaurantul era luminat doar de lumânări și erau ocupate aproape toate mesele. În apropierea intrării, era un bar imens întunecat, la care stătea un grup de americani gălăgioși. Malko și Neyla se așezară unul în fața celuilalt. Tânăra șiită puse mâna pe a lui.

— Vă mulțumesc încă o dată pentru geantă.

El nu îndrăzni să-i spună că aștepta de la ea lucruri mult mai importante decât mulțumiri. Malko ceru o votcă și se strădui să-și alunge din minte imaginea apartamentului devastat al familiei Masboungi și pe bătrânul disperat care cânta la orgă.

*

Cantitatea de alcool consumată de Neyla i-ar fi provocat un infarct chiar și lui Khomeiny. Băuseră împreună două sticle de vin roșu din valea Bekaa, destul de greu, dar foarte bun.

Neyla își împletise degetele cu ale lui, iar privirea arzătoare nu-l mai părăsea. Se sărutaseră pentru prima oară peste masă, iar Malko simți furnicături pe șira spinării. Privirea tinerei șiite scânteia.

— Ce mult mi-ar plăcea să dansez!
— Mai există discoteci?
— Doar una, *Retro*, spuse ea.
— Foarte bine, haideți să ne ducem!

Și el avea chef să prelungească această stare. La Beirut, nu se trăia ziua, ci clipa. Avea destul timp s-o descoasă pe Neyla la despărțire... Afară mașina lor era ultima. Mahmoud se trezi dintr-un somn binefăcător. La primul viraj, care îi ciocni unul de celălalt, Neyla rămăsese în brațele lui. Nu se opriseră din sărutat nici atunci când trecuseră de un baraj și se aprinse lumina din plafon.

Intrarea în *Retro* evoca mai degrabă Linia Maginot decât o discotecă. Un M 113, saci cu nisip, soldați adormiți sau invidioși, toate într-o trecătoare mărginită de case distruse care semăna cu un loc periculos.

Era mai multă lume afară decât înăuntru. Discoteca era goală complet, în afară de personal, firește... Totuși era o discotecă modernă și frumos decorată. Malko ceru o sticlă de Moët et Chandon și, după ce băură destul, începură să danseze. Sau mai degrabă să se frece unul de celălalt ca apucații sub privirile chelnerilor înmărmuriți. Neyla respira sacadat, strâns lipită de Malko. Pieptul greu era strivit de al lui, iar pielea fină a fustei nu constituia un obstacol de netrecut. În ringul cu podeaua luminată, amândoi aveau senzația ireală că erau singuri pe lume, în mijlocul acestui oraș-fantomă. Dar Malko se plictisise repede și îi propuse:

— Să plecăm!

Neyla îl urmă ascultătoare. Soldații nu se mișcaseră de la locurile lor. Impasibil, Mohmoud îi duse la hotel. Beirutul părea liniștit; în ciuda numeroaselor baraje. Neyla atipise pe umărul lui Malko, dar se trezi tresărind când mașina se opri.

— Unde suntem?
— La *Commodore*.
— Ah, bine!

Înlănțuindu-l pe Malko, ea străbătu holul pustiu, neacordându-i nici o atenție recepționerului. Când ajunseră în cameră, ea se învioră pe dată și smulse efectiv cămașa de pe Malko. Se dezbrăcară reciproc, fără să se mai știe care este el și care ea. Neyla se lăsă în genunchi și își plimbă buzele cărnoase pe tot trupul lui Malko, apoi îi înghiți virilitatea și începu să o agaseze cu mișcări scurte și repezi ale limbii.

Trupul ei era plinuț, ferm, cu sâni ascuțiți și tari ca piatra, care se eliberaseră din bluză precum animalele sălbatice. După aceea începu să scuture cu furie membrul lui Malko de parcă ar fi vrut să i-l smulgă, îl mușcă, apoi îl imploră cu vorbe crude să i-l implânte în pântece... Imediat ce o penetră, îi simți ghearele înfigându-i-se în carne și zgâriindu-i umerii, pulpele și fesele, în timp ce se zbătea sub el ca un cal nărăvaș...

Țipetele ei trebuie să-l fi traumatizat de tot pe bietul papagal nebun. Malko o întoarse și o pătrunse până în rărunchi, cu mișcări brutale. La fiecare pătrundere, Neyla tresălta și mârâia în timp ce își înfigea unghiile în cearceaf. Scăpă de el și se întoarse din nou pe spate, îl sărută cu furie, masându-i ceafa, cu privirea de nebună. Sânii conici păreau umpluți cu silicon, atât erau de tari, cu sfârcurile ridicate, ca niște creioane maronii. După aceea, îl dădu la o parte, îl călări și se lăsă cu toată greutatea peste el. În culmea excitării, ea începu să se miște înainte și înapoi, până când, în sfârșit, se prăbuși peste el cu un țipăt sălbatic, lac de sudoare. Era un adevărat vulcan!

Malko avea senzația că fusese trecut printr-o strecurătoare. Dacă Neyla se oferea întotdeauna așa, nu era de mirare că era atât de bine îmbrăcată. Acum zăcea pe burtă, cu părul lipit de cap de sudoare, de-a curmezișul patului și respira greu de parcă s-ar fi sufocat. El vru s-o zgâlțâie, dar sforăia deja, răpusă de vinul de Bekaa și de șampanie, care se combinaseră într-un somnifer puternic. Se duse să facă un duș. Tot corpul era brăzdat de dâre roșiatice ca și cum ar fi fost biciuit. Se culcă și el, ascultând în depărtare bubuiturile exploziilor. Ce zi avusese!

Simți o mușcătură ciudată pe pântece și deschise ochii. Cu încetineala unei hetaire conștiincioase, Neyla era pe cale să-i înghită minunata erecție matinală. Nemâncată și nemachiată, părea și mai senzuală, cu trăsăturile copilăroase și ochii puțin încețoșați, de căprioară. Malko avu impresia că va termina în gura ei. O mângâie și descoperi că zorile nu alungau deloc sentimentele. Ea începu să geamă, să se onduleze ca să-i scape, dar, în ciuda prefăcutelor eforturi, el o penetră dintr-o mișcare, smulgându-i un geamăt de plăcere.

Urmă o cavalcadă fără precedent, până când orgasmul Neylei o făcu să-l ridice din pat. Apoi adormiră din nou ca niște

prunci. Îi trezi soneria telefonului. Era Robert Carver. Sprijinită în cot, Neyla îi parcurgea încetişor pieptul cu vârful limbii, în timp ce el vorbea cu şeful centralei. Discret cum era, Malko nu mai lungi discuţia.

— E bine să fac dragoste cu tine, spuse ea după aceea. Am avut impresia că mor de plăcere... Mulţi bărbaţi cred că sunt târfă, dar nu este adevărat. Nu n-am mai purtat niciodată ca acum.

Cearcănele violachii de sub ochi pledau într-adevăr în favoarea ei. Se retrase, făcând să-i tresalte sânii conici.

— Nu o să ai probleme cu părinţii tăi? o întrebă Malko.

Ea îşi scutură buclele ciufulite şi ude de transpiraţie.

— Nu, din cauza restricţiei de circulaţie, rămân deseori peste noapte la prietenele mele. Eu nu am permis de liberă-trecere.

— Aş putea să-ţi fac rost de unul. spuse Malko. Ar trebui să mă ajuţi înainte de...

Se întrerupse când văzu expresia de pe chipul Neylei. Ochii i se întunecară, buzele începură să-i tremure şi îi apărură lacrimi în priviri. Izbucni în hohote de plâns şi se prăbuşi pe pat. Fu nevoit s-o consoleze mult timp, până când ea catadicsi să se uite la el cu faţa înlăcrimată.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se strâmbă ca un copil.

— Uitasem. Am crezut că îţi place de mine. Că vrei să faci dragoste cu mine, să-mi oferi cadouri.

— Dar este adevărat. o asigură Malko. Faci dragoste ne-maipomenit. Nu am vrut să stric seara vorbind despre altceva. Dar...

Ea se ridică şi se duse să-şi şteargă faţa. După aceea, veni în faţa lui, cu ochii roşii şi buzele umflate.

— Ce vrei să ştii?

— Ai auzit de un oarecare John Guillermin? Americanul care a fost asasinat?

— Da, din ziare.

— Îl caut pe ucigaş. Asasinatul a fost comandat din periferia sudică. Este amestecat şi Karim Zaher. Acum pregăteşte altă lovitură, mult mai gravă. Crezi că poţi să afli ceva?

— S-ar putea, spuse ea cu un aer înspăimântat.

— Cunoşti pe cineva?

— Da. Un băiat. Un șiit. Este îndrăgostit de mine. Este garda de corp a lui Karim Zaher. Acum este la milițienii din Amal. Îmi dă telefon mereu.

— Fii atentă, zise Malko, sunt foarte vigilenți.

— Știu. Îi cunosc mai bine decât tine.

Își puse bluza și pantofii, apoi se pieptănă. Lui Malko îi era puțin jenă. Zgârieturile îl usturau ca un repros tacit. Îl străfulgeră imaginea colonelului israelian răpus de șase gloanțe trase în spate și prăbușindu-se în cazanul de gunoi. Îi dădea Neylei o misiune extrem de periculoasă, chiar fatală. Numai că el nu putea să pătrundă de unul singur în cartierul șiit. Intră după ea în baie. Terminase de machiat. Privirile lor se întâlniră în oglindă. El îi cuprinse ușurel sânii în palme și îi mângâie cu multă blândețe. Instinctiv, ea se lipi de el foarte strâns. până când îl făcu să se revigoreze.

— Mă grăbesc, zise ea. trebuie să se dechidă magazinul.

Fără un cuvânt, Malko o întoarse cu fața spre el. Ochii de căprioară erau tulburați încă de plăcerea de adineauri și de lacrimi. Buzele lor se striviră într-un sărut. Pântecele se atinseră, iar el o pătrunse în picioare, sprijinită de chiuvetă. Făcură dragoste încetișor, până când explodară în același timp. Malko nu se putea sătura de corpul ei. Dar Neyla îl împinse cu un zâmbet de scuză.

— Trebuie să plec. În seara asta mă duc la Bordj El Brajneh. Te sun după ce mă întorc.

*

* *

Era o vreme câinească. Rafale de ploaie înecau din nou Beirutul. Bombardamentele parcă încetaseră dintr-o dată. Oldsmobilul lui Mohmoud se târa pe cornișa Mazraa, mărginită de vestigiile clădirilor dărâmate, îndreptându-se către Ambasada americană.

Un claxonat insistent forță Oldsmobilul să se dea la o parte. Un BMW alb îl depăși imediat, iar o fată blondă îi făcea lui Malko semne și îi zâmbea. Mașina era condusă de un bărbat. BMW-ul se opri puțin mai departe, iar fata îi făcu semn să se oprească și el. Intrigat, Malko îi spuse lui Mohmoud:

— Opriți!

Coborî, ferindu-se de rafalele de ploaie și de vânt și alergă până la BMW. Portiera din spate era deschisă. Fata zâmbitoare îi strigă ceva, dar vorbele se pierdură în zgomotul circulației.

Malko văzu un soi de cerşetor care dansa în ploaie, cu capul gol, cu un pulover de marinar, care ştergea în trecere parbrizele maşinilor care staţionau, deşi turna cu găleata! Malko se apropie de fată.

— Ce doriţi?

Ea îi zâmbi.

— Să vă cunosc.

Dar nu avu timp să spună nimic. Cineva veni în spatele lui, îl apucă cu o forţă herculeană şi îl ridică de pe sol, imobilizându-i mâinile de-a lungul corpului. În timp ce încerca să se zbată, cel care îl ţinea – simţi mirosul de lână udă – îl întoarse şi îl lovi cu putere cu capul de maşină când îl urcă în ea. Îl zări cu coada ochiului pe Mohmoud care alerga spre el, apoi ochii i se împăienjeniră şi i se înmuiară genunchii. Agresorul îl băga deja cu forţa în BMW. Zări rapid chipul blondei care nu îi mai zâmbea, apoi simţi vag că se lipeşte de el şi maşina demară în trombă. După aceea, două degete abile îi apăsau carotidele. Erau degetele fetei. Lipsit de sânge, *creierul încetă să mai funcţioneze, un văl negru îi acoperi* privirea şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul VII

La început, Malko simțea că se sufocă, exact ca și cum s-ar îneca, apoi această senzație se transformă într-o disperare difuză, amintindu-i de un coșmar din copilărie, când cădea într-un puț fără fund. Abia după câteva secunde își dădu seama că avea ochii larg deschiși, dar că nu distingea decât un întuneric atât de opac încât părea aproape solid. Capul îi vâjâia.

Vru să se miște, dar nu reuși. Și în acest caz îi trebui un timp ca să-și dea seama în ce poziție se afla. Era foarte strâns legat de un scaun tare, cu gâtul prins într-o chingă mai lejeră, ca să poată respira. Nu îl durea nimic, decât că îi era puțin greață și avea o migrenă. Încercă în zadar să deschidă gura. Buzele îi erau acoperite cu un plasture foarte lat. Brusc își dădu seama de ceva uluitor: nu auzea nici un zgomot. Lipsa acestor senzații esențiale îi provocau impresia bizară de vid, de imponderabilitate.

Treptat, treptat, memoria îi reveni. Drumul pe cornișă și apoi răpirea. Oare unde îl aduseseră? Cine îl răpise? De cât timp se afla aici? Erau atâtea întrebări la care nu putea răspunde... Simți o atingere pe gât, apoi o lumină puternică alungă brusc întunericul, încât el făcu un gest de recul. Îi scoaseră cagula pe care o avea pe cap, parcă ar fi eliberat un șoim la o partidă de vânătoare. După aceea îi smulseră plasturele și dopurile pe care i le înfundaseră în urechi.

Îi trebui ceva timp ca să-și dea seama că lumina orbitoare venea de la un proiector îndreptat spre el, al cărui fascicul începu să-i ardă fața. În spatele acestuia, ghici câteva siluete. După aceea, proiectorul fu stins. Continua să vadă numai punctulețe luminoase.

— Ce căutați la Jack?

Vocea se auzi ca o plesnitură de bici, grea, graseind puțin, într-o engleză cu accent. Malko lăsă privirea în jos și zări

chingile din piele care îl imobilizau de scaunul ce semăna cu acela dintr-un cabinet dentar. Întrebarea dezvăluia identitatea răpitorilor: erau israelieni. Când îi zări, imaginea deveni aproape normală. Acum îi vedea bine pe toți patru. Erau trei bărbați și o femeie. Unul era înalt, blond, cu ochii albaștri, altul, brunet, tipul de arab, iar al treilea, grăsun, cu pielea gălbuie, cel care și vorbise. Fata se sprijinea de zid și fuma cu nervozitate, privindu-l cu ură. Era frumușică, deși avea fața turtită și nasul coroiat ca de boxer. Era slăbuță, cu niște jeanși foarte mulați și un pulover din lână neagră. Strivi țigara și se propți în fața lui Malko.

— Tu ești javra care i-a dus la Jack?

— Lasă-l în pace! o întrerupse grăsanul pe un ton sever.

Fata se îndepărtă. Malko își revenise complet, dar capul încă îi mai vâjâia. Se străduia să înțeleagă ceva. De ce îl răpiseră israelienii? Se uită la bărbatul care intervenise. Toți trei se învârteau în jurul lui ca niște fiare sălbatice pe lângă o pradă grozavă.

— Suntem în Israel? întrebă el.

Tel-Aviv se afla doar la o sută de kilometri de Beirut. Fără să-i răspundă, blondul se duse la fereastră și dădu draperiile la o parte cu un gest teatral, lăsând vederii un promotoriu, o străduță în pantă și marea. Arătă cu degetul în dreapta lui.

— Acolo este Jounieh, iar în stânga, Beirutul.

Prin urmare, se afla tot în Liban. Malko observă că interlocutorii săi erau înarmați. Aveau cu toții pistoale la brâu, puse chiar sub pulovere. Probabil că erau agenți din Mossad.

— De ce m-ați adus aici?

Fata se repezi la el ca o apucată.

— Pentru că ești vinovat de moartea lui Jack! urlă ea... Poți să ne spui cum l-au găsit?

— Cine l-a găsit? întrebă Malko.

Israelianul cel gras clătină capul cu un aer de compătimire.

— Știi foarte bine, prietenul prietenilor tăi, Nazem Abdelhamid.

Malko lăsă privirea în pământ. Cum de aflaseră de existența întâlnirilor lui cu palestinianul? Cu acela pe care Robert Carver, șeful centralei, îl considera un aliat? Cunoștea foarte bine paranoia israelienilor când era vorba despre orice era de origine palestiniană. Totuși, un lucru nu-i dădea pace. Colonelul Jack murise. Fusese ucis chiar sub ochii lui. Prezența lui nu putea fi decât o coincidență. Dar dacă cei care

îl acuzau spuneau adevărul? Dacă îi condusese pe asasini la colonelul israelian, era un lucru extrem de grav. Se gândi la carnețelul negru al lui John Guillermin, a cărui existență era vădit ignorată de interlocutorii săi. Vru să se miște, dar își dădu seama că era încă legat.

— Dezlegați-mă înainte să vorbesc, spuse el pe un ton sec, mi se pare că suntem aliați.

Între cei trei bărbați avu loc o discuție aprinsă în ebraică, apoi blondul desfăcu supărat chingile sub privirile atente și pline de ură ale panterei. Malko căută privirea grăsanului care se străduia cât de cât să se abțină. El era șeful. Malko își frecă încheieturile care îl dureau, se ridică, făcu câțiva pași și se duse la fereastră. S-ar părea că se afla într-o vilă particulară. un post secret al Mossad-ului aflat în zona creștină. Auzi în spate vocea israelianului puțin mai blândă:

— Tovarășul nostru Jack era la Beirut de trei ani de zile. Nimeni nu a reușit să-l repereze. Dar ați venit dumneavoastră. v-ați întâlnit cu el și hop... a fost lichidat.

Malko se întoarse cu fața la el.

— Știți cine l-a ucis?

Israelianul ridică din umeri.

— Cine? Ce importanță mai are acum? Un golănaș din Amal căruia i-au dat un pistol cu amortizor și o mie de lire libaneze. În cartierele din sud au intrat două sute de pistoale în ultimele săptămâni. Chiar în portbagajul mașinii unui deputat procomunist. Știați lucrul ăsta?

— Nu, mărturisi Malko. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare...

Grăsanul se proțăpi în fața lui, privindu-l drept în ochi.

— Încă nu. Până nu demult, nimeni în afară de noi nu știa cine este Jack. Americanii ne-au tot bătut la cap să le facem legătura cu el. Cei din Tel-Aviv ne-au dat ordinul să-l cedăm. Acum, este mort. Pentru că ați avut legături cu oameni „infectați" Cum este Nazem Abdelhamid. Oamenii lui v-au urmărit în permanență. Bănuiau ei ceva. Asta a fost de-ajuns. O verificare ici, o verificare colo, și hop... am mai pierdut un tovarăș.

Malko scuturâ din cap.

— Povestea voastră are o hibă. Nu m-am întâlnit niciodată cu Nazem Abdelhamid.

Grăsanul ridică sprâncenele stufoase.

— Niciodată?

— Niciodată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Se vedea că îl deranja faptul că nu mai poate să-l trateze ca pe un mincinos. Își frecă bărbia gânditor, apoi brusc începu să vorbească în nemțește cu un pronunțat accent idiș, dar pe un ton mult mai prietenos:

— O să-l întâlniți... Știm sigur că Agenția dumneavoastră are legături cu el. Sunt siguri că este aliatul lor.

— De ce m-ați răpit în acest mod?

— Când am făcut-o, nu descoperiserăm încă ce hram purtați. Acum știm cine sunteți și vă respectăm. Însă pierderea lui Jack este o lovitură foarte grea. Cunoștea Beirutul de Vest ca pe propriul buzunar. Și-apoi, era un prieten extraordinar. Vă cred, dar trebuie să ne ajutați să-i găsim pe asasini.

— Cu plăcere, spuse Malko, dar cum?

Nu prea voia să-i spună de filajul pe care îl efectuase în Chiyah.

— Noi cunoaștem echipa lui Nazem Abdelhamid. Au organizat lovitura de la ambasadă și cele două explozii din 23 octombrie. Sunt cei mai buni tehnicieni. Dacă nu ar fi ei, nu ar mai exista terorism.

Tulburat, Malko își aminti de discuția lui cu Robert Carver. Nu putu să se abțină să nu observe:

— „Compania" crede contrariul. Altminteri, ar fi încercat să-l elimine și ei.

Israelianul ridică din umeri cu o expresie înduioșată:

— Ei nu știu nimic. Ca și în cazul Iranului, al Egiptului și al Vietnamului. Tipul ăsta vorbește bine engleza și ei cred că le este prieten. Le dă câteva informații banale ca să-i câștige de partea lui. În realitate, își pregătește loviturile. O lovitură grozavă îndreptată împotriva Americii.

Cei trei bărbați se învârteau împrejurul lui, preluând cuvântul, intoxicându-l, amabili, grijulii, fumând, oferindu-i țigări și lui, divagând, sărind de la una la alta, apoi revenind la subiect. În final, grăsanul zise dintr-o dată, pironindu-și privirea întunecată în ochii aurii ai lui Malko:

— Trebuie să ne ajutați să-l găsim pe Nazem Abdelhamid. Avem toate mijloacele să-l anihilăm. Îl răpim și îl ducem în Israel. Va vorbi, iar dumneavoastră vă veți îndeplini misiunea. Acum, Rachel vă va duce la hotel. Sunați-mă.

Îi întinse o bucată de hârtie pe care Malko o luă mașinal. Coborâră o scară și ajunseră într-o grădină. Rachel era deja la volanul unei furgonete. Era toată numai un zâmbet. Coborâră

un drum prost. numai cu serpentine care ajungea la Antelias, pe șoseaua de coastă a Beirutului până la Jounieh. Tânăra părea mult mai relaxată.

— Vă rog să mă iertați, spuse ea deodată. Sunt foarte emoționată. Jack era un vechi prieten de-al meu. Am fost puțin brutali, dar ce să-i faci, suntem în război.

Circulația pe drumul de coastă era foarte intensă. Erau multe camioane. Paradoxal, aici era zona în care războiul se simțea cel mai puțin, cu toate că obuzele mai cădeau din când în când. Era zona creștină mai înstărită. Rachel părea să se mai înmoaie. Cu cât se apropiau mai mult de centrul Beirutului, cu atât era mai relaxată, întreținând o conversație plăcută. Când ajunseră pe strada Hamra, Malko avea senzația că se culcaseră împreună. Tânăra opri destul de departe de *Commodore* și îi explică:

— Nu merg mai aproape căci este periculos.

Îl sărută brusc pe obraz, apoi Malko se dădu jos. Ea îi făcu veselă cu mâna, apoi furgoneta dispăru după colț. Frumoasă „intoxicare"! Era sigur că putea s-o bage în patul lui. Pentru israelieni, „Johnny" merita cu prisosință o mică primă. Grăbi pașii. Era aproape sigur că pierderea carnețelului negru al lui John Guillermin era cauza morții colonelului Jack. Însă îl tulbura ceea ce credeau israelienii despre „Johnny" și mai ales rolul pe care i-l atribuiau. Era nerăbdător să clarifice unele probleme.

— Israelienii ăștia sunt cam țicniți! izbucni Robert Carver. Îndată ce aud de palestinieni, văd roșu în fața ochilor. Nu mă luați drept fraier...

— Departe de mine gândul, spuse Malko.

Șeful centralei era în culmea indignării. „Răpirea" lui Malko îl dăduse peste cap. Sacii cu nisip și draperiile groase de culoare verde dădeau biroului său un aspect sinistru, ca să nu mai vorbim despre M 16 așezat pe măsuța joasă, care nu destindea nici el prea mult atmosfera.

— „Johnny" este un palestinian moderat, începu americanul, dar israelienii și sirienii detestă această rasă. Toată lumea este pe urmele lui. Compania îi ajută puțin pe prietenii lui din Tunisia și din Europa, iar el ne întoarce serviciile.

— Sunteți sigur că nu este amestecat în moartea colonelului Jack?

Robert Carver se făcu roșu ca racul.

— Știți foarte bine că sărmanul John – Dumnezeu să-l odihnească – a dat-o-n bară. Israelienii ar fi bucuroși să ne purtăm ca niște incapabili.

— Da. însă „Johnny" este cel care are tinicheaua de coadă...

— Oricum i se pun toate în cârcă...

— Avem noroc că John Guillermin nu avea chiar toate datele amicului dumneavoastră „Johnny"

Americanul zise cu tristețe:

— Nu risca nimic. „Johnny" este un adevărat profesionist. Nu am știut niciodată unde se ascunde. Nu dă două întâlniri în același loc.

— Cele două femei care au văzut mașina Volvo nu apăreau în carnețelul lui John. observă Malko. Și ați văzut ce au pățit?

— Spuneți-i asta nebunei de Jocelyn Sabet! Este o dovadă în plus că mulți ofițeri libanezi din B 2 au legături cu adversarii noștri. Ceea ce este mai rău, este că nu ajungem nicăieri. Cei din Siguranță nu îl vor interoga nici măcar pe Karim Zaher. Are imunitate parlamentară. Într-o țară în care alegerile se fac o dată la doisprezece ani...

— Ce ziceți despre Neyla?

— Ați văzut-o?

— Da.

Ochii americanului se umeziră.

— Este superbă, nu-i așa? Și nu e deloc „infectată" ca majoritatea maroniților. Bine că nu i-am pomenit lui John de ea!

De când o cunoscuse pe Neyla, Malko își explica mai bine prudența șefului centralei: mai cu seamă că voise să păstreze pentru el o lovitură fabuloasă. Căile Domnului sunt nebănuite. Neyla datora faptul că supraviețuia numai temperamentului ei vulcanic.

— Apropo, zise Malko, mai am totuși și o veste bună: mă întâlnesc cu „Johnny" în curând.

Figura americanului se lumină ca prin farmec.

— De ce nu mi-ați spus mai devreme? Feriți-vă totuși de israelieni.

Malko se ridică și îi răspunse:

— Și dumneavoastră nu mai notați chiar toate amănuntele.

Bărbatul pe care îl chema Abu Nasra stătea aplecat peste fotocopiile mărite ale paginilor carnețelului lui John Guillermin. Examinarea lor dăduse deja rezultate foarte bune, dar nu se terminase. Se întrerupse fiindcă avea ochii obosiți și fiindcă voia să fumeze o țigară, în timp ce contempla valurile cenușii ale Mediteranei. Clădirea în care se ascundea era situată puțin mai în interiorul cornișei Général de Gaulle, în cartierul cu ambasade, o enclavă a PSP condus de Jumblatt, lucru ce îi asigura securitatea. Localurile erau oficial închiriate misiunii comerciale iraniene. În afară de oamenii lui, vreo douăzeci de membri Hezbollah veniți de la Teheran asigurau paza lui Abu Nasra.

Sosise în Beirutul de Vest fără prea multe probleme. Prezența lui aici era indispensabilă ca să coordoneze eforturile a o sută de agenți lansați într-o muncă de furnică, pentru reușita a ceea ce reprezenta încununarea întregii lui cariere de terorist.

Numai că mii de firișoare de nisip se puteau strecura în mașinăria sa până în ultima clipă. Grija lui Abu Nasra era să elimine aceste firișoare de nisip sistematic și cu ferocitate. John Guillermin, colonelul Jack și alții mai obscuri fuseseră neutralizați, dar nu-i subestima nici pe americani. Aveau bani, erau buni profesioniști și dornici de răzbunare.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! strigă Abu Nasra.

Era un curier în ținută militară ce avea un raport. Era o sinteză întocmită de câțiva informatori bine plasați. Aceștia anunțau un nou pericol. Cel care îi luase locul lui John Guillermin era deja extrem de activ. Abu Nasra mai avea nevoie doar de câteva zile. Se așeză, îndepărtă fotocopiile de pe birou și începu să noteze amănuntele eliminării acestui nou adversar.

Capitolul VIII

— Dumnezeule! Ce căutaţi aici? Nu e nimeni...

Mahmoud părăsise bulevardul Camille Chamoun ca să oprească pe esplanada plină de moloz unde se înălţa scheletul clădirii ce fusese cândva Centrul Sportiv Camille Chamoun, un superb stadion din care nu mai rămăsese aproape nimic.

— Mi s-a spus că noaptea sunt multe lucruri interesante de văzut, zise Malko.

Mahmoud se uită la el neliniştit, cu o mutră comică.

— Domnule Malko, încă nu mi-aţi plătit, prin urmare, nu pot să vă las să intraţi... N-o să-mi văd banii în vecii vecilor...

— Rugaţi-vă lui Allah să mă păzească, îl sfătui Malko. Pe curând.

— Dumnezeule! Sunteţi nebun!

Nici un taximetrist nu voise să-l ducă pe Malko în periferia sudică şi fusese nevoit să-l roage pe Mahmoud. Libanezul era totuşi plătit de Companie, chiar dacă avea alţi şefi. Dar nu risca să trădeze chiar în văzul lumii.

Până în 1982, stadionul, cel mai mare depozit de muniţie palestinian, fusese distrus de bombele israelienilor. Gradenele de beton se prăbuşiseră unele peste altele, blocurile de ciment erau împrăştiate pe gazonul central, iar tribunele fuseseră turtite de tot.

Malko se afundă în moloz până la glezne, ajunse unde fusese odinioară intrarea, se strecură printre structurile dărâmate, escaladă plăcile din beton, evitând găurile, fiarele ascuţite ca nişte săbii, şi urcă în patru labe până ajunse înăuntru, de unde se vedea fosta peluză dreptunghiulară. Câteva carcase distruse putrezeau în iarba care crescuse înaltă. Liniştea era absolută, impresionantă. „Johnny" îşi alesese bine locul. Malko coborî cu precauţie treptele gradene-

lor dislocate și ajunse pe gazonul spongios, plin de gropi și de șanțuri. Ocoli o ambulanță *ciuruită* ca o strecurătoare, și se îndreptă spre dreapta, unde zărise carcasa ruginită și fără șenile a unui tanc sovietic T 54. Turela tancului era răsturnată, iar tunul zăcea puțin mai departe distrus de explozii. Pistolul Magmum 357 care îi atârna greu în buzunar i se părea depășit de mult, în acest decor apocaliptic. Malko se opri și privi în jur. Nu era nimeni. Inima începu să-i bată mai tare... Deodată, când se aștepta mai puțin, în tancul distrus se mișcă ceva. Apăru țeava neagră a unui Kalașnikov și se auzi o voce care spuse în engleză:

— *Don't move!*

O siluetă firavă ieși din carcasa ruginită, iar Malko zări un tânăr îmbrăcat în ținută pe jumătate militară care îl amenința cu arma. Sări pe sol, înfundă țeava puștii în stomacul lui Malko și trase un fluierat strident. Alți trei băieți se iviră parcă din pământ. Unul îl controlă și îi luă *arma* și toți banii, apoi îl împinse înainte. Nu era cazul să stea la discuții.

— „Johnny"? întrebă Malko.

Puștiul nu răspunse, dar îi făcu semn cu arma să-l urmeze. Se îndreptară spre gradenele din fața tancului și se strecurară printre două plăci de beton aproape verticale și, târâș-grăpiș, printre două blocuri dizlocate, ca niște cârtițe, înaintau între pereții pe care șiroia apa, în semiîntuneric, ca să ajungă la o scară foarte abruptă. Coborâră în interiorul stadionului distrus. Un puști împinse o ușă, iar Malko zări o încăpere cu pereții din ciment, plină cu scaune, iar pe unul din pereți era un poster imens al lui Yasser Arafat, bărbos și surâzător, așezat deasupra unei caricaturi antiisraeliene. Mai erau câteva mobile din lemn și dulapuri metalice. Probabil că fusese unul dintre vestiarele stadionului. Un bărbat aștepta sprijinit de masă. Semăna cu un broscoi, cu ochii proeminenți, dar scânteind de inteligență, cu nasul coroiat și o gură mare și foarte mobilă. Era lat în spate și purta un pulover din lână verde, cu niște legături ciudate asortate, fără cravată și cu un pantalon *din flanelă*. Ținuta îngrijită contrasta cu dezordinea ce domnea în încăpere. Malko zări pe masă o brichetă din aur lângă un pachet de Dunhill roșu. Gura mare se deschise într-un surâs larg.

— Bună ziua, eu sunt „Johnny".

Puștiul care stătuse ascuns în tancul distrus puse pe masă pistolul Magmum 357 și banii lui Malko, apoi dispăru împreună cu prietenii lui, lăsându-i singuri pe cei doi bărbați.

— Ce mai face domnul Carver? îl întrebă „Johnny"

— Are nevoie de dumneavoastră.

Palestinianul clătină din cap gânditor.

— Să fiţi mai prudent decât John Guillermin. Se pare că Abu Nasra a găsit informaţii importante asupra cadavrului lui. Este foarte grav.

Nu încăpea nici o îndoială, toată lumea era la curent cu acest lucru. Malko nu spuse nimic. „Johnny" trăgea din ţigară.

— Am primit unele informaţii în ultimele zile, anunţă el. Oamenii din Amal le-au pus iranienilor la dispoziţie un depozit blindat utilizat odinioară de palestinieni ca să pregătească o operaţiune de proporţii.

— Cine o pregăteşte?

„Johnny" zâmbi amuzat.

— Abu Nasra, firește! El este şeful şi conducătorul tuturor operaţiunilor care se desfăşoară în Beirut. Şi oamenii din Teheran au încredere în el, căci este un bun tehnician. S-a format la Şcoala din Kiev, în Uniunea Sovietică şi s-a specializat în toate tehnicile de explozibili. Principalul eşalon se găseşte în valea Bekaa, la Baalbek.

— Acum, unde se află?

Palestinianul se uită iarăşi amuzat la Malko.

— Ca şi mine: nicăieri. Este undeva prin Beirut, dar n-o să-l găsiţi niciodată! Dacă cineva spune că vă duce la el, înseamnă că vă întinde o cursă. Este cel mai preţios om pe care îl au iranienii. A aruncat deja în aer Ambasada americană şi taberele puşcaşilor marini şi ale paraşutiştilor francezi.

— Aveţi detalii despre această operaţiune?

„Johnny" luă bricheta şi se jucă un timp cu ea, apoi răspunse:

— La periferia sudică se află doar ultimul eşalon. Ar trebui să vă duceţi la Baalbek. Eu nu pot să merg acolo, căci este la sirieni. Toată pregătirea „grea" se face acolo.

Baalbek! Malko mai fusese odinioară acolo cu o fiinţă de vis, dar lucrurile s-au schimbat prea mult.

— La Baalbek, remarcă el, dar îmi trebuie informatori.

— Am, spuse „Johnny" Dacă riscaţi să vă duceţi acolo, eu pot să vă ajut.

— Cum?

— Există cineva care ştie ce se pregăteşte. Un prieten. Daca luaţi legătura imediat ca venind din partea mea, va vorbi.

(Se uită la ceas.) Acum trebuie să plec. Nu rămân mult timp în același loc. Vă sun mâine între șase și șapte. Să-mi spuneți ce ați hotărât pentru plecarea la Baalbek.

— Mulțumesc, zise Malko.

„Johnny" îi restitui revolverul și banii.

— Nu-mi mulțumiți încă. Dar mai ales, nu vă întoarceți aici singur. Toate căile de acces care duc la ascunzătoare sunt minate. Puștii ăștia sunt foarte ingenioși, sunt obișnuiți cu așa ceva...

Deschise ușa, iar Malko zări în penumbră un băiat ghemuit care se sprijinea de Kalașnikovul lui. „Johnny" îi mângâie cu afecțiune părul creț.

— El este Farouk, prietenul meu. Să știți că vorbește bine englezește. Nu-i așa. Farouk. că vorbești engleza?

— *Yeah!* zise puștiul ridicându-se în picioare.

— Cine sunt? întrebă Malko. Și ce fac aici?

— Sunt palestinieni ca și mine. spuse „Johnny" Locuiau în Sabra și în Chatila. Familiile lor au fost ucise de bombardamentele israelienilor sau de falangiști. Nu vor să se mai întoarcă la casele lor. Aici au găsit arme, un adăpost și se angajează...

— Unde și ce să facă? îl întrerupse Malko.

Palestinianul îi zâmbi cu tristețe.

— Ca să ucidă, fiește, sau să plaseze explozibili. Lucrează pentru toată lumea. în afară de israelieni și de falangiști. Dar din când în când, trebuie să se lase manipulați... Au cu toții între zece și paisprezece ani, ca Farouk. Sunt curajoși, nebuni și disperați. Nu trăiesc însă prea mult. Au fete, haşiș din Bekaa și destui bani pentru mâncare. Ei sunt prietenii mei.

Farouk asculta serios, sprijinindu-se de Kalașnikov ca un războinic bătrân.

— Nu se ocupă nimeni de ei, nu vine nimeni să-i alunge de aici?

— Nu, spuse „Johnny" sunt mult prea periculoși.

Merseră pe același drum și, după câteva minute, ajunseră pe gazon. Palestinianul îi strânse mâna lui Malko și dispăru printre blocurile de beton. Lui Malko îi trebuiră zece minute ca să ajungă în lumea de afară, total opusă, apăsat de această atmosferă de sfârșit de lume. Mahmoud îl întâmpină cu bucurie. Acum trebuia să găsească un mijloc să ajungă la Baalbek.

Malko aproape că uitase de invitația la cină cu Jocelyn Sabet, când ea îl sună în cameră ca să-l anunțe că se afla în hol. Îl cuprinse furia imediat. Se pare că tânăra falangistă era răspunzătoare de moartea doamnei Masboungi și a fiicei ei.

Era foarte elegantă, într-un taior gen smoching negru, cu părul strâns și machiată foarte discret. Malko așteptă să se urce în mașină ca să spună ce avea de spus... Jocelyn Sabet îl asculta fără să încetinească. Văzu doar cum își strângea buzele într-un gest rapid. După aceea, tânăra se uită la el.

— Doar nu credeți că eu am făcut-o?

— Poate că nu, zise Malko. Dar cineva din anturajul dumitale.

Ochii negri ai tinerei scânteiară de furie.

— Îl sun imediat pe cel care mi-a transmis informația. Lucrează la Siguranță. Unul dintre subalternii lui a trădat. Îl vom găsi și ne vom ocupa de el.

— Asta nu le va învia, observă Malko.

Jocelyn Sabet se opri ca să arate legitimația de liberă-trecere la un baraj, aprinse plafoniera și spuse:

— Nu, dar va fi un trădător mai puțin.

*

Era o masă foarte șic, în afară de lămpile cu gaz așezate pe măsuțele joase și terasa părăginită, distrusă de un obuz. Ca de obicei, Libanul se regăsea mereu în jurul bucatelor.

După ce se dusese la telefon, după ce terminară masa, îl urmărea pe Malko cu coada ochiului și era mult mai sobră decât celelalte femei, pline de bijuterii și de strasuri... Ce departe era de Centrul Sportiv... Cu toate că războiul era prezent peste tot: într-un colț, un profesor la medicină plângea după facultatea lui dărâmată. Toți cei prezenți aici își pierduseră fie un părinte, fie un prieten, în acești opt ani de război civil, însă nimeni nu discuta mai mult decât era necesar.

Jocelyn se întoarse lângă Malko. Ochii îi străluceau, era încordată și încălzea în palme un pahar cu Gaston de Lagrange.

— Voi afla mâine mai multe amănunte despre familia Masboungi.

Un libanez gras și jovial veni la masa lor. Jocelyn îl întrebă:

— Ce-ai mai făcut, Rachid?

— M-am întors de la Baalbek!

Malko ciuli urechile.

— Aţi fost să vedeţi ruinele?

Jocelyn izbucni în râs.

— Ruinele nu se mai vizitează! Acolo au rămas doar sirienii, iranienii şi hoţii de maşini. Sunt sigură că de aceea s-a dus Rachid!

— Cum aşa?

— Războiul nu distruge chiar totul, îi explică Jocelyn. Există o bandă condusă de un oarecare Abu Chaki. Oamenii lui fură maşinile din Beirut, mai cu seamă din cartierele locuite de creştini, Mercedesuri, Porsche, BMW-uri. Cu ajutorul complicilor druzi, ei le duc în Bekaa. Le vând pe cele mai frumoase sirienilor, iar pe celelalte le demontează pentru piese. Rachid o aprobă:

— Aşa este. Şi pe a mea au furat-o, dar am recuperat-o pentru că m-am mişcat repede. Am găsit un tip care m-a dus la Abu Chaki, la Baalbek. I-am oferit cinci mii de lire ca să-mi găsească maşina. Şi m-am întors cu ea! Firește că mi-o va fura din nou, dar mai câştig puţin timp...

O explozie undeva în apropiere le curmă discuţia. Geamurile se zgâlţâiră. Un fost ministru care stătea lângă Malko zise cu zâmbetul pe buze:

— Ca să vezi, o rachetă Grad. Au început mai devreme în seara asta.

Jocelyn îl luă pe Malko de braţ.

— Să ne întoarcem, strada Ring începe să fie periculoasă.

Întotdeauna a fost delicată trecerea din est în vest. El o urmă. De altfel, seara se terminase deja.

*

Câţiva soldaţi somnoroşi îi opriră la intrarea pe Ring şi îi asigurară că totul este bine. Într-adevăr, era artera cea mai sinistră din Beirut, cu cele două ziduri negre de dărâmături unde se ascundeau miliţienii din Amal. Jocelyn Sabet nu părea prea conştientă de pericolul ce îi păştea.

— La mine, în partea vestică, nu ne temem de nimic, zise ea.

Fără să-i fi cerut părerea, tânăra îl duse în apartamentul ei luxos cu pereţii plini de tablouri moderne şi cu canapele adânci.

Jocelyn locuia singură. Cel puțin, așa părea. Îi aduse lui Malko o votcă, puse un disc cu muzică clasică și își întinse picioarele pe măsuța joasă. Erotismul care îi împinsese prima dată unul spre celălalt părea că își pierduse din intensitate. Spera ca fantoma Monei să n-o inhibe pe Jocelyn. Aceasta își mai turnă un pahar de șampanie pe care îl încălzi între degetele fine. Malko era prea obosit ca să-i mai facă avansuri. Rămaseră tăcuți un timp, dar fură deranjați de soneria telefonului.

Jocelyn răspunse, apoi închise cu un aer tulburat.

— Vă mai amintiți perechea aceea cu soția grasă îmbrăcată în negru? Au fost uciși. Mașina lor a fost lovită de o rachetă Grad când se întorceau acasă. Este îngrozitor.

Nu mai era nimic de spus. Asta era Beirutul. Malko se gândi iar la Baalbek. Trebuia să organizeze o expediție acolo cu orice preț. Jocelyn își aprinse o țigară, cu ochii scânteind de lacrimi. Îi tremura și mâna.

— De ce nu plecați din Beirut? o întrebă Malko.

Ea clătină din cap, prea emoționată ca să răspundă, apoi zise cu voce gâtuită:

— Nu vreau să devin americană. Asta este țara mea. Sunt arabă.

— Dar arabii vor să vă ucidă...

— Vom supraviețui, spuse ea, creștinii au supraviețuit mereu.

Malko nu răspunse. Își imagina acest trup delicat sfârtecat de o bombă, sau străpuns de o baionetă. În Liban, lumea era masacrată cu ușurință. Jocelyn strivi țigara în scrumieră.

— Vă conduc la hotel.

Neyla avea ochii mai tulburi ca niciodată. Malko nu o întrebă ce a făcut astă-noapte. Tânăra șiită avea cearcăne mari sub ochi și buzele umflate, ca și cum mai simțea încă plăcerea. Se mai uită o dată la magazinul din care ieșise, după ce își dăduse întâlnire cu Mlako și oftă:

— M-am săturat să stau opt ore închisă aici pentru o mie două sute de lire pe lună!...

Îl luă familiar pe Malko de braț și spuse:

— Mi-e foame. Știi unde este *Beyrouth Cellar*? Avem timp, azi nu mă duc la Universitate.

El nu ştia unde este. Luară un taxi, deşi *Cellar* se afla destul de aproape. Malko se întreba dacă îl urmăreau israelienii. În acest oraş care viermuia de agenţi de toate naţiile, era imposibil să ştii cine pentru cine lucra. În orice caz, Neyla părea extrem de relaxată! Câteva maşini cu numere de înmatriculare CD 105, aparţinând Amabasadei SUA, erau oprite în faţa localului *Beyrouth Cellar*, un fel de braserie în care lua masa o faună pestriţă şi înghesuită. Malko o lăsă să-şi comande o friptură şi vin roşu, apoi o întrebă:

— Ai fost la Bordj El Brajneh?

Neyla lăsă privirile în jos şi se îmbujoră.

— Da. Am rămas acolo peste noapte.

— Cu prietenul tău din Amal?

— Da.

Malko îşi mai stăvili întrebările care îi stăteau pe limbă. Neyla părea stânjenită. Bău o înghiţitură zdravănă de vin roşu, ca să-şi mai facă puţin curaj, apoi îi zâmbi lui Malko.

— Îmi place mult aici...

Deşi era musulmană, părea că se simte în largul ei în acest mediu cu ochii ei mari de căprioară vicioasă. Văzând figura întrebătoare a lui Malko, ea se aplecă şi îi şopti peste masă:

— Pregătesc ceva. Au furat o benă de gunoi.

Capitolul IX

Malko observase deja imensele bene galbene care străbăteau câteodată Beirutul. escortate de armată. Un vehicul de acest tip, plin cu hexogen. putea să constituie o armă terifiantă. foarte periculoasă. Zgomotul din restaurant le acoperea conversația.

— Prietenul tău a...

— Da, îl întrerupse Neyla. Este un fanatic. Îi urăște de moarte pe israelieni, dar și mai tare pe americani. La șaisprezece ani. făcea deja parte din partidul comunist. Vrea să ne căsătorim.

— Știi unde este bena furată?

— Da, suflă ea. Dar nu pot să merg acolo cu tine. Este mult prea periculos. Dar încerc să-ți explic.

Malko ridică privirea și o văzu pe Mona, stewardesa, îmbrăcată într-o rochie roșie din jerseu, mulată pe corp, la brațul unui tip înalt cu nas de acvilă, pe care îl părăsi și veni la Malko.

— Malko! Jocelyn mi-a spus că ați plecat din Beirut! Scorpia!

Malko o sărută, iar ea se încolăci de gâtul lui și îi spuse în șoaptă:

— Vă sun eu sau treceți pe la mine.

Apoi se întoarse spre Neyla și își continuară masa în liniște, căci acum erau înconjurați de vecini care ar putea auzi ce discută. După aceea, el chemă un taxi care îi duse la *Commodore*. Neyla se dezbrăcă, cu gândul în altă parte. Dar se învioră și îl luă pe Malko în gură, excitându-l cu cea mai mare conștiinciozitate, însă cu gesturi mecanice. Nici măcar nu își dădea osteneala să se prefacă. Vulcanul se stinsese provizoriu... După aceea, își aprinse o țigară, întinsă goală pe pat și îi aruncă lui Malko o privire cu coada ochiului.

— Ai putea să obţii viza pentru America?

El nu se aşteptase la această întrebare. Iată ce o chinuia.

— De ce vrei să pleci acolo?

Ea clătină din cap.

— Vezi tu, pentru că mi-e frică. Vor câştiga nebunii, retrograzii. Prietenul meu mi-a spus că n-o să mai beau băuturi spirtoase, că n-o să mai port haine atât de provocatoare. Viaţa va deveni imposibilă. Nu o să mă îmbrac niciodată ca femeile musulmane... Mă voi descurca eu în America.

— De ce nu-i ceri lui Robert Carver?

— Ştiu că nu o să-mi dea niciodată. Are nevoie de mine aici. Mă va stoarce ca pe o lămâie.

Frumoasă logică. Malko profită.

— Aş putea să te ajut dacă mă ajuţi şi tu. Trebuie să mă duc la Baalbek.

Ea se uită la el nedumerită.

— E periculos! Acolo sunt mulţi iranieni. Au pus stăpânire pe oraş. Ce vrei să faci acolo?

— Să mă întâlnesc cu cineva.

— Ah.

— Ce spui?

— Sirienii nu te vor lăsa să treci.

— Ba da. Mi-a venit o idee.

Îi povesti despre Abu Chaki şi despre hoţii de maşini.

— O să treci drept interpreta mea, spuse el. Câştigi zece mii de lire plus viza.

O lucire de neîncredere îi străbătu ochii negri.

— Este adevărat?

— Da.

Ea lăsă ţigara din mână şi se lipi de el, sărutându-l pe gât.

— Te iubesc mult, să ştii. Robert Carver crede că sunt un animal. Dar nu e vina mea că sunt săracă şi că îmi trebuie mulţi bani ca să trăiesc în Beirut. Tatăl meu nu poate să-mi dea nimic. Sunt sigură că voi face avere în America.

— Cu siguranţă, zise Malko, mai în glumă, mai în serios.

Tânăra îl zgârie.

— Ticălosule! Nu sunt o târfă.

El o luă în braţe, apoi se bătură în joacă şi, dintr-o dată, se treziră făcând dragoste. De data asta, Neyla îşi dădu tot

interesul... După aceea. răsuflând cu greutate, ea îi spuse lui Malko, sărutuându-l uşor:

— Poimâine nu lucrez, ar trebui să plecăm devreme, pentru că drumul este presărat cu multe baraje. Dar trebuie să fim foarte atenţi. Valea Bekaa este plină de ofiţeri informatori sirieni şi ştiu tot ce se întâmplă.

Malko închise ochii. Trebuia doar să-l anunţe pe „Johnny"

*

Telefonul sună la şapte fix. „Johnny" era un tip serios.

— Trebuie să vă văd. spuse Malko, în legătură cu drumul despre care am vorbit. Trebuie să plec mâine. Credeţi că se poate?

Palestinianul păru surprins.

— Nu ştiu încă. spuse. Ne vedem peste o jumătate de oră. Pe cornişa, Mazraa. lângă cinematograful *Salwa*. Este un mic restaurant unde se serveşte şaorma care se numeşte *Chez Hassad*. Să fiţi acolo.

Malko îşi luă revolverul Magmum 357 Se afla în oraş şi la îndemâna oricărui atentat. La sfârşitul zilei. circulaţia era infernală, mai ales către pasajul Muzeului, încetinită numai de barajele totuşi simbolice ale armatei libaneze. Îl lăsă pe Mahmoud la cinci sute de metri înainte de locul întâlnirii şi plecă pe jos pe o ploaie cu bulbuci.

Chez Hassad, clienţii stăteau la coadă în faţa unui bucătar care tăia în felii subţiri o oaie care se rotea pe o ţăpuşă verticală. Îmbrâncit de clienţii flămânzi, Malko aşteptă mult şi bine, până când un puşti îl trase de mânecă. Era un băiețel îmbrăcat ca vai de el, tras la faţă ca un sfinx, care îl trase după el. traversând bulevardul şi ducându-l într-un cartier musulman cu străduţe înguste.

Ajunseră la un portic unde veghea un miliţian bătrân cu ochelari à la Trotki. cu Kalaşnikovul pe umăr şi cu pistolul la centură. Puştiul îi spuse ceva la ureche, iar acesta îl lăsă pe Malko să intre într-o clădire veche în care liftul nu funcţiona. Urcară pe jos cinci etaje. La ultimul, inevitabilii paznici înarmaţi până-n dinţi staţionau pe palier Fu introdus într-un salon bătrânesc, în stil mic-burghez egiptean. Silueta mătăhăloasă a lui „Johnny" apăru surâzătoare şi îl conduse pe Malko într-o încăpere plină cu dosare.

— Aici sunt la un prieten. îi explică el. Să nu mai veniți încă o dată aici. Este periculos pentru dumneavoastră...

— Aveți ceea ce îmi trebuie pentru Baalbek?

Se așezară și o femeie tăcută aduse o tavă cu ceai. Când se mișcă, Malko zări mânerul unui pistol, în cureaua palestinianului. Lui „Johnny" îi era teamă. Vorbea lent, cu atenția în permanență trează. Dacă un om atât de căutat ca el rămăsese în viață, însemna că era vigilent ca un șarpe. Bău puțin ceai, apoi spuse:

— Da. nu pot să iau legătura direct pentru că telefonul nu funcționează, dar pot să trimit un mesager sigur. Mâine plecați devreme?

— Da.

— Singur?

— Nu.

Îi spuse că este însoțit de șofer și de Neyla, și de șiretlicul cu mașina furată. După ce plecase de la Neyla, se dusese la Ambasada americană ca să povestească despre bena furată. După aceea, scosese cinci mii de lire libaneze, în bancnote, alibiul său. Robert Carver îi furnizase caracteristicile și fotografia BMW-ului furat de la atașatul comercial în urmă cu trei zile. „Johnny" fu de acord.

— Cel cu care vă veți întâlni face parte din Amalul islamic. Își asumă un risc enorm vorbind cu dumneavoastră. În oraș, este imposibil. Membrii Hezbollah au spioni peste tot. Este expert în explozibili, de aceea îl păzesc atât de bine. Dar se tem de el.

— Unde o să mă întâlnesc cu el?

— După ce ajungeți, duceți-vă la hotelul *Palmyra*. Întrebați de Sayed. Spuneți-i că vreți să-l vedeți pe Nabil Moussaoni. Va înțelege. După aceea, duceți-vă și plimbați-vă printre ruinele din Baalbek, care acum sunt închise. Va veni la dumneavoastră cel cu care va trebui să vă întâlniți.

— Cum mă va recunoaște?

„Johnny" zâmbi.

— Sunteți singurul străin... Însoțit de o femeie. Mult noroc. Fiți atent la sirieni, ei controlează absolut tot. Sper să aveți o călătorie interesantă...

Își strânseră mâinile. Malko coborî cele cinci etaje. La primul, mai mulți bărbați discutau într-un apartament cu ușa

deschisă. Când ieși, se uită pentru orice eventualitate la numărul clădirii și la numele străzii, apoi se duse la Mohmoud care îl aștepta savurând obișnuita șaorma.

Șoferul nu era prea încântat de expediția la Baalbek, deși Malko îi spusese că se duce să recupereze BMW-ul atașatului comercial.

Malko se pregătea să coboare la masă, când telefonul sună. Auzi vocea proaspătă a lui Rachel, israeliana.

— Eram în trecere pe aici, spuse ea, putem să bem ceva împreună?

— De ce nu? Ne întâlnim la bar.

Papagalul țipa întruna ca un nebun, imitând bubiturile unui bombardament. Rachel se urcă pe un taburet cu o încetineală calculată, arătându-și picioarele lungi. Fusta strâmtă îi punea în valoare șoldurile înguste, iar puloverul negru se mula pe pieptul mic. Îi adresa lui Malko un zâmbet devastator. Comandară un *J and B* și o votcă, apoi ciocniră.

— Nu prea frecventați lumea bună, oftă tânăra.

— Cum așa?

— Știți la cine ați fost astăzi?

El se încordă. Deci era urmărit îndeaproape!

— Nu știu.

— Clădirea în care ați avut întâlnire aparține deputatului comunist Karim Zaher.

Malko îmi ascunse mirarea, dar îi pieri tot cheful. Volvo gri implicat în atentatul asupra lui John Guillermin era al lui Karim Zaher...

— Da?

— Face parte dintre clădirile pe care noi le supraveghem în permanență. *Tsahal* [1] a plecat din Beirut, însă noi suntem încă acolo. Cu cine v-ați întâlnit?

— Fiindcă tot le știți pe toate, observă Malko, cred că și cu asta sunteți la curent...

Tânăra nu schiță nici un gest, dar se uită la el cu ură:

— Sunt sigură că este nemernicul ăla de Nazem Abdelhamid.

---

1. *Armata israeliană (n.a.)*

Se înfruntară din priviri câteva clipe. apoi șuieratul strident al papagalului mai atenuă puțin tensiunea. Malko era atât de tulburat, dar nu voia s-o arate. Dacă „Johnny" era de partea cealaltă? Îl trimitea la moarte la Baalbek. Femeia îi simți probabil tulburarea, căci se aplecă înspre el.

— Noi vă prețuim și nu dorim să vi se întâmple ceva. V-am spus, șeful este Abdelhamid. Ajutați-ne să-l prindem, iar noi vom anula totul...

Malko nu spuse nimic. Ea îi goli paharul dintr-o dată, și spuse cu un zâmbet ironic:

— Nu vă cer să luați masa cu mine. Aveți telefonul meu, deci sunați-mă.

Ea străbătu barul ondulându-se provocator. Robert Carver îi explicase că vila în care fusese „interogat" era o enclavă israeliană destinată oficial oficiilor de presă din Tsahal care eliberau vize pentru trecerea barajelor din sudul Libanului. În realitate, era o bază a Mossad-ului ai cărei agenți împânzeau încă Beirutul.

Neyla căscă și își puse capul pe umărul lui Malko. A adormit practic în mașină. Mahmoud conducea cu viteză, îndreptându-se spre est. Se ridicase interdicția de circulație, însă șoseaua era goală. Nu se mai auzeau nici obuzele. Jumblattiștii dormeau. Vremea se făcea frumoasă. Merseră de-a lungul portului, apoi Mahmoud o luă pe niște străduțe înguste și sinuoase. străbătând zona creștină. Dăduseră peste câteva posturi de control ale falangiștilor. Aici, nu prea erau distrugeri. sau se întâlneau foarte puține. Cu cât urcau mai mult, priveliștea Beirutului etalată de la est la vest era superbă.

Mahmoud lua toate curbele ca la cursele de automobile. Casele începură să se rărească și se vedeau clădirile distruse. Opriră apoi la un baraj și arătară documentele unor soldați zgribuliți. Plecară din nou. Peisajul nu se schimbase, dar atenția lui Malko fu atrasă de două aspecte noi: aici nu prea erau case, iar cele care existau nu erau locuite. Se aflau pe terenul viran dintre liniile falangiștilor și ale sirienilor. Va afla foarte curând dacă prietena lui, Rachel, se înșela sau nu. Mai merseră încă două sute de metri și zări stivele de cauciucuri

puse în mijlocul șoselei. o cazemată pe margine cu soldați în uniforme de luptă. Erau sirieni. Mahmoud se întoarse și îi zâmbi puțin forțat:

— Fiți atenți că am ajuns la primul baraj sirian.

Capitolul X

Doi soldați sirieni înaintau spre ei amenințându-i cu Kalașnikovul. Mahmoud coborî și deschise portbagajul Oldsmobilului, apoi capota, în timp ce unul dintre sirieni puse sub șasiu o oglindă cu mâner. Le era frică de mașinile-capcană. După aceea, începură discuțiile.

Malko arătă permisul de liberă-trecere eliberat de PSP, aliatul sirienilor. Perplex, soldatul îl întoarse pe toate fețele, compară fotografia cu persoana lui Malko, apoi nu avu încotro și i-l restitui. Atunci i se adresă Neylei pe un ton disprețuitor. Cu voce nesigură, tânăra șiită îi explică pe îndelete povestea mașinii furate la Beirut, arătându-i chiar și fotografia unui BMW, pe care i-o dăduse Robert Carver. Amețit de atâta vorbărie în arabă, soldatul capitulă.

— E bine, în dimineata asta, nu sunt chiar atât de răi. Le-am spus că ne ducem doar la Zahle, în valea Bekaa. Nu prea le pasă.

Radioul din mașină era pe postul Radio Liban. Era ora șase fix, așadar urmau știrile. Deodată, chiar în momentul în care Mahmoud se pregătea să demareze, unul dintre soldații sirieni ațintì Kalașnikovul în interiorul mașinii și începu să țopăie pe loc, urlând cu o figură crispată de furie:

— Abu Ammar! Abu Ammar!

Lui Malko îi trebui un timp ca să-și dea seama că prezentatoarea știrilor menționase numele lui Yasser Arafat cu numele lui de război „Abu Ammar". Pentru sirieni, Arafat era un trădător și omul care trebuia eliminat...

Buletinul de știri se termină și începu un program de muzică, însă sirianul continua să amenințe postul de radio, ținând degetul pe trăgaci, înjurându-l de mama focului pe conducătorul OEP. Dacă țeava nu s-ar fi găsit la doi centimetri de capul lui Malko, scena ar fi fost de-a dreptul comică.

Mahmoud opri repede radioul, apoi începu o nouă tiradă cu soldatul, jurând cu mâna pe inimă. Treptat, treptat, acesta se liniști și, până la urmă, chiar zâmbi. Le arătă drumul cu un gest mărinimos, iar Mahmoud se grăbi să plece cât mai repede. După primul viraj, se întoarse către Malko râzând:

— Dumnezeule! Era cât pe ce să ne întoarcă din drum!

— Cum l-ați liniștit?

— I-am spus că sunt șunit ca și el și că Abu Ammar este un câine...

— Am crezut că sunteți șiit.

— Ba sunt orice trebuie, dacă trebuie. îl corectă cu demnitate șoferul. I-am explicat că străinii sunt foarte generoși și că data viitoare îi voi aduce un tranzistor...

— La următorul baraj, să închideți aparatul de radio, îl sfătui Malko.

Urcau pe înălțimile Metn și zăreau deja crestele albe de zăpadă. Întâlneau coloane de camioane care se întorceau de la Bekaa. După ce parcurseră câțiva kilometri, dădură iarăși peste soldați. Trei sirieni zgribuliți pe o creastă stăteau în jurul unui foc. Aruncară o privire distrată permisului de liberă-trecere. Primul post de control făcea treaba pentru toate celelalte... La fiecare cinci kilometri trecură de câte un baraj. Drumul șerpuia printre pereții stâncoși, înconjurând pantele deșertice ale masivului Metn, iar peticele de zăpadă începură să fie din ce în ce mai dese. Un Mig sirian trecu pe deasupra lor în urletele motoarelor cu reacție. Ajunși în vârf, după ce trecuseră de Aintoura, zăriră pe versant, în dreapta drumului, un imens covor alb și pufos: o mare de nori care acoperea Bekaa, valea cea mai bogată a Libanului.

— Zahle este dedesubt, spuse Mahmoud. Sper să nu ne oprească.

La capătul unei coborâri abrupte, descoperiră localitatea Zahle învăluită în ceață. Acesta era cel mai mare oraș din Bekaa, enclavă a musulmanilor. Circulația era încetinită de posturile de control siriene, dar îi lăsară să treacă. După aceea, drumul ducea drept până la Baalbek, ce se afla la șaizeci de kilometri mai departe, de-a lungul văii presărate cu aceleași baraje. Când zărea vreo uniformă siriană, lui Malko începea să-i bată inima mai tare. Acum se aflau la dușmani acasă. Dacă vreun ofițer de informații sirian își dădea seama de prezența lui,

nu prea mai avea şanse să-şi revadă castelul din Liezen. De regulă, sirienii începeau cu scoaterea ochilor prizonierilor celor mai de vază. Asta doar ca să-i obişnuiască cu atmosfera...

Neyla se trezi lipită strâns de Malko şi puse maşinal o mână posesivă pe el. În spatele lui Mahmoud, ea începu să-l maseze cu meticulozitate. Dar Malko era prea concentrat la ceea ce avea de făcut ca să aprecieze la justa valoare această mângâiere matinală. Spre marele regret al lui Mahmoud, Neyla renunţă. fiindcă îi urmărea în oglinda retrovizoare şi îi păru foarte rău că pierduse urmarea.

— Priviţi acolo! zise el deodată.

Malko zări cel mai mare cimitir de maşini din viata lui. Erau acolo mii şi mii de caroserii înghesuite pe ambele părţi ale drumului, ca un zid.

— De unde sunt atâtea?

— De la Abu Chaki! spuse Mahmoud. Fură maşinile, le vinde pe cele mai frumoase sirienilor, iar pe celelalte le demontează pentru piese. Poliţia din Beirut nu are nici o putere aici.

Asta se vedea cât de colo. Carcasele ruginite se înghesuiau pe sute de kilometri. Ceaţa începea să se ridice, lăsând cerul senin şi albastru. Neyla se ridică şi căscă.

— Mi-e foame!

— Trebuie să aşteptăm până ajungem la Baalbek, spuse Malko.

Drumul se bifurca. Unul ducea spre vest în interiorul Siriei, iar celălalt spre est, cu o ocolire ce ajungea la Baalbek. Dădură peste încă un baraj. De data asta, ofiţerul sirian fu puţin mai circumspect. iar Mahmoud trebui să-i explice că Malko, de meserie ziarist, avea întâlnire cu conducătorul şiit al lui Amal, care se afla la Baalbek. Sirianul îi privi gânditor îndepărtându-se, iar Malko îl văzu ridicând receptorul... Acest lucru nu-i plăcea deloc, fiindcă era un singur drum care ducea la Zahle. foarte uşor de supravegheat.

Câmpiile verzi se întindeau cât vedeai cu ochii, până la poalele munţilor. Mahmoud le arătă zâmbind larg:

— Maci de grădină! Cele mai bune culturi din ţară! Ţăranii sunt furioşi pentru că trupele iraniene Hezbollah străbat valea Bekaa şi le spun că Mahomet interzice drogurile... Sunt puţini credincioşi aici.

Acum sirienii controlau o mică avere. Drumul începu să urce lin și în depărtare, pe partea stângă, Malko zări coloanele aurii ce străluceau în soarele care răsărea: era situl arheologic din Baalbek. Neyla făcu ochii mari fiindcă nu mai văzuse până acum decât ruinele moderne din Beirut. Drumul era mărginit de depozite și de garaje. La fiecare intersecție, soldații sirieni dirijau circulația, secondați de milițieni bărboși, răutăcioși și mândri de puterea lor. Trecură pe lângă zidul unei cazărmi decorat cu imensul portret al lui Khomeiny. Exact la intrarea în Baalbek, Mahmoud anunță în șoaptă, de parcă s-ar fi temut că este auzit.

— Uitați-vă în dreapta! Sunt israelieni!

Malko tresări. Totuși. armata lor nu se afla în Bekaa! Văzu un talmeș-balmeș de grinzi contorsionate. ziduri prăbușite. rămășițe de tot felul. mașini arse. Câțiva milițieni căutau printre resturi. Acesta era rezultatul ultimelor raiduri ale aviației israeliene...

Dar-ar Domnul ca prietenul lui „Johnny" omul lui de legătură, să nu zacă printre dărămături. Era încă tensionat. Începuse prea bine. În curând, va afla de care parte era „Johnny". Baalbek apăru imediat înghesuit între ruine și colina golașă, dominată de zidurile înalte ale cazărmii șeicului Abdallah. Mahmoud se întoarse, vizibil ușurat:

— Am ajuns.

Hotelul *Palmyra* cunoscuse și vremuri mai bune. Un afiș în arabă, în engleză și în franceză, atârnat la intrare, recomanda în termeni politicoși să nu se intre cu arme, căci hotelul se afla sub protecția Comitetului Internațional de Cruce Roșie (CICR).

Malko deschise ușa și se zgribuli: înăuntru. temperatura nu depășea zero grade. Fiindcă nu mai avea clienți de multă vreme. hotelul nu era încălzit. Era pustiu cu desăvârșire. Un libanez în vârstă, numai piele și os, apăru mut de emoție la vederea străinilor.

— Vrem să luăm micul dejun! spuse Malko.

Bătrânul îi conduse într-o sufragerie sinistră, și mai friguroasă, și se grăbi să aprindă focul în șemineu. Doi angajați se grăbiră, vizibil mirați. Malko îi zise unuia dintre ei:

— Sayed este aici? Vreau să vorbesc cu el.

— Este bătrânul de acolo. Îi spun eu.

Moşul se târî până la masa lor.

— Am venit să-l văd pe Nabil Moussaoni, spuse Malko. Vreti să-l anunţaţi? Pe la două.

Sayed dădu din cap. Nu comentă nimic, dar îl sfătui numai-decât cu insistenţă:

— Să nu ieşiţi singuri din hotel. Baalbekul este ocupat de iranieni şi nu vor să vadă străini pe aici. Tot eu voi avea de suferit...

— Dar sirienii...

Sayed făcu un gest vag.

— Doar la intrare şi la ieşire, însă iranienii sunt peste tot. S-au instalat în fostul liceu şi stau mereu de pază în faţa postului. Chiar au rebotezat Piaţa Comercială în Piaţa Khomeiny şi le-au cerut elevelor să poarte veşminte arabe de la opt ani.

Ce atmosferă încântătoare... Malko îşi încălzi mâinile punându-le pe ouăle fierte. Tocmai îşi termina de băut cafeaua, când mai mulţi bărboşi plini de cartuşiere năvăliră în sufragerie şi se aşezară la masa de alături. Aveau cu toţii bandane roşii în jurul capului, iar pe fiecare pat al puştilor lipiseră portretul colorat al lui Khomeiny. Erau membri Hezbollah, nebunii lui Dumnezeu.

Aruncară priviri curioase străinilor, dar se opriră aici. Malko se grăbi să plece din sufragerie cât mai repede, trăgând-o şi pe Neyla care era îngrozită. De-abia se făcuse ora opt. Tânăra şiită îi explică lui Sayed că aveau o problemă cu maşina furată, iar bătrânul îi dădu telefonul lui Abu Chaki, hoţul de maşini. Ea se puse pe treabă, în timp ce Malko se încălzea la primele raze ale soarelui. Baalbek se afla la un kilometru şi era un frig de crăpau pietrele. Neyla veni lângă el.

— Am vorbit cu Abu Chaki. Trimite o maşină să ne ia. De-ar merge totul bine.

Acum nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Veniră alţi iranieni, iar primii plecară, într-un zgomot de arme înfricoşător. În fine, sosi un Mercedes vechi, cu tabla ondulată. Era condus de un bărbos gras, însoţit de un miliţian, uşor de recunoscut după portretul imanului Moussa Sadr pe care îl avea lipit de mânerul armei. Mahmoud se duse să afle veşti. Era chiar omul pe care îl aşteptau. Se înghesuiră în Mercedes şi se îndreptară spre oraş. Centrul era aglomerat, şi peste tot

mișunau iranienii înarmați până în dinți. Ajunseră pe un soi de maidan, la ieșirea estică, mărginit de un adevărat munte de caroserii de mașini. Un angajat nebărbierit îi primi într-un birou minuscul, cu un aer neîncrezător. Începu o discuție în arabă. Neyla îi explică lui Malko:

— Abu Chaki nu a sosit încă. El este asistentul lui.

Neyla scoase fotografia BMW-ului, spusè numărul de înmatriculare și povesti în ce împrejurări fusese furat. Acesta își notă, indiferent, întrerupându-se mereu ca să răspundă la telefon. Colțul cel mai simpatic al încăperii îl constituia sobița care răspândea o căldură plăcută. Pe birou trona un superb exemplar al Coranului, legat în piele verde. În final, angajatul spuse că trebuiau făcute cercetări și că nu toate mașinile furate erau aduse la Abu Chaki.

— Reveniți pe la ora patru, zise el. Dacă vom găsi mașina, trebuie să plătiți cinci mii de lire. Sunteți de acord?

Neyla spuse că este de acord, iar Malko arătă bacnotele, lucru ce destinse imediat atmosfera. Libanezul le oferi chiar o cafea amară cu cardamon. După ce o băură. Malko îi spuse Neylei:

— *Anunțați-l* că ne ducem să vizităm ruinele până la ora patru.

Angajatul spuse că îi va anunța pe iranieni și că nu vor fi probleme. Dacă erau arestați, trebuiau să spună că erau musafirii lui Abu Chaki. Se ridicară să plece, când angajatul rosti o frază în arabă ce o făcu pe Neyla să rămână înțepenită locului.

— Așteptați puțin, spuse ea, nu vrea să ieșim imediat.

Ea se așează din nou. Malko rămase în picioare și observă o agitație neobișnuită pe lângă mașinile demontate. O furgonetă plină cu iranieni escorta un Volvo imens de culoare roșie în care se afla doar șoferul. Iranienii plecară, iar Volvo se opri în mijlocul celorlalte mașini.

Malko se întreba de ce îi reținuseră în birou. Oare iranienii livraseră o mașină „pregătită", pe care oamenii lui Abu Chaki o vor duce la Beirut cu ajutorul filierei lor? Încercă să deslușească numărul Volvo-ului roșu, dar nu reuși.

Bărbatul neras deschise ușa: Mercedesul cu care veniseră era acolo. Străbătură din nou orașul Baalbek în mare viteză până la hotelul *Palmyra*. Exact la ora prânzului, iar apoi aveau timp să viziteze ruinele. Mahmoud le spuse că el nu îi va însoți.

Era prudent. Neyla își pierduse pofta de mâncare când își dădu seama în ce grad era implicată într-o misiune delicată. Întrebă brusc:

— Ce-ar fi să plecăm? Mi s-a făcut frică. Iranienii sunt foarte suspicioși. Pot să le ceară oamenilor din Amal să verifice cine suntem și riscăm să sfârșim prost.

— Totul o să meargă bine. o liniști Malko.

Știa că acoperirea lui de ziarist va ține în cazul unei verificări. Și nu putea să contramandeze o întâlnire atât de importantă. Ieși din hotel și contemplă ruinele care străluceau în soare. Mig-urile siriene treceau sus de tot pe cer. lăsând în urma lor dâre albicioase de fum.

*

Malko împinse ușa de lemn ce ducea în incinta ruinelor flancată de ghișeul închis de multă vreme. Afară. cămila pe care odinioară turiștii își făceau fotografii. păștea melancolică iarba rară. Pe peluza pe care un bărbat umplea castroanele cu mâncare pentru douăsprezece pisici. se înălța căsuța din poveste. Când îi zări pe Malko și pe Neyla. acesta se ridică și se apropie de ei surprins.

— Sunteți turiști?

— Nu chiar. am venit la Baalbek cu afaceri. Putem să vizităm ruinele?

Pisicile se jucau în acvariul delfinilor ciuruit de gloanțe. Paznicul făcu un gest larg cu mâna.

— Simțiți-vă ca acasă! Stați cât doriți, că nu-i nici un pericol... Nu vă deranjează nimeni.

Urcară în porțiuniea cea mai îndepărtată pe o scară uriașă ce ducea pe platforma cu șase colonade. singurele vestigii ale templului lui Jupiter Roșcatul deschis al pietrelor se potrivea de minune cu cerul senin. Coloanele intacte erau impresionante. iar cele căzute la pământ păreau a fi fost retezate de la bază. Malko și Neyla se opriră pe marginea esplanadei de unde se vedea orașul și drumul ce cobora până departe, într-o altă lume.

Oare unde era persoana cu care aveau întâlnire? Să fie bătrânul Sayed omul de legătură? Dacă Rachel avea dreptate, acesta nu va veni. iar Malko își semna grațierea de la pedeapsa cu moartea aflându-se la aceste ruine. Cu această

ocazie. și pe aceea a Neylei. Nu putuse să-și ia arma din cauza barajelor... Neyla se sprijini de el.

— Ce facem?

— Așteptăm o jumătate de oră, spuse Malko. Dacă nu vine nimeni, ne întoarcem la hotel.

Se așezară la soare pe o piatră milenară și se îmbrățișară ca doi îndrăgostiți, în cazul că erau supravegheați. După vreo douăzeci de minute, Neyla tresări și se dezlipi de Malko.

— Uită-te, pe scară!

El zări o siluetă ce urca scările de la intrarea în templul lui Bacchus, cu pereții aproape intacți, puțin mai jos de locul în care se aflau ei. Malko și Neyla coborâră ca să ajungă la cel de-al doilea templu. Nou-venitul dispăruse înăuntru. Când intrară și ei, îl zăriră. Era un tânăr îmbrăcat în jeanși și cu un pulover roșu care se oprise pe loc să admire placa oferită mai demult primarului orașului de Kaiser. Cele trei siluete păreau niște furnici în comparație cu măreția templului. Când se apropie, Malko zări mânerul pistolului băgat la curea, ce ieșea puțin din pulover. Bărbatul se întoarse spre ei. Avea o mustăcioară fină, fața ascuțită, ciupită de vârsat de vânt, cu ochii mici și înfundați în orbite, cu privirea neliniștită. Îl măsură pe Malko din cap până în picioare, apoi Neyla se apropie de el. Acesta mai mult murmură printre dinți:

— „Johnny"?

— *Aiwa*[1] spuse Malko.

Acest lucru îl liniști pe bărbatul care vorbea araba. Acesta începu să turuie în șoaptă, dar Malko îl întrerupse și spuse în engleză:

— Eu nu vorbesc araba. Ori franceză, ori engleză. Tânărul vorbea franceza.

— Trebuie să terminăm repede, spuse el, cred că am fost urmărit.

Malko avu senzația că înghite o lingură cu plumb.

— De cine?

— De agenții Securității. Membrii Hezbollah. Nu au încredere în noi.

— Aveți informațiile? „Johnny" mi-a spus că știți multe lucruri.

Palestianul se uită mai întâi în spate, apoi spuse repede.

---

1. Da. (n.a.)

— Au adus trei ULM-uri de la Teheran. via Damasc. În niște lăzi. Numai câțiva sirieni știu de acest lucru, căci le-au văzut. Nici măcar membrii Hezbollah nu sunt toți la curent, cu atât mai puțin oamenii din Amal.

Lui Malko îi fugi tot sângele din obraji.

— Unde sunt acum?

Tânărul se uita întruna înspre scară.

— Nu știu. La început. au fost în cazarma șeicului Abdallah. După aceea, le-au montat și le-au luat de acolo. Cred că se află într-o școală din Brital. la zece kilometri de aici. Nu putem să le distrugem fără să ucidem zeci de copii.

Era un plan diabolic... Malko avea o grămadă de întrebări de pus, dar atenția îi fu atrasă de Neyla care exclamă:

— Au venit niște oameni!

Malko se întoarse. Doi bărbați urcau scara monumentală ce ducea la templul lui Bacchus fără să se grăbească. Exista o singură ieșire, iar cele câteva găuri săpate în piatră dădeau într-o prăpastie de treizeci de metri.

Prietenul lui „Johnny" părea paralizat. uitându-se la nouveniți ca la Împielițatul. Malko fu nevoit să-l tragă de mânecă să-l aducă pe pământ.

— Cine va pilota aceste ULM-uri ? Și în ce scop?

— Niște iranieni. șopti palestinianul. Niște militari aleși pentru devotamentul lor față de aiatalahul Khomeiny Ieri au plecat cu toții la Beirut...

— La Beirut?

Interlocutorul lui aprobă din cap.

— Da. Aparatele UIM trebuie să plece mâine sau poimâine, în camioane siriene și ale PSP. Vor sosi direct la periferia sudică a Beirutului. Sunt transportate în camioane, cu aripile pliate, dar pregătite să decoleze în câteva minute. După aceea...

— După aceea, ce se întâmplă?

Cei doi nou-veniți se apropiau. Și ei erau foarte tineri. în haine militare, cu centurioane noi, de care erau agățate tocurile pistoalelor. Erau milițieni șiiți. Palestinianul își rotea ochii peste tot, înnebunit.

— Le-am dotat cu explozibili și cu rachete, spuse el în șoaptă.

— Pentru cine?

Palestinianul îngână:

— Nu știu, este un secret foarte bine păstrat. Acum trebuie să...

Cei doi milițieni ajunseră foarte aproape de ei. Malko le zări privirile neîncrezătoare. Mai era timp să acționeze.

— Întoarceți-vă, îi spuse Malko palestinianului, și păreți liniștit.

Prietenul lui „Johnny" îl ascultă. Malko făcu un pas lateral și trecu în spatele lui. Imediat, unul dintre milițieni îl interpelă violent pe palestinian, vorbindu-i în arabă. După expresia de pe fața Neylei, înțelese că începuseră problemele. Se străduí să zâmbească și o întrebă în franceză pe tânăra șiită:

— Ce spun?

— Că nu are voie să vorbească cu străinii, că zona este interzisă și că suntem în mod sigur spioni sioniști. Vor să ne ducă în cartierul lor general.

Palestinianul răspunse pe un ton indignat.

— Spune că nu ne cunoaște, dar ei nu-l cred.

Malko cercetă împrejurimile. Era o singură ieșire în fața căreia se găseau cei doi milițieni. Unul dintre ei duse mâna la centură. Lucrurile se precipitau. Dacă îi arestau, erau terminați. Sirienii îl vor identifica și nu îi vor mai da drumul în vecii vecilor. Informația pe care o deținea acum putea să salveze sute de vieți omenești și să schimbe politica Libanului. Numai că trebuia să ajungă la Beirut. Cu alte cuvinte, în altă lume.

Avea numai câteva secunde la dispoziție ca să acționeze. Unul dintre milițieni își deschidea tocul pistolului. Înainte de a pune mâna pe armă, Malko apucă mânerul pistolului din centura palestinianului și îl smulse. Era un revolver Tokarev. Gestul lui provocă o reacție ireversibilă, situație din care aveau foarte puține șanse de scăpare. Dar nu era nimic, tot nu mai avea nici o speranță. Îndreptă pistolul Tokarev spre cei doi milițieni și strigă în engleză:

— Dacă vă mișcați, vă omor!

Cei doi se opriră imediat. Din fericire, zidurile templului îi fereau de privirile indiscrete. Totuși, Malko nu știa dacă milițienii erau singuri sau ruinele erau înconjurate. Imaginea lui Rachel îi trecu fulgerător prin minte. Faptele păreau să-i dea dreptate fetei din Mossad. Căzuse într-o capcană mortală...

Câteva clipe, nimeni nu se mișcă. Palestinianul era alb la față, iar ceilalți doi împietriți. Fiind foarte tineri, păreau depășiți de situație. Neyla se sprijinea de pietrele bătrâne, lividă, cu

mâna la gură. Malko căuta cu disperare o soluție. La un moment dat, unul dintre milițieni, făcând abstracție de arma îndreptată spre el, făcu un pas într-o parte și o luă la goană spre ieșirea din templu. Dacă scăpa, dădea alarma, iar în câteva minute, toți membrii Hezbollah erau pe urmele lor. Malko ridică arma, trase piedica și ținti spatele fugarului. Dacă apăsa pe trăgaci, bubuitura atrăgea inevitabil atenția. Dacă îl lăsa pe milițian să scape, cetatea va fi înconjurată în foarte scurt timp.

Agentul apăsă trăgaciul foarte puțin. Dar se opri cu mintea fierbându-i. Ce hotărâre să ia? Odată coborând treptele monumentale ale templului, milițianul scăpa din vizorul lui.

Capitolul XI

Fugarul se întoarse probabil ca să vadă ce face Malko, dar fără să se oprească din alergat. Celălalt milițian rămăsese locului ca o stană de piatră. Văzând că se pregătește să tragă, făcu un pas într-o parte, dar piciorul îi scăpă în crăpătura dintre dalele de piatră din templul lui Bacchus. Se dezechilibră și căzu țipând.

Omul de legătură al lui „Johnny" se repezi numaidecât spre acesta și puse mâna pe el în momentul în care se ridica. Malko văzu cum ia un pumnal din bocanc și cum îl înfige de mai multe ori în gâtul bărbatului, apoi în față, în piept, în burtă, lovindu-l ca un nebun. Când în sfârșit se ridică în picioare, milițianul rămase nemișcat într-o baltă de sânge. Palestinianul se îndreptă ca un robot spre cel de-al doilea milițian care părea paralizat de amenințarea lui Malko.

Cu un țipăt de groază, milițianul rămas în viață păru că se trezește și își căută pistolul Tokarev nou-nouț, fără să mai țină seama de arma îndreptată spre el.

— Nu! strigă Malko.

Nu voia să-l omoare. Celălalt o încasase deja. Trase piedica, împingând un glonț pe țeavă. Încă o fracțiune de secundă, și îl împușca pe Malko.

— Trage! Trage odată! strigă Neyla în culmea isteriei.

Malko apăsă pe trăgaci. Pistolul masiv îi trepidă în mână, iar bărbatul se dădu un pas înapoi sub impactul glonțului care îl nimeri puțin mai în stânga sternului, chiar în inimă. Pupilele se măriră, fața se făcu albă ca varul, iar țeava pistolului pe care îl avea în mână coborî, în timp ce se strâmba de durere. Lui Malko îi mai suna încă în urechi zgomotul împușcăturii, când victima căzu în genunchi, apoi se prăbuși pe o parte. Palestinianul ajunse prea târziu ca să-l înjunghie cu pumnalul.

— Lăsați-l în pace, spuse Malko. A murit.

Îngenunche să examineze cadavrul. Oare câți ani să fi avut? Douăzeci și doi? Douăzeci și trei? Ce păcat! Malko era tulburat. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese obligat să ucidă ca să se salveze. I se făcuse greață. Se ridică în picioare. Neyla se uita la el înnebunită.

— Să plecăm, băiguì ea, trăgându-l de mânecă, să plecăm.

Palestinianul era palid și el. Malko îi întinse pistolul fără un cuvânt, iar acesta îl puse în centură. Se privirà în ochi.

— Credeți că au fost numai ei doi? îl întrebă Malko

Celălalt scuturà din cap, neputând să mai vorbească. Malko se duse la scări, cercetă ruinele, dar nu văzu pe nimeni jos. Asta nu însemna totuși nimic. Își dădu seama că trupul militianului înjunghiat se vedea de departe sus pe scări. Mai întâi de toate, trebuia să aibă grijă să nu lase urme. Îl strigă pe palestinian care începuse să coboare treptele:

— Veniți să mă ajutați!

Peste o oră se întuneca. Dar până atunci, trebuia să evite orice risc inutil. Malko descoperi o deschizătură ce dădea într-un fel de șanț săpat între doi pereți, adânc de vreo douăzeci de metri.

— Trebuie să-i aruncăm acolo, spuse el. O să dureze până îi vor găsi.

Cărară cele două cadavre. Timp de zice minute se făcuse o liniște mormântală, tulburată doar de târșâitul cadavrelor pe dalele de piatră.

Malko se îndreptă de spate, lac tot de sudoare. În aparență, în afară de paznicul cetății, nimeni nu auzise focurile de armă. Altminteri, milițienii ar fi fost deja la fața locului... Câștigaseră un punct. Orașul era doar la un kilometru, iar un foc de armă izolat nu constituia totuși ceva neobișnuit în această zonă aflată în plin război. Acum puteau într-adevăr să le întindă o cursă...

Malko cercetă împrejurimile. Dacă ieșeau pe poarta principală și îi așteptau, erau terminați. Firește că printre aceste ruine, era ușor de găsit o altă ieșire. Dar după aceea? Era o adevărată încercare să ajungă în Beirut prin zona siriană și fără mașină! Prin urmare, soluția finală cea mai potrivită era să se comporte de parcă nimic nu s-ar întâmplat. Palestinianul aștepta paralizat de frică, ștergându-și mașinal mâinile murdare de sânge pe pantaloni. Malko îl apucă de braț.

— Noi ieșim primii. Așteptați zece minute. Sper că nu veți avea probleme. Oricum, dacă se întâmplă ceva, noi nu ne-am întâlnit niciodată, nici nu ne cunoaștem.

Acesta aprobă din cap, neliniştit. Soarele scăpăta la apus şi începuse să se răcorească, iar Neyla tremura. Se făcuse vânătă de frig. El o luă de mână ca s-o ajute să coboare treptele înalte de piatră. Tânăra şiită îi strângea degetele mai să i le rupă. În fine, ajunseră pe peluza unde paznicul mai hrănea şi acum pisicile. Acesta le strigă:

— A fost frumos?

— Superb! zise Malko. Bătrânul clătină din cap.

— Am fost puţin îngrijorat. Am mai văzut trei oameni venind şi am auzit un foc de armă. Cu nebunii ăştia, nu se ştie niciodată. Deunăzi, un militant din Amalul islamic a venit aici cu sora lui pe care o târâia de păr. Mai întâi i-a tras o mamă de bătaie ca să poarte veşmintele tradiţionale, şi cum ea nu voia, i-a tras un glonţ în cap. A trebuit să-i anunţ pe sirieni. Câteodată, unii se amuză trăgând la ţintă în pietre. În orice caz, sunt mereu acolo sus...

— Aţi mai văzut şi pe alţii? îl întrebă Malko pe un ton voit indiferent,

— Nu. Hai, duceţi-vă să-i daţi binețe Beirutului!

Inima îi bătea încă puternic atunci când ieşiră pe portiţa din lemn. Nu era nimeni. Numai cămila nostalgică le aruncă o privire blajină... Merseră în grabă pe drumul care înconjura ruinele şi avură o surpriză divină. După primul viraj dădură peste Oldsmobilul lui Mahmoud care îi scutea de un kilometru de mers pe jos. Malko se îndreptă spre şofer, în timp ce Neyla se urca în maşină.

— Aţi avut idee bună să veniţi după noi.

Libanezul avea o figură ciudată, iar obişnuitul zâmbet îi dispăruse de pe buze. Se apropie de Malko.

— Trebuie să vă spun ceva...

Libanezul era într-adevăr schimbat.

— Am venit după dumneavoastră pe o cărare ce duce la marele templu fără să intri pe uşa principală. şi l-am văzut pe tipul înjunghiat. Apoi am auzit focul de armă... Ce s-a întâmplat?

Nu avea cum să-l mintă. Malko îi spuse adevărul. Libanezul se făcu mic de tot.

— O să-şi dea seama de dispariţia lor, gemu el, şi vor trimite oameni în căutarea lor. Paznicul le va spune. Tipul vostru va fi arestat la întoarcere şi îndată le va spune şi ce a supt de la mă-sa. Îi cunosc eu pe palestinieni. Cu pielea altora, sunt mereu darnici, dar când e vorba despre ei...

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Malko.

Mahmoud nu se clinti din loc. uitându-se în pământ. Trase *un șut* unei cutii de Pepsi-Cola. După o lungă tăcere, el îndrăzni să spună:

— Ascultați, dumneavoastră mă plătiți bine, dar dacă se ivește vreo problemă, *pe dumneavoastră nu* vă vor omorî pe loc, dar pe mine mă fac-terci în cinci minute.

— Vă dau zece mii de lire libaneze, îi propuse Malko.

Mahmoud clătină din cap, tot cu privirea în pământ:

— Nu asta este problema...

— Ce îmi sugerați? îl întrebă Malko cu răceală.

Șoferul râcâi pământul cu pantoful. Nu părea prea încântat.

— Iisuse! oftă el, nu vreau să vă las baltă! Aș fi putut să plec fără să spun nimic, după împușcătură. Puteți să chemați un taxi de la hotelul *Palmyra*. Vă va duce până la ultimul post de control sirian, înainte să ajungeți la falangiști. După aceea, străbateți terenul viran pe jos și scăpați foarte bine.

— Bine, dar ia să ne gândim puțin! zise Malko. Cum trecem de barajele sirienilor? Nu ne iau la întrebări?

— Aveți permisele de liberă-trecere... Le spuneți că ați avut un accident de mașină sau că v-au furat-o hoții. Nu va mira pe nimeni.

Malko înțelese că nu mai avea nici un rost să discute. Libanezul era mort de frică. Și risca să devină și mai periculos la prima alertă denunțându-i ca să-și scape pielea. Robert Carver îl avertizase că nu avea personal pe măsură la Beirut... Soluția pe care le-o dăduse Mahmoud era valabilă, dacă nu erau descoperiți. Altminteri, la primul baraj, se prăjeau. Or fi sirienii sălbatici, dar aveau stații radio...

— Bine, spuse el, cel puțin, nu puteți duce la hotel...

Mahmoud se făcu și mai mic.

— Ba nu ar fi bine. Ar ptuea să pară chiar ciudat. Nu este departe...

Malko nu mai insistă.

— Bine, plecați, spuse el. Drum bun. Spuneți-i Neylei să coboare.

Mahmoud se urcă în Oldsmobil cam stânjenit, dar hotărât. Neyla coborî desfigurată. Libanezul strigă *pe geamul deschis*:

— Vă aștept până la miezul nopții la primul post de control al falangiștilor, la Bikfaya! Astfel, nu veți avea probleme ca să ajungeți la Beirut!

Cât optimism... Mahmoud putea să aştepte mult şi bine... Malko privi Oldsmobilul dispărând la curbă şi o luă pe Neyla de mână. Nu dorise nici în ruptul capului s-o implice pe tânără într-o aventură în care îşi risca viaţa mai mult decât el. Un spion mai putea să scape, fie printr-un noroc, fie printr-un schimb, mai ales dacă făcea parte dintr-o Centrală importantă. însă o fată ca ea era cu siguranţă torturată până îşi dădea duhul. Iranienii fundamentalişti nu prea iubeau latura feministă...

— Ce facem acum? întrebă Neyla sfioasă, abia abţinându-se să nu plângă.

Malko se gândea. Ajunseră în dreptul hotelului *Palmyra*, mergând pe lângă tabăra militară siriană din josul drumului. Soldaţii îi priveau cu curiozitate. La Baalbek nu mai erau străini de multă vreme. Chiar şi ziariştii erau alungaţi. Îi depăşi o maşină plină cu iranieni bărboşi, cu capul încins cu o bandană roşie şi cu o cheiţă atârnată la gât. Erau trupe Hezbollah, martiri ai ajatolahului, care se întorceau de la antrenamente.

— Mi-a venit o idee, spuse Malko. Îi vom spune lui Abu Chaki că şoferul nostru ne-a lăsat baltă fiindcă i-a fost teamă că ne întoarcem târziu şi că îi vom cere să ne ducă la Beirut. Avem cele cinci mii de lire...

— Da, dar dacă...

El ridică din umeri.

— *In cha'Allah*...[1]

Într-adevăr, nu mai avea altceva de zis. Soarele scăpătase mult la orizont şi nu mai încălzea deloc.

*

Depozitul hoţului de maşini era la fel de animat. Angajatul nebărbierit şi fără cravată îi întâmpină extrem de amabil. În faţa biroului său staţiona o maşină superbă. Un Mercedes 500, strălucitor de alb inclusiv barele de protecţie, roţile şi părţile nichelate. Făcea parte dintr-o comandă specială din Hamburg destinată emirilor din Golf.

— Nu v-am găsit maşina, spuse el. Trebuie să vă întoarceţi săptămâna viitoare.

Malko se aşeză.

— Vreau să discut cu Abu Chaki.

---

1. Cum vrea Dumnezeu (lb. arabă) n.t.

— De ce?, întrebă numaidecât angajatul bănuitor Il cunoaşteţi?

— Da, minţi Malko cu nerusinare.

Angajatul ieşi, lăsându-i să stea lângă sobiţă. Neyla era trasă la faţă şi tresărea de fiecare dată când auzea o maşină intrând în curte. Malko o linişti dintr-o privire. Bărbosul apăru şi le făcu semn să-l urmeze.

Intrară într-o încăpere supraîncălzită. cu un birou bogat în lucrături în sidef. deasupra căruia se găsea portretul lui Moussa Sadr. Un grăsan cu o superbă barbă neagră stătea într-un fotoliu adânc cu importanţa unui preot şi număra mătăniile de ambră. Se uită la cei doi străini nedumerit, apoi privirea întârzie mult timp pe pieptul Neylei. Malko îşi zise că şansele lor se înmulţeau...

— Nu vă cunosc. spuse Abu Chaki. Cine sunteţi?

— Eu am auzit multe despre dumneavoastră. zise Malko. Am vrut să vă întâlnesc ca să rezolv o problemă. Şoferul meu a plecat la Beirut, crezând că noi ne vom întoarce cu maşina după care am venit. Nu avem nici un mijloc de transport. Credeţi că ne puteţi ajuta?

Abu Chaki îşi mângâie îndelung barba frumoasă şi mătăsoasă, apoi rosti cu glas blând, cu ochii tot la Neyla:

— Sunteţi într-o situaţie dificilă. Nici un taximetrist nu va accepta să vă ducă în afara Baalbek-ului fără un permis de liberă-trecere eliberat de Hassein Moussawi[1] şi nu-l veţi putea obţine până la miezul nopţii. Dacă dormiţi la *Palmyra*, angajaţii vor fi obligaţi să-i anunţe pe iranieni, căci străinii nu au dreptul să rămână în Baalbek. Veţi fi arestaţi... Dacă vă găsesc aici. chiar şi eu voi avea probleme...

Acesta mărea licitaţia. Mesteca maşinal fistic. stând cu picioarele depărtate. Pantalonii plesneau pe pulpele groase.

— Sunteţi prea puternic ca să aveţi probleme.... spuse Malko.

Abu Chaki zâmbi ca un sfinx bucălat.

— Este foarte grav, repetă el.

— Trebuie să mai fie o soluţie, sugeră Malko.

Se lăsă tăcerea. Atmosfera era sufocantă. Mărgelele mătăniilor alunecau încet între degetele lui Abu Chaki. În final; oftă lung:

---

1. Conducătorul organizaţiei Amalul islamic (n.a.)

— Sunteți foarte simpatici și aveți noroc. Trebuie neapărat să plec la Beirut chiar acum. Pot să-mi asum riscul să vă iau cu mine, dar este periculos din cauza barajelor siriene...

— Vă voi răsplăti, spuse Malko imediat.

Fiecare minut în plus petrecut în Baalbek mărea pericolul de moarte. Dacă cele două cadavre erau descoperite, nici chiar Abu Chaki nu putea să-i salveze. Dar libanezul cel gras nu avea de unde să știe acest lucru. Făcu un gest evaziv.

— Sunt bucuros să vă fac un serviciu.

— Dar țin cu tot dinadinsul să vă răsplătesc, insistă Malko.

Abu Chaki își umezi buzele groase și prea roșii, uitându-se fix la Neyla.

— Este o plăcere să vă cunosc, spuse el.

Începu brusc să vorbească în arabă, adresându-i-se direct Neylei.

Tânăra îi răspunse cu timiditate, aproape monosilabic. La un moment dat, grăsanul se ridică cu greutate și reluă în engleză:

— Plecăm peste o jumătate de oră. Ne întâlnim aici.

Îndată ce rămaseră singuri, Malko o întrebă pe Neyla:

— Ce te-a întrebat?

— O grămadă de lucruri. Ce fac, unde locuiesc, de ce sunt cu tine... Crezi că...

Ea zâmbi. Ochii ei frumoși de căprioară își pierduseră mult din strălucire.

— Oh, nu, cred că îl interesez numai ca femeie. Ai văzut cum mă privea. Bârrr... Mă ia cu frig. Cred că are o sută cincizeci de kilograme...

— Ne salvează viața, observă Malko, oricum ar arăta. Este destul de mult.

Tăcură din nou. Malko nu își făcea iluzii în privința cererii grăsanului în schimbul ajutorului acordat: o voia pe Neyla. Se aștepta în fiecare moment să apară și să i-o ceară pe tânăra fiită sub un pretext oarecare. Și ea tresărea la fiecare zgomot. Acest troc scârbos îl supăra îngrozitor pe Malko, dar nu vedea nici o altă modalitate de a-și salva viețile. Neyla înțelesese de altfel foarte bine, și părea resemnată.

Trecu și jumătatea de oră. Malko nu încetase să spere. Poate că, la urma urmei, Abu Chaki era totuși un gentleman... Un Mercedes vechi de culoare neagră plin cu bărbați cu mutre înfricoșătoare se opri în fața biroului. Lângă șofer stătea un

soldat sirian în uniforma lui rozalie. cu Kalașnikovul pe genunchi.

Abu Chaki apăru, numai lapte și miere, cu privirile aprinse, mișcându-și încet trupul imens. Se apropie de Malko.

— V-aș ruga să nu vă supărați, începu el cu o politețe exagerată, dar sunt nevoit să vă cer să vă urcați în mașină cu gărzile mele de corp. În a mea nu pot să iau decât o singură persoană.

Capitolul XII

Asta era situația! Malko schimbă o privire rapidă cu Neyla. În Mercedesul 500 puteau să încapă lejer cinci persoane. Oferta mirosea a erezie de la un kilometru, dar nu avea ce să spună. Se urcă în vechiul Mercedes între doi mustăcioși plini cu cartușe și o văzu pe Neyla suindu-se în spatele Mercedesului 500 alb. Șoferul și o gardă de corp se urcară în față.

Abu Chaki se așeză lângă Neyla, iar limuzina albă demară. Fie că hoțul de mașini avea tabieturi, fie că îi umbla o idee prin cap, existau puține șanse să întreprindă această călătorie doar ca să-i facă Neylei educația după preceptele Coranului.

Când ajunseră mai departe, cele două vehicule trecură de primul baraj al armatei siriene, dar nu se opriră. Limuzina albă mergea cu toată viteza pe drumul drept, neîncetinind nici măcar la punctele de control, anunțând venirea doar cu sunete lungi de claxon. Se pare că Abu Chaki nu prea avea probleme cu sirienii. Vecinii lui Malko erau muți ca peștii, iar în mașină se simțea un parfum vag de garoafe...

Se liniști și se relaxă, apucându-l un soi de toropeală. Dar fu repede trezit de micșorarea bruscă a vitezei. Se aflau la intrarea în Zahle. Acest baraj era mai deosebit. Drumul era blocat de bariere de lemn, iar cât vedeai cu ochii, se întindea o coloană de mașini de toate tipurile, soldații sirieni alergând de colo până colo... Malko simți un ghem în stomac. Această vânzoleală îl îngrijora. De data asta așteptarea se prelungea, în ciuda claxonatului șoferului nerăbdător al lui Abu Chaki.

Acesta coborî din Mercedesul 500 alb și se îndreptă țanțoș către ofițerul sirian care conducea barajul. De departe, Malko asistă la discuția macată din când în când de gesturi ample.

Îl văzu pe negustorul de mașini întorcându-se, întunecat la față, și își zise că până aici i-a fost. Abu Chaki veni direct la

mașina în care se afla Malko. Îi spuse ceva bărbatului de lângă el, care coborî rapid ca să-i facă loc lui Malko.

— Ce se întâmplă?

— O treabă foarte serioasă. Doi militari au fost asasinați la Baalbek, probabil de niște agenți sioniști. Sirienii îi caută pe ucigași. Controlează toate mașinile.

Lui Malko i se puse un nod în gât. Se îngroșa gluma. Abu Chaki adăugă cu vocea lui blajină:

— Au fost uciși la ruinele din Baalbek. Se pare că și dumneavoastră ați fost acolo. Nu ați observat nimic?

— Nu am văzut nimic, spuse Malko.

Libanezul cel gras clătină din cap:

— Dacă sirienii îi prind pe sioniștii ăia, o să-i spânzure.

Malko nu mai spuse nimic. Aluzia era foarte clară. Acum se afla în mâinile grăsanului. Acesta ridică privirea și îi zâmbi nevinovat:

— Cred că aș putea să-l conving pe ofițerul sirian să ne lase să tercem ca să nu mai pierdem timpul. Dar ar trebui să aibă o motivație. Sirienii știa sunt nesătui, iar eu am puțini bani la mine.

— Cât?

— Cred că cinci mii de lire...

Fără să comenteze, Malko se duse la mașină și luă banii. Abu Chaki îi băgă în buzunar și se îndreptă spre ofițerul sirian. Malko se sui în mașină și așteptă cu inima cât un purice. După cinci minute, limuzina albă și bătrânul Mercedes depășiră coloana de mașini oprite, străbătură Zahle în trombă și se îndreptară către Aley, în loc s-o ia spre nord, adică pe drumul pe care veniseră. Ușurarea lui Malko nu dură prea mult. Acest drum ducea direct la periferia sudică, la Amal. Soarta lor se afla încă în mâinile lui Abu Chaki.

Se aplecă în față, încercând să zărească Mercedesul 500 dinaintea lor. Dar chiar în acel moment, văzu o mână care trăgea perdeaua albă, acoperind luneta limuzinei. Malko avu senzația că primește un pumn în stomac. Cele cinci mii de lire nu fuseseră de ajuns pentru Abu Chaki. Chiar de la început, observase interesul libanezului pentru Neyla. Malko se blestemă ca o lăsase pe tânăra șiită în voia acestui bondoc. Se întunecase de-a binelea. Mercedesul 500 era o masă luminoasă în farurile mașinii de escortă. Malko se străduia să nu se gândească la ceea ce se petrecea în Mercedesul alb. Era

hărțuit de două sentimente: pe de o parte, dezgustul pe care trebuie să-l simtă Neyla pentru acest om, iar pe de alta, dorința nerușinată ca tânăra șiită să nu se răzvrătească, împingându-l în acest caz pe Abu Chaki la gesturi necugetate.

*

Chiar de la Zahle, Neyla știuse ce o așteptă. Cunoscuse destui bărbați ca să nu-și dea seama de felul în care Abu Chaki o privea. De asemenea, când acesta îi puse mâna pe coapsă, se scârbi în sinea ei. Libanezul cel gras o dezgusta, și se simțea prea timorată ca să se simtă bine. Închise ochii, prefăcându-se că doarme. Degetele vecinului său urcară până în locul în care pantalonii erau mai moi și mai călduți. Neyla strânse picioarele din instinct. Abu Chaki se aplecă spre ea și mormăi:

— Lasă-te pe mâna mea, târfuliță, că altfel le spun sirienilor ce ați făcut. Ți-o vor trage cu baionetele...

Neyla se simțea pierdută. Cum de știa? Se înmuie de tot și își zise că era doar un moment dificil pe care avea să-l depășească... Brusc, simți cum degetele îi descheie jeanșii, cotropind-o fără blândețe, mai mult ca să se asigure că era femeie decât că simțea o oarecare plăcere. De altfel, panica o făcea să fie uscată ca iasca... Simți o mână care o apucă de ceafă, obligând-o să se aplece în poala vecinului său. Libanezul îi strigă șoferului:

— Pune puțină muzică!

Bătăile ritmice ale tamburinelor se auziră imediat în Mercedesul 500, acoperind respirația gâfâită a hoțului de mașini. Neyla rezista încă, descheiată de pantaloni, cu pântecele dezgolit. Noaptea se lăsase, iar limuzina albă străbătea peisajul dezolant.

Fata lăsă capul în jos, iar buzele atinseră ceva cald și moale. Pe nesimțite, vecinul ei începuse să se simtă bine. Resemnată, ea apucă cu degetele și cu gura obiectul ce semăna cu un cârnat inert. Înăbușindu-și dezgustul, începu să-l readucă la viață, manipulându-l cu o neîndemânare voită. Mâna îi apăsă din nou ceafa, forțând-o să se aplece mai mult.

— Haide! îi ordonă Abu Chaki.

O împinse jos de pe banchetă și o imobiliză între pulpele lui enorme. Neyla fu nevoită să se supună, rugându-se să se termine cât mai repede. Îi apăsă și mai tare ceafa încât

aproape că se sufocă. Cei doi bărbați care stăteau în fată nu pierdeau nimic din ceea ce se întâmpla. Încet, încet, membrul se mărea în gura fetei, făcând-o să-i dea lacrimile. Călăul își înfipse mâna în părul ei, gâfâind ca un bou la jug, încercând să se ridice puțin de pe banchetă ca să-i vină în întâmpinare. La fiecare hurducătură, membrul se înfunda și mai tare între buzele tinerei șiite care se sufoca.

Ea începu să-i zguduie sexul cu o viteză uluitoare, sperând că altfel va termina mai repede. Abu Chaki mârâi de plăcere, dar nu părea că dorește să se oprească. Își dăduse capul pe spate și profita din plin de acest viol. Îi spuse șoferului:

— Mergi mai încet, idiotule!

Acesta încetini brusc, încât mașina din spate fu cât pe ce să se ciocnească de ei. Neyla profită de acest incident ca să mai respire puțin, dar mâna care o trăgea de păr o forță să-și reia felația. Se puse din nou pe treabă cu curajul disperatului. Făcuse de multe ori amor fără să-i placă, dar cu bărbații pe care și-i alesese ea, care nu o dezgustau. Acum se simțea într-adevăr o târfă, cu acest dușman pe care trebuia să-l satisfacă. I se uscase gura, iar fălcile o dureau îngrozitor. Și toate astea pentru nimic!

Când simți că Abu Chaki o trage în sus, se simți ușurată. Dar nu pentru multă vreme. O întoarse și o sprijini de scaunul din față, îi apucă pantalonii și îi trase în jos dintr-o dată. Neyla țipă.

— Ține-o, Hamid, zise negustorul de mașini ca un ecou.

Treceau viraj după viraj, balansându-se dintr-o parte în alta. Hamid, garda de corp, care abia aștepta, se întoarse. Neyla îi văzu ochii negri, plini de răutate și țipă din nou. El o apucă de gât și o imobiliză exact ca la judo. Șoferul izbucni într-un râs gros.

Mașina mergea la fel de încet pe drumul îngust, plin de gropi și de serpentine. Trecură pe la un post de control sirian cu doi soldați adormiți cărora șoferul le spuse numele lui Abu Chaki. Era o măsură de prevedere inutilă, căci mașina lui era arhicunoscută, fiind singura de acet tip în toată valea Bekaa. Era cea mai bună legitimație de liberă-trecere. Hârtoapele nu-l descurajau deloc pe grăsanul de libanez. Înfipse cu brutalitate două degete între picioarele fetei, smulgându-i un urlet îngrozitor. Nu avea cum să se apere, fiindcă Hamid o strângea de gât.

Abu Chaki o cuprinse cu brațul drept de mijloc și o forță să se aplece. Când tânăra șiită îi simți virilitatea fierbinte gata să o pătrundă, țipă atât de tare, încât șoferul fu cât pe ce să se răstoarne cu mașina în prăpastie. Abu Chaki o înjură.

Îi apăsă cu ambele mâini șoldurile, iar sexul se afundă dintr-o singură mișcare, cauzându-i Neylei o durere atroce. Lui Abu Chaki îi plăcuse întotdeauna acest gen de senzații. Răsuflând sacadat, o menținea astfel fără să se miște, apoi mâinile mai urcară puțin, găsiră sânii și îi frământară cu brutalitate, pișcând mameloanele. Neyla își recăpătă anevoie suflarea, simțind această spadă enormă în pântecele ei. Încercă să se degajeze, crezu că va reuși, căci Abu Chaki o lăsă să se ridice. De data asta, tânăra șiită avu senzația că o despică în două ca pe o buturugă. Rămaseră astfel nemișcați, izbiți dintr-o parte în alta de virajele bruste, iar Neyla izbucni în plâns ca o isterică.

După aceea, Abu Chaki înnebuni de tot. Neținând seama de hârtoape și icnind, începu să-i ridice și să-i coboare trupul fetei până când sexul începu să alunece cu ușurință pe pereții relaxați. Neyla nu mai simțea acum decât o usturime cruntă. Deodată, simți că o strânge de șolduri mai s-o rupă. Abu Chaki tresări brusc și explodă în pântece cu o suită de mârâituri răgușite.

Neyla căzu moale ca o cârpă. Abu Chaki gâfâia încă, vlăguit. Acum străbăteau Aley.

— Poți s-o iei, îi spuse el lui Hamid. Să mă trezești când ajungem la Beirut.

Neyla plângea în hohote. Hamid o trecu foarte ușor peste spătarul scaunului din față. Ea căzu pe banchetă, apoi pe jos și rămase acolo când fură opriți la un alt baraj. Soldații o văzură în acel hal și făcură câteva glume deocheate cu șoferul, apoi se uitară cu respect la Abu Chaki care adormise cu gura căscată pe bancheta din spate.

În țările arabe, femeia valorează mai puțin decât o cămilă. Îndată ce porniră la drum, Hamid o luă pe Neyla de păr și îi lipi fața de pantalonii ce crăpau de erecția pe care o avea.

Ea protestă plângând, însă bărbatul îi trase o palmă. Fata se resemnă. Era atât de excitat, încât se răspândi între buzele deschise în câteva minute. Icni de plăcere, apoi o împinse. Șoferul zise supărat:

— Și eu?

Hamid se întoarse. Abu Chaki dormea deschis la prohab, nepăsându-i de curbe și de hârtoape. Îi prinse capul Neylei și i-l trase spre șofer.

— Fă-i repede și lui același lucru!

Trebui să se supună din nou. Nu era prima oară când un bărbat juisa în gură, dar niciodată într-un asemenea mod bestial. La fiecare mișcare, capul se lovea de volan. Șoferul îi trase un genunchi și nu reușea să se concentreze ca să juiseze, din cauza curbelor dese. În fine, acum drumul era puțin mai drept, iar Neyla reuși să-l satisfacă. Fu nevoit să reia controlul Mercedesului și se sprijini de spătar cu un oftat de bucurie.

Neyla rămase pe jos, simțind în gură gustul amărui al spermei. Era gata să leșine. Acum se găseau pe crestele ce dominau Chouaïfat. Ea își făcu un calcul și ajunse la concluzia că ajungeau la Beirut într-o jumătate de oră. Supliciul ei se va sfârși.

Legănat dintr-o parte în alta, Malko nu slăbea o clipă din ochi Mercedesul alb. Nu-și făcea nici o iluzie în privința soartei Neylei. Măcar de n-ar fi atât de scârbos... Ca să nu se mai gândească la ceea ce îndura biata fată, încercă să se concentreze la urmarea misiunii lui. Cel puțin acum știa ce pregăteau Nebunii din Baalbek. Un atac sinucigaș cu aparate ULM. Era atentatul imposibil de oprit. Zidurile de pământ sau de piatră nu rezistau atacului cu ULM... Dar unde voiau să lovească? Dar mai ales, unde aveau baza de plecare în Beirut? Mai avea încă enorm de lucru. Trebuia găsită și distrusă înainte de atac. Era o misiune aproape imposibilă într-un oraș în care practic nu dispunea de nici un aliat.

Mașina se opri din nou. Începuse să se obișnuiască cu barajele. Dar de data asta, zări beretele roșii, uniforme disparate și bărbați nerași. Aceasta nu mai era armata siriană, ci milițienii din PSP. Au ajuns la Beirut pe drumul de la sud, care permitea trupelor Amal să se aprovizioneze cu muniție direct de la sirieni. Prin urmare, va debarca exact în teritoriul dușmanului... Nu era bine deloc.

Cu sirienii se mai putea discuta. Șiiții din Amal, analfabeți, dezorganizați, anarhici, puteau să fie neîncrezători. Acum,

cazul lui era pus la mare preț de către sirieni. aliații lor Observa cu un nod în gât coborârea spre Beirut, ale cărui lumini se zăreau în vale. Vehiculele mergeau mai încet, iar pe marginea drumului activitatea era în toi. Deodată, în fața farurilor, apăru un bărbat, iar cele două mașini opriră. Auzi o explozie surdă și o jerbă de flăcări roșii țâșni la o sută de metri în fața lor

— Ce înseamnă asta? îl întrebă el pe bărbatul de alături.

— Nemernicii de falangiști! spuse libanezul. Un baraj al artileriei!

Era o nenorocire. Risca să fie omorât chiar de aliați. Alte obuze căzură puțin mai departe. După aceea, primii fură luminați de limbile înalte de foc plecate dintr-o „orgă a lui Stalin" în apropierea mașinii și își dădu seama că se afla chiar în mijlocul unui punct de sprijin al druzilor Devenise o țintă de toată frumusețea...

Din fericire, un milițian le făcea semne ample, iar mașinile demarară în trombă, înghițind kilometrii de drum sinuos. ca la raliul din Monte Carlo...

Malko își reținu respirația. Era de-ajuns un singur obuz și se transformau în carne tocată. La cinci sute de metri mai în vale. ajunseră la un post luminat și liniștit. Toți pasagerii din mașini izbucniră în strigăte de bucurie.

Plecară cu viteză mai mică și, după un sfert de oră, se opriră în fața unui garaj printre casele dărâmate. pe un drumeag plin de noroi și prost luminat. Coborâră cu toții din Mercedesul vechi. Malko avu un șoc: limuzina albă dispăruse. Fasciculul unei lanterne îl orbi. Era înconjurat de câțiva bărbați înarmați. Îl controlară peste tot, apoi îi făcură semn să pună mâinile pe cap. Lanterna lumină fugitiv portretul imamului Moussa Sadr. cusut pe mâneca unuia dintre milițieni.

Căzuse prizonier în tabăra trupelor din Amal. complicii Nebunilor din Baalbek.

Capitolul XIII

Țeava unui Kalașnikov îl lovi pe Malko drept în șale. Pe toate figurile din jurul lui citi neîncredere și ură. Dacă le arăta că se teme, era pierdut. Le flutură netulburat permisul de liberă-trecere eliberat de Amal și repetă:

— *Sahafi. sahafi!*[1]

Dar asta nu-i impresionă pe interlocutorii săi. Împingându-l cu pușca. îl conduseră la postul de pază. o casă cu două etaje înconjurată cu un gard de sârmă ghimpată și îl introduseră într-o încăpere decorată cu portretele colorate ale lui Moussa Sadr și ale „martirilor" șiiți, niște tineri cu chipuri angelice. Era încadrat de câțiva milițieni cu armele ațintite spre el. Nici măcar nu știa în ce cartier din periferia sudică se afla. Un bărbat mai în vârstă. neras, intră în încăpere și îl întrebă într-o engleză stricată:

— Cine sunteți?

— Un ziarist, răspunse Malko, să vă arăt actele.

Acesta le cercetă cu atenție, le puse pe masă și spuse pe un ton plin de subînțelesuri:

— Lucrați pentru un post de radio american. Oamenii aceștia spun că sunteți spion sionist. Drumul pe care ați venit este interzis tuturor străinilor, fie ei și ziariști. Avem secrete militare.

— Cine sunt oamenii care m-au arestat?

— Milițienii din Amal. Ce căutați pe drumul acesta?

Era o catastrofă. Malko se străduí să-și păstreze calmul sub privirile ostile și fețele amenințătoare.

— Nu am fost întrebat, spuse el. Am călătorit cu Abu Chaki, negustorul de mașini. Nu știu pe ce drum a luat-o. Nu am condus eu.

— De unde veniți?

---

1. Ziarist! (n.a.)

Să spună adevărul sau nu? Dacă mintea, devenea şi mai suspect. Dacă spunea adevărul, puteau să-i pună întrebări şi mai supărătoare. Îşi aminti la timp că între Baalbek şi Beirut telefoanele nu funcţionau. Acest lucru era un uşor avantaj pentru el...

— De la Baalbek, spuse el.

Cuvântul „Baalbek" provocă un frison printre soldaţi. Interlocutorul său întrebă imediat:

— Ce făceaţi la Baalbek? Şi acolo este o zonă militară interzisă...

— M-am dus la Abu Chaki. Am probleme cu o maşină.

— De ce nu este cu dumneavoastră?

— Cred că se află prin apropiere, spuse Malko. Am venit împreună. Cu Mercedesul alb.

— Nu este treaba noastră să-l găsim, spuse pe un ton sec cel care îl interoga, un fel de „comisar politic" Vă reţinem aici până clarificăm lucrurile...

Era o nenorocire. Chiar dacă se comunica destul de greu cu Baalbek, până la urmă, tot vor afla adevărul. Iar pielea lui Malko nu va mai face atunci nici doi bani. Ticălosul de Abu Chaki fugise ca să mai profite puţin de Neyla. Era înconjurat de miliţienii ameninţători care încercau să-l împingă într-o cuşcă minusculă, un soi de celulă improvizată. De afară se auziră glasuri şi vocea ascuţită a unei femei.

— Neyla! strigă Malko.

Uşa se deschise cu zgomot, iar în prag apăru tânăra şiită, trăgând după ea un miliţian care nu o lăsa să intre. Toată lumea rămase locului. Tânăra începu să vorbească într-o arabă sacadată cu „comisarul politic", apoi îi dădu un petic de hârtie pe care îl citi cu mare atenţie. Discutară din nou în arabă. Malko întrebă în engleză:

— Ce se întâmplă?

— Totul se va aranja, îl asigură Neyla. Abu Chaki ne aşteaptă...

„Comisarul politic" îndoi hârtia, perplex, mai ţinu un discurs şi apoi se întoarse către Malko.

— Abu Chaki se bucură de încrederea noastră. El este garantul dumneavoastră. Prin urmare, sunteţi liber, dar vom studia cazul dumneavoastră. Va trebui să vă întoarceţi pentru anchetă. Vă dau un permis de liberă-trecere.

Lui Malko îi veni să-i râdă-n nas. dar miliţianul se şi apucase să-l scrie. Nu era cazul să-l supere. Era nerăbdător să iasă cât mai repede din această încăpere în care se simţea ură şi miros de transpiraţie. Miliţienii se adunaseră în jurul Neylei ca şoarecii la brânză. În fine, coborâră scara de lemn din exterior.

— Unde este Abu Chaki? izbucni Malko.

— În apropiere. spuse Neyla.

Vocea-îi vibra şi îi tremura. Malko nu îndrăzni s-o întrebe ce s-a întâmplat pe drum. Se strecurară pe străduţele întunecoase şi pline de dărâmături şi ajunseră în fine la Mercedesul alb oprit în faţa tarabelor cu legume, luminate de lămpile cu acetilenă. Abu Chaki stătea în faţă, într-o cafenea arabă şi discuta aprins cu un bătrân cu barbă albă care trăgea din narghilea. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. iar Abu Chaki veni la Malko. Era numai lapte şi miere.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Am avut o afacere importantă. Cred că imbecilii ăia nu v-au necăjit prea tare, nu? Sunt oameni amabili, dar foarte bănuitori. Vă conduc. Urcaţi.

Neyla se urcă în faţă lângă şofer, iar Malko se instală în spate împreună cu libanezul. Maşina albă îşi croia drum pe străduţele înguste şi întortocheate, luminând cu farurile şi claxonând, neoprindu-se la toate barajele miliţienilor. Trecătorii se lipeau de ziduri ca să nu fie striviţi. Traficantul cu luxul lui exorbitant le făcea servicii enorme ca să fie tolerat în acest cartier mizerabil. Malko răsuflă uşurat când ajunseră la sensul giratoriu din Chatila, văzând un M 113 al forţelor italiene. Intrase din nou în lumea civilizată... Abu Chaki se aplecă spre el cu un zâmbet complice:

— Să le spuneţi prietenilor dumneavoastră din sud că v-am scăpat dintr-o treabă foarte urâtă. Să ţină minte... Trebuie să mă duc la Saida săptămâna viitoare...

Malko nu reuşi să-şi ascundă surpriza. Asadar, îl credeau un agent din Mossad. iar Abu Chaki. prietenul şiiţilor şi al iranienilor, lucra pentru israelieni! Acesta se miră de stupefacţia lui.

— N-am ştiut ce avea să se întâmple la ruine, spuse el. Dacă nu eram acolo, aţi fi rămas la Baalbek mult şi bine. Să le spuneţi prietenilor dumneavoastră că trebuie să mă anunţe în cazuri ca acesta. Puteam să nu fiu găsit.

— Le voi spune, zise Malko.

Existau puține șanse să se reîntoarcă în Baalbek. Abu Chaki își aprinse o țigară, plin de mulțumire. Petrecuse o zi frumoasă, băgând în buzunar cinci mii de lire, crezând că le-a făcut un serviciu israelienilor și, în primul rând, profitând din plin de superba Neyla.

Pierdură puțin timp la trecerea prin Ouzaï, aglomerat ca întotdeauna din cauza barajelor armatei libaneze, apoi zăriră neoanele de pe cornișa Mazraa și viața tumultuoasă din Beirutul de Vest. Era șapte și zece. Malko nu mai putea. Se gândi la Mahmoud care trebuia să-i aștepte la limita zonei creștine. Poate să crape. Dacă nu era cu Neyla, s-ar fi aflat și acum în Baalbek. După zece minute, opriră în fața hotelului *Commodore*.

Abu Chaki îi strânse mâna în palma lui dolofană. Mercedesul alb dispăru apoi pe străzile Beirutului de Vest. Neyla semăna cu o fantomă, răvășită cu ochii roșii. Făcu semn unui taxi. Malko se apropie de ea.

— Neyla, nici nu știu cum să-ți mulțumesc...

— E ușor. Nu vreau să te mai văd niciodată...

Dar se urcă în taxi înainte ca Malko să-i poată răspunde... Nu era momentul să discute ce urma de-acum încolo cu „logodnicul" terorist. Însă, fără ajutorul ei, ar găsi cu mare greutate bena de gunoi furată. Chiar dacă, cu descoperirea aparatelor ULM, acest atentat trecea pe locul al doilea, nu putea să-și lase baltă misiunea. Nici măcar nu mai urcă în camera lui, ci luă alt taxi.

— La Bain Jamal, spuse el.

Înainte de toate, trebuia să-i povestească lui Robert Carver ce s-a întâmplat. Informația pe care o deținea era mult prea importantă ca s-o țină pentru el.

*

Protăpit în fața hărții Beirutului, șeful centralei arătă cu degetul un dreptunghi roz, de șase kilometri pe doi, reprezentând periferia sudică.

— Cum vreți să găsiți acolo un depozit dacă nici măcar nu știți unde este? Dacă nu ajungem, informația nu mai are nici o valoare. Bineînțeles că suntem prudenți, dar nu dispunem de mijloacele materiale ca să păzim sută la sută obiectivele, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru...

— Îmi pare rău, zise Malko, dar nu puteam să mai rămân în Baalbek.

Era istovit, cu nervii la pământ, iar când îl vedea pe american nemulțumit, îl apucau pandaliile.

— Nu asta am vrut să spun, preciză imediat șeful centralei, dar treaba dumneavoastră nu s-a terminat încă. Trebuie să găsim locul în care vor sosi ULM-urile, ca să le distrugem înainte de a fi operaționale.

— „Johnny" sugeră Malko. Mi se pare cel mai potrivit. Sunt sigur că mă va contacta.

— Numai să știm unde să-l găsim!

— În cazul acesta, spuse Malko, care începuse să cunoască Beirutul, ar fi mort demult!

Malko își aprinse o țigară, lucru pe care îl făcea doar în clipele de mare tensiune.

— Nu cred că o să meargă, observă Carver.

— Astăzi am omorât un om, mărturisi Malko. Asta nu mă lasă indiferent, ca să nu vă mai spun prin ce a trecut biata Neyla din cauza noastră.

Știm că nu aveți o misiune ușoară, recunoscu americanul cu căldură. Încercați să vă odihniți.

— Asta o să și fac, spuse Malko.

*

Străbătuse mai mult de jumătate holul hotelului *Commodore*, când Malko se auzi strigat.

Jocelyn Sabet era îmbrăcată toată în negru, cu părul prins cu o banderolă, dar lăsat liber pe umeri. Gâfâia. Veni lângă Malko, surprins s-o vadă apărând astfel.

— Aveți darul să apăreți din senin...

— N-am crezut că o să vă găsesc, voiam să vă las un mesaj... Știam că șoferul s-a întors de la Baalbek și eram foarte îngrijorată.

Malko o privi stupefiat.

— De unde ați știut că sunt la Baalbek?

Jocelyn Sabet se eschivă adresându-i un zâmbet devastator:

— Îi cunosc pe tipii de la Budget. Ar fi trebuit să-mi spuneți că vreți să vă duceți acolo. V-aș fi ajutat.

Și supravegheat... Era clar că Beirutul îi rezerva multe surprize. Toată lumea lucra pentru toată lumea. Acum își explica de ce era „Johnny" așa de prudent.

— Fiindcă tot le știți pe toate, începu, Malko, ați putea să-mi spuneți unde este Mahmoud, șoferul meu?

O lucire ironică lumină ochii negri ai lui Jocelyn.

— Firește. La postul de control din Bikfaya. Aveți nevoie de el?

— Nu, mulțumesc. Sunt frânt de oboseală. Au nevoie de un duș și de un somn bun.

Ea îl luă de braț și îl întrebă cu glas stins și timid de fetiță:

— După ce faceți duș, nu ați vrea să mă duceți să mâncăm? Trebuie să merg la niște prieteni, dar e mult mai amuzant cu dumneavoastră. De aceea am venit, ca să vă invit la cină.

Malko stătu în cumpănă. Era epuizat și fizic și psihic. Pe de altă parte, l-ar mai distrage de la problemele lui. Nu se simțea în stare să aștepte toată noaptea telefonul lui „Johnny". Mai avea încă în fața ochilor imaginea tânărului milițian pe care îl împușcase, privirea acestuia plină de groază și de uimire. Avea nevoie de o porție zdravănă de votcă pentru a-și alunga amintirile urâte.

— Bine, spuse el, peste o jumătate de oră.

Jocelyn nu își putu ascunde bucuria:

— Perfect! Mă duc acasă și mă întorc să vă iau.

Papagalul imita căderea unei bombe de o sută de kilograme, când Malko se duse la lift. În cameră, îl așteptau două mesaje. Cineva îl sunase din Beirut fără să-și lase numele. Să fi fost „Johnny" sau Mona, stewardesa? Apa caldă îi făcu bine. Se simțea îngrozitor de vinovat față de Neyla. Dar nici măcar nu știa unde locuiește. Până mâine, nu avea cum s-o întâlnească.

Se pregătea să coboare, când telefonul sună. Simți o ușurare imensă când recunoscu vocea calmă și gravă a lui „Johnny"

— Știam eu că v-ați întors, spuse palestinianul.

— La țanc! preciză Malko. Trebuie să ne întâlnim cât mai repede. E bine în seara asta?

— Nu. Să fiți mâine la ora unsprezece la barul hotelului *Riviera*.

Malko se liniști și coborî. Mitsubishi roșu îl aștepta deja în fața hotelului. Tânăra profitase de pauză ca să se parfumeze, să-și pună o bluză transparentă și o fustă strâmtă. Îi adresă lui Malko un zâmbet carnasier, dar și tandru totodată.

— Nu vom sta mult, spuse ea.

Ca întotdeauna, conducea mașina de pompieri cu o viteză infernală pe străduțele înguste, fluturând permisul de liberă-

trecere la baraje, volubilă sau constrânsă, extrem de atrăgătoare cu trupul subțirel și zvelt. Făcură doar zece minute până în centrul cartierului Achrafieh. Malko mai văzu încă un apartament somptuos, femei pline de bijuterii, bărbați puțin cam afectați și, pe un fundal sonor, artileria care bubuia în depărtare. Parcă era în Bizanț: lumină, mese îmbelșugate care se prăbușeau sub greutatea felurilor de mâncare și barul asediat de toți musafirii. Toți bărbații puneau țara la cale, adunați în jurul gustărilor. Când își umplu un pahar cu votcă, Jocelyn avu un râs nervos:

— Asta este somniferul nostru. Aici toată lumea se ghiftuiește. Altminteri, după opt ani, am fi înnebunit cu toții...

Se auzi soneria de la intrare. Veniseră alți invitați. Printre ei, se afla și o femeie blondă, cu ținută cuminte, care se îndreptă spre Malko cu un zâmbet în colțul gurii. Fu cât pe ce să scape paharul din mână. Era Rachel, agenta din Mossad. Jocelyn Sabet îi zâmbi complice:

— Cred că v-ați cunoscut deja...

Rachel îi cuprinse mâna lui Malko într-o adevărată mângâiere. în timp ce Jocelyn se îndepărtă discret. Cum de aflase israeliana de prezența lui la petrecere? Malko nu credea că fusese doar o coincidență...

— Ați știut că vin și eu?

Israeliana înclină capul în semn că da.

— Da. Suntem foarte interesați de dumneavoastră. Ce ați aflat la Baalbek?

Malko zâmbi la rândul lui.

— Nimic în plus față de informatorul dumneavoastră Abu Chaki...

Privirea tinerei se plimbă aproape imperceptibil, apoi se stăpâni și spuse pe un ton sec:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Disciplina din Mossad era cu siguranță foarte riguroasă... Rachel simți că făcuse o gafă și deveni imediat blândă ca o pisicuță. Câteva perechi dansau în mijlocul salonului, iar ea spuse:

— A trecut atâta timp de când n-am mai dansat...

El o cuprinse în brațe și nu fu deloc surprins când simți că se lipește de el exact atât cât trebuie. În același timp ridică privirea inocentă spre el.

— Să nu credeți că mă gândesc numai la meserie, nu fac asta mereu, sunt sociolog la Tel-Aviv, am amanți, călătoresc,

visez. Şi aici aş vrea să trăiesc din plin, să iubesc, să mă relaxez.

Ştia că este apetisantă, cu corpul ei bronzat şi musculos, cu trăsăturile fine şi regulate, şi un strop de senzualitate, cât să aprindă călcâiele bărbaţilor. Cu toate astea, Malko nu reuşea să se liniştească. Votca şi căldura trupului lui Rachel împreună reuşeau câteodată să-l destindă, dar privirile ironice ale lui Jocelyn îl pândeau tot timpul. Însă răgazul nu dură prea mult. La cel de-al treilea disc, Rachel îi şopti la ureche:

— L-aţi întâlnit vreodată pe Nazem Abdelhamid?

— Nu ştiu despre cine vorbiţi, spuse el.

— Dar facem asta ca să vă protejăm, protestă Rachel cu vehemenţă. V-am spus că ticălosul ăsta continuă să lucreze cu vechii lui prieteni. El este adevăratul terorist. Dacă v-a lăsat să plecaţi din Baalbek teafăr şi nevătămat, a făcut-o numai ca să vă câştige încrederea. Vă va conduce pe o pistă falsă, în timp ce el îşi pregăteşte adevăratul atentat. După aceea, va dispărea, ducându-se să se refacă în Yemen sau în Siria.

— Am crezut că sirienii îi vor pielea? observă Malko.

Ea râse sec.

— *Bullshit!* Sunt prietenii lui.

— Atunci, de ce se ascunde la Beirut?

— Ca să facă o schimbare... Ei, aţi aflat lucruri interesante acolo?

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Cred că agenţia pentru care lucraţi întreţine relaţii excelente cu Robert Carver. De ce nu îl întrebaţi pe el? De ce atâta înverşunare împotriva acestui palestinian? Mai sunt şi alţi duşmani pe aici...

Israeliana îl fulgeră cu privirea.

— Pentru că palestinienii sunt adevăraţii noştri duşmani. Toţi palestinienii. Ei ne vor pământul, nu alţii.

— Poate că este puţin şi al lor, nu-i aşa? observă Malko.

Rachel nu spuse nimic şi se îndepărtă brusc, cu o lucire întunecată în priviri, adresându-i în trecere un zâmbet strălucitor unui fost ministru libanez. Aprinsese totuşi în sufletul lui Malko o scânteie de neliniştе. Informatorul lui „Johnny" era urmărit. Oare acesta ştia sau nu?

Jocelyn se întorcea legănându-şi şoldurile. Simţi o înţepătură în inimă. Şi ea era programată ca un calculator. Invitaţia ei fusese doar un pretext pentru a-i permite aliatei Rachel să se întâlnească cu el. Se gândise la cu totul altceva.

— Acum puteți să mă conduceți la hotel. spuse el. nu mai aveți nevoie de mine.

Tânăra libaneză zâmbi fără să-i răspundă și își goli paharul cu votcă dintr-o dată, dar văzu cum i se împurpurează obrajii. Se uită la el și spuse în șoaptă:

— Încă nu am mâncat.

Jocelyn Sabet și Malko se pomeniră pe străduța întunecoasă. El înălță capul și ascultă bubuiturile surde care veneau dinspre vest. Nu schimbaseră nici un cuvânt de la petrecere și nici din timpul mesei.

— Se dau lupte în Souk El Gharb, spuse ea.

O luară pe Ring, ca de obicei. care era negru ca un cuptor, iar carosabilul lucea fiindcă ploua. Dar. surpriză! În loc de *Commodore*. Malko se terzi în fața unei clădiri luxoase în care locuia tânăra maronită.

— Mai am chef să beau ceva, spuse Jocelyn, și nu vreau să beau singură. Vă supărați dacă îmi țineți companie?

Ar fi trebuit să aibă o mare doză de mitocănie în el ca s-o refuze. Malko se instală pe o canapea, în timp ce Jocelyn își făcea de lucru pe lângă bibliotecă. Brusc, sunetul clar al unui pian se auzi în încăpere. Parcă ar fi fost acolo. Jocelyn se uită la el.

— Vă place?

— Ați ascuns pianul în bibliotecă?

Ea râse.

— Nu. Este un cititor de compact-disc Akai, cu laser. Singurul progres adevărat făcut în ultimii zece ani. Nu se zgârie, nu se strică și nu are zgomot de fond. În plus, durează patruzeci de minute.

Malko se ridică și descoperi un aparat nu mai mare decât un casetofon, iar deasupra o combină Akai. Notele continuau să curgă cu tonalități halucinante. Jocelyn își turnă al nu știu câtelea pahar cu votcă din aceea seară.

— V-am spus doar că nu sunt sălbatici în Beirut... Doriți o votcă?

— Mai degrabă o apă minerală.

Simțea că îi crapă capul. Cu tensiunea trăită în timpul zilei și cu paharele de Stalicinaia...

Se duse din nou pe divan, legănat de puritatea extraordinară a concertului, iar Jocelyn veni lângă el după ce

își scoase sacoul. Sânii ei mici ieșeau curajoși prin mătasea bluzei. Când se așeză, ciorapii îi foșniră, încântând auzul lui Malko. Rămaseră tăcuți un timp, ascultând muzică. Apoi Jocelyn puse jos paharul și se întoarse către Malko, care asculta concertul cu ochii închiși.

Ea începu să-i descheie tacticos cămașa. Apoi mușcă cu delicatețe un sfârc. El se lăsă în voia ei, ametit de alcool, cu muzica și mângâierea ușoară și scâcâietoare în același timp. Jocelyn își văzu de treabă cu aceeași blândețe și fermitate. Îi simți mâinile fine închizându-se cu frenezie în jurul lui. La rândul lui, Malko începu să-i mângâie pielea marmorată de vene albăstrui.

— Lasă-te în voia mea, spuse ea cu glas aproape sec.

Încet, încet, ea alunecă la picioarele lui ca o gheișă de meserie. Mângâierea gurii ei îi smulse lui Malko un suspin. Jocelyn se întrerupse și spuse cu vocea ei puțin răgușită:

— Știu ce crezi despre mine. Dar pot să fiu cea mai dulce dintre târfe.

Se pomeniră imediat pe mochetă, înghesuiți între măsuța joasă și canapea. Jocelyn, cu fusta ridicată pe coapse, murmură:

— Mă dorești?

Simțea cum se întărește cu cât se lipea mai tare de ea.

— Da.

— Atunci, ia-mă aici, acum!

Își croi încetișor drum în pântecele ei umed, fierbinte și primitor. Jocelyn mieună, se arcui și îi luă capul în mâini, căutându-i privirea.

— De când te-am văzut prima oară, am vrut să mă culc cu tine, murmură ea.

Capitolul XIV

Hotelul *Riviera* era un morman de plăci din beton în care supraviețuiau câteva familii fără locuință. Numai parterul mai era încă în stare satisfăcătoare. Malko intră în barul absolut pustiu. Apoi ieși și cercetă cornișa Charles de Gaulle. Nu era nimeni. Locul era prea trist, îl străbătu și se sprijini cu coatele de balustrada de deasupra stâncilor. dar ținând mâna în buzunarul trenciului și mângâind mânerul pistolului Magnum 357.

Se trezise foarte greu după ce căzuse ca un bolovan în brațele lui Jocelyn. Dacă se gândea în urmă, tot ce se petrecuse în ajun la Baalbek i se părea acum puțin ireal. Măcar de-ar veni „Johnny" la întâlnire... Trecură douăzeci de minute, apoi un Mercedes negru, care avusese și zile mai bune, se opri lângă postul de control al armatei libaneze, la intersecția străzilor Henry Ford și Corniche. Din el coborî „Johnny", îmbrăcat tot cu haina lui din lână verde. Le oferi țigări soldaților și începu să discute cu ei. Mașina plecase imediat. Malko se îndreptă spre palestinian. Era un om prudent! Fără voia lor, soldații adunați în jurul unui M 133 le asigurau protecție. Palestinianul se îndepărtă de ei când Malko ajunse lângă el. Lucirea din priviri nu se stinsese. Ținea mâinile în buzunare și avea aceiași bocanci verzui și expresia relaxată. Era cu siguranță înarmat. însă acest lucru nu se observa.

— Informatorul meu din Baalbek a fost arestat, spuse el dintr-o răsuflare. Ieri seară. după ce ați plecat. Ați avut noroc. Au aflat destul de repede ce s-a întâmplat.

Malko cercetă trăsăturile puțin cam molatice ale interlocutorului său.

— Nu știați că este urmărit?

Gura mobilă a lui „Johnny" se strâmbă un pic:

— Ba nu era urmărit. S-a expus când a căutat informația de care ați avut nevoie. Era foarte reticent. A trebuit să insist, iar acum îmi pare rău. Era un om folositor și curajos. Îl cunosc de doisprezece ani.

— Nu v-a obligat nimeni să colaborați, observă Malko.

„Johnny" scută din cap.

— Americanii m-au trădat așa cum își trădează de obicei toți prietenii. Eu nu lucrez cu ei că îmi place, ci să-l ajut cât pot pe șeful meu, Yasser Arafat. Are nevoie de sprijinul lor politic.

Malko nu îl contrazise. Își amintea de reîntoarcerea rușinoasă a americanilor la Saigon, în 1975. „Johnny" își mai aprinse o țigară cu superba lui brichetă și îi aruncă o privire gravă lui Malko.

— Să fiți atent, îl sfătui el. după ce s-a întâmplat la Baalbek, vor încerca să vă elimine.

— La Baalbek, am obținut informații prețioase, spuse Malko, dar am nevoie de dumneavoastră ca să le folosesc.

Îi spuse palestinianului ce aflase, iar acesta îl ascultă tăcut. trăgând fumuri scurte din țigară. În timp ce discutau, Malko zări o apariție insolită: un bărbat cu o bonetă din lână albastră înfundată până la sprâncene, cu bascheți roșii, o haină din piele, care făcea gesturi dezordonate. Urca cornișa dansând singur. Se apropie de M 113 și se distră ștergându-i blindajul de noroi până când îl făcu să strălucească. După aceea salută comic și se îndepărtă sub privirile ironice ale soldaților libanezi.

Malko își dădu seama brusc că era genul de cerșetor pe care îl văzuse în momentul în care fusese răpit de israelieni. Era cel care îl îmbrâncise în mașina acestora.

— O să vă ajut, spuse „Johnny", dar spuneți-le preitenilor dumneavoastră că au o datorie imensă față de mine. Am nevoie de douăzeci și patru de ore ca să găsesc locul în care trebuie să ajungă aparatele ULM. Tot ce pot face e să vă duc acolo. După aceea...

— După aceea, mă privește pe mine, spuse Malko.

„Nebunul" dispăruse după colțul străzii Henry Ford. Malko ezită doar o fracțiune de secundă. În meseria lui, nu existau coincidențe. Dacă spunea ceva, risca să piardă încrederea lui „Johnny" Dacă tăcea, oricum tot o pierdea. Se aruncă cu capul înainte:

— „Johnny", începu el; bărbatul care a făcut pe bufonul, cred că este un agent din Mossad.

„Johnny" nu făcu nici un gest. Dar se încordă abia vizibil.

— De ce credeți acest lucru?

— Pentru că l-am văzut când Mossad-ul a încercat să facă ceva împotriva mea.

Palestinianul se uită brusc în ochii lui cu o vioiciune extraordinară. Ochii lui semănau cu două bile gălbui.

— Robert Carver i-a anunțat?

În vocea lui nu era nici un pic de ură, de teamă sau de furie. Era pur și simplu o întrebare obișnuită, pusă cu indiferență.

— Nu vorbiți prostii! zise Malko. Avem nevoie de dumneavoastră, nu de ei.

„Johnny" înclină din cap de parcă acesta fusese răspunsul așteptat.

— Oricum, peste câteva zile, nu voi mai fi în Beirut. Se apropie prea mult de mine cu toții: israelienii, sirienii și falangiștii.

Malko nu văzuse Mercedesul negru care se întorcea. Dintr-un salt, „Johnny" fu înăuntru. Abia se oprise că și demară numaidecât sub privirile curioase ale soldaților libanezi. Malko avu impresia că i se lua o mare greutate de pe suflet. Dar nu dură mult, fiindcă un Datsun bej se ivi de pe strada Henry Ford, tăindu-i calea Mercedesului care trebui să se dea la o parte ca să evite coliziunea. Din Datsun săriră trei bărbați cu măști pe față și înarmați cu Kalașnikovuri. Deschiseră fără nici o ezitare focul asupra Mercedesului care se retrăgea cu spatele.

Malko avu senzația că este împușcat. Parbrizul Mercedesului se făcu țăndări. O rafală țâșni apoi din vehicul, obligându-i pe asediatori să se adăpostească. Mercedesul negru ocoli Datsun-ul, făcu un salt înainte și plecă pe lângă cornișa Charles de Gaulle, sub ploaia de gloanțe, unul dintre ele rupându-i antena radio. Nimerit în plin, unul dintre atacatori se prăbușise la pământ. Ceilalți doi îl târâră până la Datsun. Unul dintre ei trase o rafală spre M 113, însă foarte sus, iar soldații libanezi se adăpostiră după blindaț. Când scoaseră capetele, Datsun-ul era deja departe, pierdut în trafic. După acest incident, care a durat doar un minut, a rămas doar o baltă de sânge în mijlocul șoselei și cioburile de sticlă. În culmea disperării, Malko o luă pe jos spre Ambasada americană.

*

Robert Carver era alb ca varul. Închisese repede ușa biroului ca să nu se audă glasul lui Malko.

— Nu pot să fac așa ceva, protestă el. fără să trimit mai întâi un mesaj la Langley...

— Atunci, mă duc singur! îl amenință Malko, dar riscă să se termine rău.

Șeful centralei se resemnă, neputincios.

— Bine! Lăsați-mă să organizez plecarea.

Malko murea de nerăbdare în timp ce americanul dădea câteva telefoane. *Când coborâră, jos îi așteptau două mașini*, Buick-uri blindate de culoare gri, cu vreo zece gărzi de corp, îmbrăcate în civil. Malko și Robert Carver se suiră în primul vehicul. Îndată ce ieșiră din zona de securitate, accelerară, ca să intre în circulația demență din Beirutul de Vest. Ajunși în zona creștină, *simțiră că atmosfera se destinde*. Ca să ajungă la vila unde fusese dus Malko după răpire. le trebuiră douăzeci de minute. Un blindat M 113 al armatei libaneze veghea în fața porții cu grilaj. Când cele două vehicule opriră în grădină, apărură de după parapeții din saci cu nisip alți civili înarmați. Văzându-l pe Robert Carver, aceștia coborâră îndată țevile armelor. După câteva clipe, Rachel coborî peronul, îmbrăcată în niște jeanși și foarte liniștită.

— Ce surpriză plăcută!

— Ba nu e deloc o *surpriză plăcută*, *sublinie* Malko. *Unde* sunt prietenii dumneavoastră?

— Care prieteni?

— Cei care l-au atacat pe Nazem Abdelhamid.

Israeliana scutură din cap.

— *Nu știu ce vreți să spuneți.*

Fără un cuvânt, Malko străbătu grădina și deschise ușa garajului. Descoperi Datsun-ul gri găurit de gloanțe și deschise portiera. Pernele din spate erau pătate de sângele încă proaspăt. Robert Carver veni după el. Americanul se uită drept în ochii israelienei.

— Duceți-vă după șeful dumneavoastră, avem de discutat, spuse el.

— Data viitoare, îi avertiză Malko cu glas liniștit, eu voi trage în voi.

Fața israelianului gras și cu tenul măsliniu se strâmbă într-un *zâmbet* pervers.

— Nu va mai fi nici o dată viitoare, căci ticălosul a primit rafală în moacă.

Atmosfera deja glacială se răci și mai tare.

— În acest caz. răspunse Malko, sunteți răspunzător de atentatele care se vor produce, pe care le-am fi putut evita doar cu ajutorul lui Nazem Abdelhamid.

Israelianul se uită cu ironie la Malko.

— Ați susținut că nu aveți nici o legătură cu tipul ăsta. Bine că nu v-am crezut. Sunteți prea naiv. Îi cunoaștem pe oamenii ăștia mult mai bine decât dumneavoastră, de ani de zile. Abdelhamid făcea un joc dublu. Atentatele despre care vorbiți le organiza chiar el. Acum dacă a murit, vor mai întârzia puțin. Bastarzii ăștia se înmulțesc ca șobolanii. Dar îi vom stârpi ca pe șobolani.

Dacă privirea lui Rachel ar fi putut ucide, Malko ar fi căzut pe loc în țărână. Se ridică în picioare. Nu avea nici un rost să mai continue discuția. Nu va putea convinge Mossad-ul. Robert Carver îl urmă, după ce înclină ușor capul. Nu își strânseră mâinile. Se suiră în mașini și se îndreptară către mare. Malko fierbea de furie. Izbucni:

— Ce imbecili!

— Trebuie să-i înțelegeți, îl liniști americanul. Când le vorbești despre palestinieni, văd roșu în fața ochilor. Pentru ei, singurul palestinian cumsecade este cel mort.

Malko avu brusc o bănuială:

— Sunteți absolut sigur de „Johnny"?

Șeful centralei aprobă din cap.

— Absolut! Nu mai sunt un copil. Israelienii nu știu chiar tot. „Johnny" nu poate să facă pe prostul cu noi, ar costa prea scump OEP-ul.

Malko se convinsese și nu mai insistă. Nu-i mai rămânea decât să se roage pentu „Johnny"... Fără el și fără Neyla, Malko era orb și surd. Micul convoi ajunse cu toată viteza pe strada Paris. Morocănos, Robert Carver își luă rămas bun. Lui Malko îi stătea o întrebare arzătoare pe buze:

— Cum de-au știut israelienii că mă întâlnesc cu „Johnny"?

Americanul se strâmbă nepunticios.

— Doar nu le-am spus eu. Sunt în Beirut. „Nebunul" este un agent de-al lor. Ar fi trebuit să vă spun. El a condus tancurile israelienilor când au sosit.

Mai rămâneau acum principalii adversari: Abu Nasra și aliații lui. Cum reacționaseră oare, după cele petrecute în Baalbeck?

*

— În numele lui Allah cel Preamilostiv, te condamnăm pe tine, Nabil Moussaoni, la pedeapsa cu moartea și la pierderea Paradisului Adevăraților Credincioși.

Banda ce acoperea ochii lui Nabil, tânărul palestinian, îl împiedica să vadă cine îi dăduse această sentință cu voce tunătoare. Se zbătu și reuși să facă puțin banda să alunece. Zări un turban alb imaculat, o barbă neagră și o robă lungă de molah. Puțin îi păsa de colțul lui în Paradis, însă nu avea chef să moară. Întotdeauna fusese ateu și nu-i păsa deloc de Allah. Dumnezeul lui se afla la Moscova și își schimba numele tot timpul. Cel de-al doilea Dumnezeu era „Johnny" care îl smulsese din mizerie și îi dăduse un sens vieții lui searbede.

În încăperea în care se afla putea îngrozitor. Aici erau îngrămădiți vreo treizeci de deținuți, care aveau între cincisprezece și douăzeci de ani, cu hainele pătate de sânge, mâinile încătușate și zăceau în propria murdărie. Erau milițieni „suspecți" din Amal, arestați de membrii Hezbollah.

Molahul care îl condamnase pe Nabil se apropie de el și îl întrebă cu voce blândă:

— Esti dispus să te recompensezi?

Cum acesta nu răspunse destul de repede, un soldat Hezbollah îi trase un pat de pușcă în umărul fracturat în cursul unui „interogatoriu" Nabil urlă și căzu. Trei soldați începură imediat să-l lovească cu sălbăticie numai în locurile cele mai sensibile. Prizonierul se ghemuise și gemea întruna. Iranianul dădu un ordin, iar ceilalți îl ridicară în picioare.

— N-am făcut nimic, bâigui el. Sunt nevinovat.

Era unica lui șansă de salvare. Dacă recunoștea că era vinovat, îl împușcau pe loc.

Patul Kalașnikovului îl lovi în obrazul drept, spărgându-i maxilarul inferior și câțiva dinți. Căzu, simțind gustul sângelui în gură.

— Câine de sionist ce ești! strigă unul dintre soldații Hezbollah.

Agită un cârlig de măcelar cu vârful foarte ascuțit și i-l înfipse în umăr lui Nabil cu un gest sigur. Îl trase astfel înspre ușă. Din cauza durerii atroce, palestinianul își pierdu cunoștința.

Când deschise ochii, își dădu seama că se afla afară. Vântul răcoros îl ajută să-și mai revină. Umărul îl ustura

îngrozitor. Era legat de un stâlp, în curtea școlii, care servea acum drept punct de control al iranienilor. Cei trei membri Hezbollah îl ocheau cu țevile puștilor. Unul dintre ei urlă:

— Du-te să te întâlnești cu Satana!

Rafalele izbucniră. Nabil strigă și făcu pe el. După câteva clipe, deschise ochii. Soldații Hezbollah se tăvăleau pe jos de râs. Trăseseră mai sus în mod voit. Îl dezlegară pe Nabil de la stâlp și îl legară strâns de o stinghie. De două zile îl băteau întruna. Îl puseră cu capul în jos și îi scoaseră pantofii. Soldații începură să-l bată la tălpi cât puteau de tare, cu un cablu. Nabil leșină, dar aruncară pe el o găleată cu apă rece ca gheața și îl treziră. O luară de la capăt. Apoi, după un timp, îl dezlegară din nou. Zări în capătul culoarului silueta molahului. Călăii lui îl puseră în picioare.

— Cere-ți iertare, spuseră aceștia într-un glas.

Nabil încercă să facă câțiva pași, dar tălpile torturate erau crăpate și pline de sânge. Se prăbuși. Imediat, soldații se năpustiră asupra lui și îl loviră cu paturile puștilor pe tot corpul. Unul dintre ei îi strivi mâna dreaptă, rupându-i oasele cu o înverșunare atroce, până leșină din nou.

Când își reveni, întâlni privirea blândă a bărbatului cu turban alb. Acesta îi întinse un pahar cu apă și spuse:

— Frate, vrei să colaborezi cu Revoluția islamică? Mai este încă timp să te convertești. Dacă mă ajuți, îți promit că îți curm toate chinurile, în numele lui Allah cel Milostiv.

Nabil închise ochii, încercând să nu se mai gândească la durerea care îl chinuia. Mintea îi era goală. O voce interioară îi spunea că interlocutorul îl minte și că paznicii Revoluției nu îi iertau niciodată pe dușmanii lor. Însă pe de altă parte, nu mai putea să suporte loviturile și durerea. Atunci, începu să înșire vorbele în valuri, atât de repede, încât molahului îi venea greu să noteze în carnețelul lui negru. După ce spusese absolut tot, Nabil înfruntă cu optimism privirea credincioșului. Acesta îi adresă un zâmbet liniștitor:

— Foarte bine, zise el. Acum ți-ai răscumpărat păcatele.

Se ridică, își netezi frumoasa robă albă, se întoarse către soldații care așteptau sprijinindu-se de zid și le făcu un semn discret cu capul. Nici nu ieșise bine din încăpere, că unul dintre iranieni apăsă țeava Kalașnikovului în burta lui Nabil și apăsă pe trăgaci. La început, șocul îl anestezie de tot pe palestinian. Apoi, treptat, treptat, simți că durerea începe să-l roadă ca o

fiară care îi devora măruntaiele. Urla, gemea, implora sub privirile celor trei iranieni. Unul dintre ei apropie de fața lui Kalașnikovul cu patul pe care avea lipită fotografia lui Khomeiny.

— Sărută-l! îi ordonă el.

Nabil își lipi buzele de lemnul jegos. Soldatul se deschise imediat la pantaloni și urina pe fața lui...

Puțin mai târziu îi mai trase un glonț în piept, dar nu direct în inimă, ca să agonizeze acolo până la noapte. Fiindcă venise ora de rugăciune, înainte de a îngenunchea cu fața spre Mecca, unul dintre soldați își descărcă încărcătorul în urechea prizonierului, împrăștiindu-i creierii.

*

Întins în pat, Malko nu-și lua ochii de la telefon. Era ora unsprezece seara. „Johnny" nu mai suna. Ca să-și alunge plictiseala, răsfoi ghidul „Lucas" care făcea caz de naționalism, plasând Air France în fruntea companiilor aeriene din întreaga Europă.

Lăsă ghidul din mână. Cum avea să continue ancheta în periferia sudică, controlată de Amal? Robert Carver suna din jumătate în jumătate de oră, la îndemnul celor de la Langley. În clădirea Shamandi nu mai era nimeni.

În fine, telefonul sună, iar Malko se repezi să ridice receptorul. Era Jocelyn care nu avea prea mult chef. O ascultă și închise. Cu interdicția de circulație, nu putea să pornească în căutarea lui „Johnny", dar în zori va pleca imediat. Avea o singură pistă: puștii de la Centrul Sportiv Camille Chamoun.

*

Mahmoud se simțea vinovat și nu făcu nici un comentariu când Malko îi ceru să-l ducă la stadionul Camille Chamoun. Se va descurca singur. Când ajunse pe gazonul central, duse mâinile pâlnie la gură și strigă de mai multe ori:

— Farouk! Farouk!

Dar nu-i răspunse decât ecoul. Puștii ori nu erau acolo, ori nu voiau să răspundă. Se resemnă să se plimbe prin noroi, cu pistolul care îi îngreuna buzunarul trenciului și pe care nu îl folosise încă. Măcar de nu l-ar fi urmărit israelienii. Se întoarse și îl zări pe Mahmoud care îl privea nedumerit din grădenele prăbușite.

Se duse la tancul distrus. unde îl găsise pe Farouk prima oară. Nu era nici țipenie. De acolo se orientă ca să găsească crăpătura dintre plăcile de beton. Pipăi ceva timp, intrând în locuri care îl îngrețoșau, urcă între blocurile alunecoase, iar până la urmă, ajunse lângă una dintre cele două plăci de ciment prăbușite una de alta, ca două cărți de joc. Se aplecă și reuși să se strecoare înăuntru. Mirosea a umezeală și a mortăciune. După ce parcurse vreo zece metri, zări un coridor prăbușit și recunoscu locul pe unde trecuse. Cel puțin. afla dacă puștii plecaseră.

Mai făcu câțiva pași și deodată simți ceva care îl trăgea de pantaloni. Între fiarele contorsionate de care era înconjurat, nu era de mirare să se fi agățat într-un fier... Lăsă privirea în jos și zări un fir subțire de nailon foarte întins. al cărui capăt se agățase de pantalonii lui. Celălalt capăt dispărea sub bucățile de ciment. Se aplecă să-l scoată, dar se opri brusc. simțind că i se strânge stomacul.

Își aminti imediat că „Johnny" îl atenționase: „Să nu veniți singur aici că sunt capcane peste tot..." Își ținu respirația, se aplecă și, cu mare atenție să nu tragă firul, îl examină. Acesta se termina cu un cârlig de undiță care se înfipsese în stofă. Cercetă solul din jurul lui și zări încă două cârlige asemănătoare prinse în pământ. Erau cu siguranță capcane cu explozibili în care locuitorii Beirutului erau maeștri neîntrecuți. Urmări firul cu privirea. Era imposibil să afle ce era la capătul lui.

Nu îndrăznea să se miște nici un milimetru. Explozia se putea produce când întindea firul mai tare, dar și prima încordare putea de asemenea să constituie sistemul de declanșare al acestei mașinării infernale... Oricum. era mort în ambele cazuri...

Capitolul XV

Malko se ridică, aşteptă să i se liniştească bătăile inimii şi strigă:

— Farouk!

Însă betonul îi trimise ecoul, parcă ironic. Începuse să aibă crampe. Tâmplele i se zbăteau. Poate că Mahmoud se va îngrijora. Numai să nu aştepte mult timp şi nici nu ştia dacă cârligul nu pornise un ceas, deşi era puţin probabil. De obicei, aceste capcane erau destul de rudimentare, dar îşi atingeau scopul.

Se aşeză pe vine ca să-şi relaxeze muşchii, mai strigă o dată, dar cu acelaşi rezultat. Trecu în revistă toate posibilităţile: să-şi rupă pantalonii, să se dezbrace, să se dea un pas înapoi... Însă toate aceste soluţii aveau un risc: întindea sau slăbea firul.

Se scursese un sfert de oră. Era transpirat, deşi era frig şi *umezeală. Îl mai strigă o dată pe Farouk, dar în zadar:* Puştii ori nu erau acolo, ori îşi băteau joc de el... Brusc îi veni o idee. Întinse uşurel mâna şi apucă alt fir, apoi îl trase cu grijă spre el, ţinând cârligul între degete. Îşi încordă auzul în liniştea absolută şi îl întinse cu precauţie. Dacă mecanismul era cu dublă acţionare, putea să audă unicul declic de armare... Firul se întinse aproape la fel ca şi cel agăţat de pantalonii lui, dar nu făcu nici un zgomot. Malko îşi auzea doar bătăile dezordonate ale inimii. Puse încetişor firul pe pământ şi îşi reţinu respiraţia. Aşadar, întinderea lui nu declanşa capcana.

Fiind foarte atent să nu alunece, mută puţin piciorul ca să slăbească firul agăţat de pantalonii lui. Cu gesturi de ceasornicar, scoase cârligul din ţesătură şi îl puse jos.

Se ridică în sfârşit, iar sudoarea i se prelingea pe faţă. Un râs sănătos îl făcu să se întoarcă. Sprijinindu-se de

Kalașnikovul lui Farouk, micuțul palestinian, se uita la el tăvălindu-se de râs. Malko era prea fericit ca să se înfurie. Puștiul se apropie și îl bătu cu palma pe umăr, apoi zise:

— *Good, very good!*

Luă cârligul de jos, se aplecă, apoi dădu la o parte două pietre, dând la iveală o pungă de plastic ce conținea o „pâinică" de explozibil cu diferite capete de fier. Pe cel care ar fi declanșat explozia l-ar fi făcut arșice. Puștiul puse cu mare grijă totul la loc, întinse din nou firul, punând cârligul în așa fel încât să se agațe ușor. Apoi îi făcu semn lui Malko să-l urmeze, încântat de isprava lui. Avea un simț al umorului destul de neobișnuit...

Cămăruța în care Malko îl întâlnise pe „Johnny" pentru prima oară era ticsită de lăzi de muniție. Doi băieți dormeau într-un colț cu un RPG 7 în brațe, iar doi mâncau plăcinte cu carne friptă pe jar. Aveau bineînțeles Kalașnikovurile pe masă. Îi făcură loc lui Malko, iar Farouk clătină din cap.

— V-am spus să nu veniți. Ați avut mare noroc.

— Te-am strigat, spuse Malko. Nu m-ai auzit?

— Ba da, dar nu răspund niciodată dacă nu am fost anunțat dinainte, s-ar putea să fie o cursă. Oamenii din Amal nu ne pot suferi și ar vrea să pună mâna pe armele noastre și pe stocul de obuze de o sută douăzeci de milimetri. Preferăm să i le vindem lui Jumblatt.

— Câștigați mulți bani?

— Destui. Dar în curând se va termina...

— Ce veți face atunci?

Farouk plesni patul Kalașnikovului.

— Cu asta pot să câștig câteva lire... Ce dorești?

— Îl caut pe „Johnny".

Puștiul clătină din cap.

— Nu știu unde este.

— Trebuie să-l văd urgent.

Farouk nu se clinti.

— Asta e problema ta. Este prietenul meu, dar nu știu unde se află.

— L-ai văzut de curând?

— Da, ieri.

Malko nu îi arătă bucuria. Prin urmare, palestinianul trăia! Atentatul israelienilor eșuase. Scoase din buzunar o bancnotă de o sută de dolari și o puse pe masă.

— Găsește-l pe „Johnny" sau anunță-l. Spunei-i să-mi dea un telefon, e foarte important.

Puștiul nu răspunse, dar nu refuză bancnota. Malko îi strânse mâna, iar micul palestinian îl conduse pe culoarul plin cu capcane. Înainte să iasă, îi spuse:

— Știi. dacă ai reușit să descoperi șmecheria asta, s-ar putea să schimbăm tactica... Să nu te mai întorci.

Încântător copilaș.

Malko ieși la aer și se simți ușurat. Cămașa i se lipise de spate de transpirație. Nu putea să facă mai mult. Mahmoud îl privi cu mare curiozitate.

— Pe unde ați fost? Am crezut că ați căzut într-o gaură.

— Am căzut într-o gaură, zise Malko. dar am reușit să ies.

Se lăsă pe spătarul Oldsmobilului epuizat. Era ca o sticlă pe mare. Exista o șansă dintr-o sută ca palestinianul să dea vreun semn de viață. după ceea ce se întâmplase. Nu avea chef să-și riște viața din cauza imprudenței lui Malko. O singură persoană putea să-l ajute: Neyla. Timpul trecea, iar Abu Nasra își punea la punct planul de execuție.

— Mergem în Hamra, îi spuse el lui Mahmoud.

Ca să se împace cu Neyla, trebuia să aibă toate șansele de partea lui.

Bulevardul Clemenceau era pustiu și contrasta în mod sinistru cu animația din Beirutul de Vest. Malko deschise ușa magazinului de decorațiuni în care lucra Neyla și urcă scara. Tânăra șiită era în încăperea cu covoare, absorbită de o revistă, iar privirea i se întunecă atunci când îl văzu pe Malko. Se ridică și veni la el.

— V-am spus să...

Figura copilăroasă și senzuală era crispată de furie. Acest lucru o făcea și mai frumoasă. Probabil că se pregătea să iasă în oraș, căci bluza din mătase și fusta de piele nu erau ținuta potrivită pentru o modestă vânzătoare.

— Am trecut doar ca să-ți dau asta, spuse Malko, și să-ți mulțumesc pentru că ți-ai riscat viața.

Scoase din buzunar o cutiuță pentru bijuterii. Neyla o deschise și trase un chiot de bucurie: era un ceas Seiko din

aur Se aruncă imediat de gâtul lui Malko. îl sărută mai întâi pe obraz. apoi se sărutară cu adevărat, strâns îmbrățișați. Neyla se desprinse din îmbrățișare neliniștită.

— Așteaptă, vino, șopti ea. Nu trebuie să fim văzuți împreună.

Îl împinse într-un birouaș ascuns după o draperie. se sprijini de o masă și își puse ceasul la mână. Îl admiră câteva clipe, apoi își reluă sărutul de acolo de unde l-a lăsat. Deși Malko nu venise pentru asta. nu se mai putu controla. Neyla se freca întruna de el. Nemaiputând rezista. Malko îi dădu fusta jos. dând la iveală coapsele cărnoase.

— Ești nebun. suflă ea. O să vină cineva.

În stadiul în care se găsea, lui Malko puțin îi păsa. Sprijinindu-se cu spatele de masă. Neyla se lăsă în voia lui. gemând și sărutându-l. balansându-se în această îmbrățișare acrobatică și scurtă Se auzi un zgomot pe scară care îi despărți. Cu ochii măriți de plăcere Neyla își puse fusta, în timp ce Malko. frustrat, încerca să adopte o ținută cât mai decentă. Se duseră în galeria cu covoare și se așezară cuminți pe câte un scaun.

— Știi. începu tânăra șiită, te-am dorit mult de tot. Ieri, cu Abu Chaki, a fost îngrozitor.

— Îmi pare nespus de rău. spuse Malko. De aceea am încercat să-ți fac o plăcere.

Ea se uită la ceas.

— Este-superb...

— Mai am nevoie de tine. zise Malko.

— Am informația pe care o dorești. Adresa garajului. Este pe strada Moscheii Hussein. în Chiyah. După colț. înainte, este o carcasă de camion. Acolo au ascuns bena de gunoi.

— Extraordinar, exclamă el. Dar am nevoie de altceva. Îți mai amintești ce ne-a spus Nabil la Baalbek?

— Nu am auzit chiar tot.

El îi rezumă povestea ULM-urilor și conchise:

— Trebuie neapărat să aflu unde vor aduce aparatele. Cu ajutorul prietenului tău, poate că mai există o speranță.

— Poate, zise ea. El știe multe lucruri. Dar nu va fi ușor să-l fac să vorbească. Mi-a cerut să ne întâlnim diseară. O să mă duc.

— Ești minunată, spuse Malko.

Se îmbrățișară din nou.

— Te sun mâine, spsue ea. Dacă vrei, ne vedem mâine seară.

Malko ieși din magazin puțin mai liniștit. Se împăcase cu Neyla care era un aliat prețios. Chiar dacă „Johnny" nu apărea, probabil că și ea i-ar putea furniza informația pe care o căuta. Trebuia să-i spună și lui Robert Carver unde era amplasat garajul în care au ascuns bena de gunoi.

*

Abu Nasra se uita pe fereastră la bărbatul care urca scara exterioară spre biroul lui. Era un iranian care se ocupa de aceeași operațiune ca și el la Baalbek și care abia sosise de la Bekaa. Gărzile lui de corp îl poftiră, iar cei doi se îmbrățișară sub portretul uriaș al lui Moussa Sadr.

— Totul a mers bine?

— Fără probleme, spuse iranianul în timp ce se așeza. Am folosit camioanele care transportă trufandale, ce se duc de obicei de două ori pe săptămână la Beirut. Chiar dacă se fac fotografii din satelit, nu se poate distinge nimic sub prelate.

Așadar, cele trei ULM erau pregătite de acțiune. Abu Nasra nu mai putea de bucurie. Planul său începea să capete contur.

— Sunt în siguranță?

— Locul în care se află a rezistat la toate bombardamentele sioniștilor, îl liniști iranianul.

— Cât timp durează verificarea?

— Două zile, dacă nu apar probleme la motoare, cel mult trei.

— Piloții să stea lângă aparate! ordonă Abu Nasra. Nimeni nu trebuie să-i vadă sau să vorbească cu ei. B 2 și evreii au informatori peste tot.

— Foarte bine. Am primit și eu dosarul cu incidentul de alaltăieri.

Puse pe masă o mapă subțire, verde, trimisă lui Abu Nasra de șeful organizației Hezbollah. Îndată ce rămase singur, Abu Nasra începu să citească documentul. Parcurse mai întâi mărturia trădătorului, apoi diferitele depoziții despre perechea din Baalbek. Nu era nimic în plus față de ce știa deja. O singură mărturie îl îngheță totuși. Unul dintre milițienii din Amal susținea că a recunoscut-o pe fata care se dusese la Baalbek și care se întorsese cu Mercedesul alb al lui Abu Chaki. Era amanta unuia dintre oamenii care lucrau pentru Abu Nasra. Din păcate, nu-și mai amintea cum îl cheamă.

Abu Nasra lăsă documentul din mână. Tâmplele îi zvâcneau. Dacă acel milițian spunea adevărul, însemna că era

infiltrat, poate chiar și supravegheat. Îl luă cu frig pe șira spinării. Eșecul acestei misiuni însemna eliminarea sa. Sirienii și iranienii nu-l vor ierta.

Închise dosarul, îl încuie cu cheia în birou și ieși pe ușă ca o vijelie.

— Peste două ore să-i adunați pe toți oamenii din grupul meu! ordonă el.

Abu Nasra își făcu o intrare teatrală, îmbrăcat în uniforma lui de luptă verzuie și puse Kalașnikovul nou-nouț cu patul rabatabil în fața lui, apoi parcurse cu o privire severă chipurile atente ale oamenilor. Erau cu toții foarte tineri, nerași, mulți dintre ei arborând portretul imamului Moussa Sadr pe piept sau pe mânecă. Cea mai mare parte dintre ei erau analfabeți. însă devotați cu fanatism Islamului.

— Am să vă fac un anunț foarte serios, spuse el. Sioniștii au reușit să se infiltreze printre noi.

Un murmur de indignare se propagă în asistență. Abu Nasra își liniști oamenii cu un gest paternal.

— Slăvit fie Allah care mi-a deschis ochii și îi va nimici pe dușmanii noștri! continuă el cu emfază. Știu că nici unul dintre noi nu este trădător.

Se auziră murmure de bucurie și câteva strigăte *Allah' Akbar'*. Abu Nasra, care își ținea auditoriul cu sufletul la gură, rosti clar și răspicat următoarele cuvinte:

— Însă numai unul dintre noi a fost convertit de un agent sionist! Este vorba despre o șiită denaturată. Nici el nu știe, dar îl iert anticipat. Voi pune o singură întrebare și sunt sigur că îmi va răspunde fără să ezite. Cine are o prietenă care locuiește în Beirutul de Vest? O fată care se fardează, care poartă fuste scurte și își vinde trupul străinilor?

Abu Nasra își terminase discursul pe un ton ridicat. apoi se așeză brusc. Se făcuse o tăcere mormântală.

Mohsein Houmal simți cum îi fuge sângele din obraji. Din fericire, barba îți ascundea paloarea. Crezu totuși că toți tovarășii lui îl privesc... Nu putea fi vorba decât de Neyla! Fata de care era îndrăgostit nebunește.

---

1. Allah este mare (n.a.)

Inima îi bătea cu putere în piept și avea impresia că toată lumea o auzea. Avea puțin timp la dispoziție ca să răspundă. Dacă tăcea și descopereau adevărul mai târziu, îl puneau în genunchi și îl împușcau, fiindcă trădase cauza islamică. Dacă o denunța pe Neyla, își închipuia foarte bine ce pățea... Îi adresă o rugă lui Allah în gând și ridică sfios degetul, neîndrăznind să-l privească în ochi pe Abu Nasra.

*

Malko le privea absent pe cele trei fete care dansau foarte aproape de amanții lor, mișcând din buric într-un ritm îndrăcit. În Achrafieh încă mai era sărbătoare. Femeile erau îmbrăcate frumos și machiate, ca și cum ar fi ultima oară. Umbra morții plana peste toate festivitățile localnicilor Jocelyn Sabet, cu ochii extrem de măriți cu creion dermatograf, purta o îmbrăcăminte care, dacă s-ar găsi la periferia sudică, ar fi linșată pe loc... Fusta crăpată se desfăcea la fiecare pas, iar bluza din dantelă neagră abia reușea să-i acopere sfârcurile cafenii. Toată lumea băuse enorm. La fel și Malko. Acest lucru îi mai slăbi puțin gheara pe care o simțea în piept. Își reproșa că o trimisese pe Neyla la asalt după escapada din Beirut.

Nu mai avea răbdare până mâine dimineață. Voia să afle cu ce rezultat se întorcea Neyla. Jocelyn se purta ca o îndrăgostită incurabilă.

— Vrei să plecăm? îl întrebă ea văzând că este preocupat.

— Da.

Regretă că îl întrebase, dar, în trei minute, își luă rămas bun de la gazdă. Malko nu îndrăzni să-i ceară să-l lase direct la hotel. Îndată ce ajunseră în apartamentul ei, tânăra își scoase bluza și fusta, apoi îl îmbrățișă pe Malko. El o sărută, dar nu cu prea multă pasiune. Era mult prea tracasat. Jocelyn își dădu seama și se îndepărtă de el ca mușcată de un șarpe veninos.

— Te-ai mai întâlnit cu stricata aia de Mona?

— Nu, o asigură Malko, sunt foarte ocupat și îngrijorat...

Ochii îi străluceau de umilință. Jocelyn sări din pat, smulse haina de blană, o puse pe ea fără nimic altceva, înșfăcă legătura de chei și îi spuse pe un ton sec:

— Vino, te conduc la hotel.

Parcurseră trei sferturi din drum într-o tăcere apăsătoare și, deodată, motorul se înecă. Jocelyn înjură furioasă și strivi în

zadar pedala de accelerație. Mașina se opri în mijlocul drumului, în liniștea apăsătoare a nopții. Tânăra examină tabloul de bord, apoi izbucni într-un râs nervos.

— Cei de la garaj au uitat să-i facă plinul!

Nu era deloc trist să rămâi în pană în Beirut la ora unu dimineață. Din cauza interdicției de circulație, totul era închis.

— Nu-i nimic, spuse tânăra maronită, întoarce-te la hotel.

— Nu pot să te las aici, protestă Malko, nu în mijlocul Beirutului de Vest, vei fi violată...

Ochii tinerei scânteiară și scoase de sub scaun un Colt 45.

— Cel care va încerca să mai violeze, va primi un glonț în cap. Dar nu pot să mă întorc pe jos acasă îmbrăcată în halul ăsta.

Haina ei de blană se deschisese, descoperindu-i trupul gol, în afară de ciorapi. Malko simți imediat un chef nebun, poate și datorită situației în care se aflau. Jocelyn îi citi dorința în ochi. Îl cuprinse de gât și începu să se joace cu limba ascuțită în urechea lui. Liniștea era absolută, numai vântul zgâlțâia ușor geamurile mașinii.

— Suntem singuri în mijlocul Beirutului, murmură ea. Nu găsești că este excitant?

Ea știu cum să-l convingă, înfășurându-se ca o liană în jurul lui, evitând volanul și dăruindu-i ofranda gurii ei. Apoi, într-o îmbrățișare puțin acrobatică, Malko se afundă în ea. Jocelyn alesese poziția. În genunchi pe podea, Malko o muncea cu furie. Tânăra își sprijini picioarele de parbriz, îi înconjurase gâtul cu brațele și gâfâia ca o locomotivă. Apoi se opriră istoviți, neștiind în ce parte a cartierului se aflau. Malko se dădu jos din mașină. Se găsea la patru sute de metri de *Commodore*.

— Mă duc să aduc puțină benzină, spuse el.

— Întoarce-te repede, iubitule, strigă Jocelyn care își pusese din nou haina de blană, cu simțurile potolite.

*

În fața hotelului nu era nici țipenie de om. Malko se duse la recepție și îi spuse funcționarului despre ce era vorba. Acesta îl recunoscu.

— O femeie v-a căutat de două ori la telefon...

Malko deveni iarăși neliniștit. Dacă era Neyla, de ce îl sunase atât de târziu? Încercă să se liniștească gândindu-se că fusese totuși Mona.

Contra douăzeci de lire, recepționerul se duse să fure puțină benzină din rezervorul unei mașini staționate. Îndată ce se întoarse, beculețul centralei telefonice se aprinse. Recepționerul ridică receptorul, apoi i-l dădu lui Malko.

— Aveți noroc, este pentru dumneavoastră.

El aproape că îi smulse receptorul din mână.

— Malko?

Era vocea Neylei, speriată, dar ușor de recunoscut.

— Unde ești?

— Trebuie să vii să mă iei. Eu nu pot să plec de aici, nu am permis de liberă-trecere. Știi unde este Piața Martirilor? Te aștept în fața fostului comisariat de poliție. Vino repede!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Vino repede, te implor, repetă Neyla.

Era într-adevăr speriată, nu juca teatru. Convorbirea fu întreruptă. Malko mai fusese o dată în Piața Martirilor: fostul centru al Beirutului, distrus acum în întregime. Neyla nu avea cum să-i telefoneze de acolo. Se vedea cât de colo că era o capcană, dar nu putea s-o abandoneze.

Bidonul cu benzină era plin. Nu era nici un taxi. Plecă în fugă, în culmea îngrijorării. Jocelyn fuma liniștită o țigară.

— Poți să-mi împrumuți mașina? o întrebă Malko.

— Dar nu vei ajunge departe, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă duc în Piața Martirilor.

— La ora asta?

— Da, mă așteaptă cineva acolo.

Ea se uită mirată la Malko.

— Cine?

— O informatoare.

Libaneza clătină din cap.

— Nu-mi place chestia asta. Locul ăla este foarte periculos. Vino, te duc eu.

— Ba nu, te conduc acasă și îți iau mașina, îi propuse Malko.

— Nu te mai prosti! Urcă!

Brusc, ea își dădu seama de ceva:

— Așteaptă! Suie-te tu la volan, iar eu mă ascund. Or să creadă că ești singur.

Opt ani de supraviețuire în Beirut îi permiseseră să acumuleze ceva experiență. Malko nu comentă căci timpul îl presa. Jocelyn îl ghidă prin labirintul de străduțe din Beirutul de Vest până când ajunseră la intersecția cu Sodeco, unde trecură

de ultimul baraj al armatei libaneze. înainte de centrul distrus al orașului. Începând din Piața Riad Solh, era numai dezastru. Ajunseră prin sud în piața Abu Nasr. Ea se lăsă ușor pe podeaua mașinii. Lumina farurilor descoperiră un decor înfiorător: clădiri dărâmate, firme atârnând, ziduri ciuruite de gloanțe, ferestre goale ca niște orbite fără ochi. În mod curios, reparaseră rețeaua de iluminat public din vechea Piață a Martirilor, iar felinarele luminau clădirile prăbușite, cu zidurile găurite. Malko opri lângă monumentul din centrul pieței, rămas neatins ca printr-o minune, opri motorul, apoi coborî geamul. Liniștea era impresionantă.

Privi în jur și distinse micuța clădire albă a fostului comisariat cu coloanele și peronul ei. Unde era Neyla? Mașina era o țintă extraordinară, cum staționa astfel în plină lumină, în liniștea acestei lumi pietrificate.

— Malko!

Se auzi o voce de femeie. Era glasul Neylei. Lui Malko îi îngheță sângele în vene. Vocea venea dintr-o breșă umplută cu moloz, făcută în fațada clădiri albe. Cândva, aici fusese strada El Moutanabi. Se auzi încă un strigăt atroce care se termină cu un gâlgâit. Malko sări din mașină.

— Nu te duce! strigă Jocelyn. Nu te duce!

Capitolul XVI

Malko nu ascultă avertismentul lui Jocelyn, ci alergă spre locul de unde veneau strigătele. Străbătu zona luminată și sări pe peron dintr-un salt. Clădirea rămăsese doar o cochilie goală cu pietrele scrijelite de gloanțe, cu podelele prăbușite și câteva țigle roșiatice care mai atârnau pe acoperiș. După balustrada peronului era lungită o formă. Malko se duse repede acolo. îi atinse părul, dar simți un lichid călduț și lipicios pe mâini.

— Neyla!

Tânăra șiită nu răspunse. Malko o apucă de subsuori și o târî în lumina felinarelor, dar îi veni să verse. Avea gâtul tăiat aproape în întregime, iar sângele îi gâlgâia încă din carotide. Neyla se golea de sânge, iar el nu putea face nimic să o salveze. Era inconștientă. O puse încetișor pe sol și se așeză pe vine lângă ea, mângâindu-i părul ondulat, furios la culme și cercetând împrejurimile. Cei care comiseseră această crimă oribilă se aflau încă la câțiva metri, printre ruinele comisariatului sau pe strada El Moutanabi. Voiseră ca Malko să vadă cadavrul Neylei înainte să-l lichideze și pe el.

Se uită spre locul în care era Mitsubishi, lângă statuie. Au așteptat să se urce și apoi să doboare această țintă ușoară. Ei știau unde se află el, dar el nu știa unde erau ei. Unicul lui avantaj era Jocelyn ghemuită pe bancheta din spate a mașinii. Deodată se auzi o bufnitură seacă, urmată de o explozie violentă. Mitsubishi se transformă pe dată într-o minge de foc, explodând cu un zgomot asurzitor. Trăseseră cu un RPG 7. Malko simți un fior rece pe șira spinării. Acesta era sfârșitul. Ce putea să facă revolverul lui împotriva unei arme antitanc?

În doar câteva minute pierduse cei mai buni aliați ai lui. Muriseră din vina lui. Urma el acum. În cartierul acesta abandonat, explozia nu atrăsese atenția nimănui. Singura

șansă de scăpare era să ajungă sus în Piața Martirilor și să fugă pe străduțele invadate de buruieni din vechiul talcioc. Dar pentru asta, trebuia să străbată spațiul luminat de felinare dintre peron și statuie. Malko trase piedica revolverului și porni.

Abia parcursese câțiva metri, că și izbucni o rafală în spatele lui, iar un glonț atinse soclul Statuii Martirilor cu un șuierat înspăimântător. Mai avea de parcurs douăzeci de metri. Dar nu va reuși niciodată. Deodată, din umbra statuii, auzi un țipăt:

— Malko, la pământ!

El se aruncă și, în timp ce se rostogolea, observă scena. În capul străzii El Moutanabi, era un bărbat ghemuit și îl amenința cu un RPG 7. Vizavi, se afla Jocelyn pe care o crezuse moartă care ținea pistolul cu ambele mâini. Se auziră mai multe împușcături, iar bărbatul se prăbuși într-o parte, în timp ce racheta explodă dincolo de piață, într-o mare jerbă roșie.

Malko se ridică și parcurse cei zece metri care îl despărțeau de Jocelyn într-o secundă. Ea punea un alt încărcător în armă.

— Să plecăm! spuse ea. Sunt mai mulți, i-am văzut.

— Am crezut că ai...

— Am coborât din mașină. Mă așteptam la așa ceva.

O rafală lungă păcăni dinspre comisariat, dar gloanțele trecură pe deasupra lor. Folosindu-se de statuie ca de un paravan, încercară să plece din acel loc. Scena era ireală. Goală pe sub.palton, Jocelyn ținea Colt-ul în mână, cu părul desfăcut și flăcările roșii care țâșneau din Mitsubishi ce continua să ardă ca sinistrul foc din Bengal.

— Atenție, vin prin interiorul clădirilor ca să ne încercuiască, îl avertiză Jocelyn. Sunt pasaje peste tot. Este mai bine să ne ascundem între ruinele cinematografului Rivoli. Eu cunosc bine toate cotloanele căci au fost pozițiile noastre în 1976.

Plecară și se adăpostiră după un tufiș care crescuse în mijlocul pieței și zăriră o siluetă care alerga și trăgea în același timp spre ei, acoperindu-i pe ceilalți milițieni. Deodată se auzi un uruit ce venea de pe strada Abu Nasr. Un M 113 apăru din susul Pieței Martirilor, urmat de două Jeepuri. Farul vehiculului blindat lumină încet piața și se opri asupra lui Malko și Jocelyn. Aproape imediat o rafală făcu farul praf. Mitraliera vehiculului blindat pivotă ușor și începu să împroaște zona din care plecaseră focurile de armă...

Toate armele patrulei începură să tragă în același timp. După ce se potoliră, Jocelyn și Malko se ridicară din adăpost.

Comandoul dispăruse în ruinele pieței. Jocelyn se înfășură cu haina și puse pistolul în buzunar.

— Am avut noroc, spue ea pur și simplu.

Malko se uită spre locul unde zăcea cadavrul Neylei. Era ros de o furie neputincioasă și de remușcări. Soldații libanezi se apropiară temători, dar Jocelyn le vorbi în arabă și aceștia lăsară armele în jos.

Robert Carver avea pungi mari sub ochi. Malko îl trezise în miez de noapte și nu mai putuse să adoarmă. Bineînțeles, căutările armatei libaneze în Piața Martirilor nu dăduseră roade... Cadavrul Neylei fusese dus la morgă alături de sutele de mii de morți ai războiului civil. Îndurerat, frânt de oboseală și descurajat. Malko nu mai vedea nici o soluție pentru misiunea lui. „Johnny" nu mai dădea nici un semn de viață, deși micul Farouk îi lăsase vorbă din partea lui.

Atentatul din noaptea precedentă dovedea că din vânător devenise vânat. Semiîntunericul în care era cufundat biroul șefului centralei îi sporea și mai mult tristețea. Cei doi bărbați beau în tăcere o cafea infectă, prea dulce, făcută de secretara lui. Căutau împreună o soluție.

— Pentru că în privința ULM-urilor ne-am împotmolit, spuse Malko punând ceașca pe birou, cel puțin să încercăm să rezolvăm problema benei de gunoi.

— I-am anunțat deja pe pușcașii marini și pe francezi, spuse americanul. Vor patrula cu elicopterele ca să supravegheze zona.

— Dacă ne-am duce noi s-o căutăm? sugeră Malko. Ar fi mai sigur.

Robert Carver lăsă ceașca din mână, gânditor. Lui Malko nu-i păsa de obiecțiile lui. Nu va obține niciodată autorizația de a trimite un comando al pușcașilor marini la Chiyah. Tăcu un timp, apoi se ridică.

— Aveți dreptate! spuse el. Haideți să mergem la comisarul Kikonas, la Siguranță!

Cel puțin, așa își mai alungau tristețea.

*

În pasajul Muzeului era un ambuteiaj de nedescris la care se adăugau, ploaia și barajul din fața intrării condamnate a

Rezidenței Pinilor. Trebuiră să facă un ocol imens ca să ajungă în strada Muzeului.

Clădirea cenușie cu trei etaje a Siguranței libaneze era izolată pe terenul viran înconjurat de mai multe garduri de sârmă ghimpată, de merloane, de blocuri din ciment și de cazemate. Gărzile de corp ale lui Robert Carver se alăturară santinelelor libaneze din fața zidului care fusese ordinioară al muzeului. Aici era o porțiune din Beirut unde s-au dat lupte grele. Israelienii au pierdut patru tancuri Merveka numai în zece minute.

Comisarul Kikonas era un tip mărunțel, afabil și îmbrăcat la patru ace. Îi primi într-un birou somptuos cu pereții lambrisați și deschiși la culoare, oferindu-le o cafea amară cu cardamom. În vreme ce americanul îi expunea situația, acesta își trosnea degetele cu un aer gurmand.

— Foarte interesant! conchise el. Trebuie să-i oprim pe teroriștii ăștia. Știm că acest cartier este un cuib al insurecției. Numai că oamenii noștri pătrund cu foarte mare greutate aici. În plus, pentru tot ce înseamnă Marele Beirut, răspunde numai B 2... Trebuie să vă duceți la colonelul Tarik, la statul major al Brigăzii a VIII-a. Îi voi da un telefon ca să-l anunț.

— Nu este nevoie, spuse sec Robert Carver, îl cunosc și eu.

*

*

Drumul spre Damasc urca către Yarzé, traversând colinele Baabda, un cartier de vile elegante cândva, acum distruse de obuzele lui Walid Jumblatt. Robert Carver îi arătă lui Malko o clădire imensă cu acoperișul plat, plină de antene, cocoțată în vârful unei coline, în partea dreaptă.

— Acolo este Ministerul Apărării, unde ne ducem noi.

Părăsiră șoseaua și trecură de vreo douăsprezece posturi militare, de baraje întărite cu M 113, fiind nevoiți să scoată întruna permisele de liberă-trecere ca să le arate. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât simțeau că atmosfera este mai încordată. Ministerul Apărării nu mai avea nici un geam.

Colonelul Tarik îi primi într-un birou minuscul a cărui fereastră fusese înlocuită cu o folie de plastic transparent. El stătea după un fișet metalic ciuruit de schijele obuzelor. Într-un ceainic clocotea apă, iar frigul din încăpere era siberian. Pe un pat de campanie, zăceau câteva reviste porno alături de o cască...

— Scuzați-mă că vă primesc în aceste condiții. începu el. dar am mai fost bombardați și în dimineața asta...

Ceainicul fierbea. Turnă lichidul fierbinte în niște cănițe de tablă turtite, în timp ce Robert Carver își exprima dorința. Libanezul se uită la el cu ochii lui negri, plini de tristețe.

— De aceea ați venit la mine? Firește că aș putea să vă dau un comando din FSI [1] care ar putea să distrugă garajul, dar am nevoie de un ordin dat de palatul prezidențial. Avem interdicție să pătrundem în zona șiită fără ordinul semnat de președinte. Dar nu cred că se va semna un asemenea ordin. De altfel, ca să facă acest lucru, ar trebui să mute Brigada a VIII-a din Souk El Gharb, însă acest lucru ar slăbi dispozitivul militar. (Oftă.) Știți că săptămâna trecută, trupele noastre au primit mai mult de cinci mii de obuze pe oră pe o rază de un kilometru pătrat... Sirienii îi înecă pur și simplu pe jumblattiști în muniție.

— Prin urmare, nu este nimic de făcut? întrebă Malko îndurerat că Neyla își riscase viața degeaba.

Ofițerul libanez își frecă mustăcioara cu un zâmbet răutăcios. În Liban, se găsește întotdeauna o soluție. Trebuie să plătiți câțiva informatori ca să supravegheze garajul și să intercepteze bena de gunoi în momentul în care va ieși din cartier. Eu îi voi anunța pe șefii posturilor dimprejurul Chiyah-ului ca să fie foarte atenți. O să o oprim. Sau mai bine...

Lăsă fraza neterminată. Robert Carver profită de ocazie și întrebă:

— Sau mai bine ce?

Ofițerul libanez îi adresă un zâmbet dezarmant.

— Pozițiile pușcașilor marini ai dumneavoastră nu sunt departe de aici. Ați putea efectua o operațiune preventivă. Sau un atac cu elicoptere. Sau cu artileria.

Malko crezu că șeful centralei va sări la gâtul colonelului Tarik. O voce cavernoasă se auzi imediat în aparatele de emisie-recepție de pe biroul colonelului. Acesta răspunse încetișor, cu buzele aproape lipite de aparat.

Un comandant tânăr cu ochelari de miop intrase tiptil și asculta convorbirea. Robert Carver se ridică, aruncându-i lui Malko o privire descurajată. Acesta făcu la fel. Situația era limpede. Nu puteau să se aștepte la nici un ajutor din partea

---

1. Forțele Securității Interioare (n.a.)

libanezilor. În momentul în care se îndreptau spre ușă, colonelul Tarik le strigă:

— De ce nu vă duceți la președinte? E destul de aproape de aici...

Robert Carver mormăi ceva doar pentru el. Când ajunseră pe coridor, se întoarse către Malko.

— Acum știți de ce libanezii sunt numiți FSI? Adică Forțele Speciale Inutile. Eram sigur că așa o să se întâmple. Echilibrul acestei jandarmerii făcute deopotrivă de musulmani și de creștini este atât de fragil, încât nici nu îndrăznesc să se folosească de el. În fond, ei cred că un camion-capcană în plus sau în minus într-un oraș deja devastat de opt ani încoace nu mai are de ce să înspăimânte opinia publică.

Pe hol erau numai cioburi pe jos. Santinelele se uitau înspre linia verde din cartierul Chouf, unde era ascunsă artileria druzilor lui Jumblatt. Furios, Malko îi trase un șut unei cutii goale de bere.

— Pentru că situația se prezintă astfel, vreau să mă duc singur să văd ce se întâmplă în acel garaj. Așa, am speranța că Nayla nu a murit degeaba. După aceea, vom trimite un telex la Langley.

— Sunteți nebun! protestă americanul. Știu cine sunteți. Odată ajuns acolo, eu nu voi putea face absolut nimic pentru dumneavoastră. În plus, obiectivul nostru principal îl constituie acele ULM-uri.

— Eu nu lucrez cu globul de cristal, spuse Malko. Acum este imposibil să le găsim.

— Este o tâmpenie ce vreți să faceți, insistă Robert Carver.

Malko nu-i răspunse. Fierbea în suc propriu.

*

Oldsmobilul trecu în viteză mică pe lângă ruinele înnegrite ale hotelului *Saint-George*, apoi merse pe lângă *Phoenicia* redus și el la stadiul de carcasă goală. Din portul ras de pa fața pământului, mai rămăseseră doar grămezile de moloz. Cartierul Quarantaine, odinioară locuit numai de armenii și de kurzii săraci, acum nu mai exista. Nu mai erau nici cafenelele cocoțate pe piloni în care bătrânii Beirutului se duceau să bea *arak* și să facă fel de fel de pariuri.

— Mergem în Piața Martirilor, spuse Malko.

Ascultător, Mahmoud viră pe strada Zaafarane, năpădită de bălării, și ajunse în josul Pieței Martirilor. Malko îi spuse să

oprească în faţa monumentului. În lumina soarelui, carcasa arsă a maşinii lui Jocelyn părea şi mai sinistră. Făcu câţiva paşi până la scările fostului comisariat. Ploaia nu spălase de tot sângele Neylei. Privi pata maronie cu sufletul strâns, mai hotărât ca niciodată să-şi continue misiunea, chiar dacă rămânea singur.

Malko se pierdu în aglomeraţia de pe strada Omar Beyhum, cu Nagra lui pe umăr, sub privirile lui Mahmoud, care rămăsese cuminte la volanul Oldsmobilului. În mod normal, permisul de liberă-trecere eliberat de Amal îi asigura liniştea. Nu existau comunicaţii între barajele de pe stradă şi punctul de control. Şoseaua înnămolită era invadată de tarabe, lăsând doar un spaţiu îngust pentru maşini. După planul pe care şi-l ticluise în minte, strada Moscheii Hussein era a treia pe dreapta. Dacă îl întrebau ceva, spunea că face un reportaj pentru postul de radio la care lucra.

Portretele imamului Moussa Sadr, surâzător şi bărbos, şi ale extaticului Khomeimy formau un mozaic divers colorat ce ascundea puţin zidurile leproase din beton prost, cenuşii, găurite de obuze. Acestea alternau cu fotografiile câtorva „martiri" din Amal, atât de retuşate, încât semănau toţi cu profetul... Malko se îndepărtă cu o mică strângere de inimă de un M 113 alb al italienilor, oprit în mijlocul intersecţiei. Era ultima insulţă a prietenilor. În afară de ei, el era singurul străin din zonă. Aproape la fiecare colţ de stradă, stăteau câţiva miliţieni din Amal cu Kalaşnikovurile pe umăr, cu figuri bănuitoare. Câteva femei cu văluri pe chipuri se strecurau prin mulţime, cu coşuri puse pe cap. Ca printr-o minune, ploaia se oprise.

Un Land-Rover plin cu bărbaţi înarmaţi trecu în viteză prin noroiul care ajungea până la genunchi. Malko se opri o clipă să privească fotografia colorată a patru militanţi din Amal, executaţi de israelieni. Se afla la cinci kilometri de *Commodore* şi deja era în altă lume. Ici şi colo, miliţienii stăteau de pază pe acoperişurile plate, în jurul mitralierelor grele. Zărise un tanc T 52 în fundul unei curţi, pe jumătate ascuns. Amal îşi făcuse cumpărăturile de la palestinieni şi cartierul gemea de arme de toate soiurile. Un băiat îşi lustruia Kalaşnikovul la un balcon, iar o femeie grasă întindea rufele la uscat.

Malko o luă la dreapta pe strada Moscheii Hussein, o arteră mărginită de cocioabe dărăpănate. În acest cartier, singurele obiecte cu adevărat noi erau armele. Era atât de tensionat încât tresări când auzi în spate un fluierat strident. Se întoarse și nu-i veni să-și creadă ochilor. Era chiar Farouk, micuțul palestinian care îi făcea cu mâna! Se duse la el.

— Ce faci...

— Vino repede, zise puștiul. Șeful vrea să te vadă.

Malko îl urmă. La zece metri mai departe, staționa un Mercedes negru cam turtit. Farouk deschise portiera și Malko zări haina verzuie a lui „Johnny" Se sui în mașină. Foarte liniștit, palestinianul fuma. Ochii lui bulbucați îl fixară pe Malko cu o expresie pe jumătate plină de admirație, pe jumătate ironică.

— *Marhaba!*[1] Ați vrut să vă sinucideți? Ce căutați aici?

— Dar dumneata? Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră.

— Știu, spuse „Johnny", am lucrat pentru dumneavoastră. Și v-am urmărit. Nu vreau să ne mai programăm întâlnirile, căci astfel pot să vă întâlnesc când am chef.

— De ce în acest loc?

Palestinianul se aplecă înainte și întinse mâna, arătându-i capătul străzii.

— De ce... Vedeți Land-Raverul de acolo? Sunt oamenii lui Abu Nasra. Pe dumneavoastră vă așteaptă.

Malko zări vehiculul în fața căruia stătea un milițian înarmat cu un PPG 7 și încins cu rachete. I se strânse stomacul. Palestinianul îl observa în tăcere.

— Sunteți în pericol de moarte, spuse el, se pregătesc să vă aresteze.

---

1. Bine ați venit! (n.a.)

Capitolul XVII

Malko avu impresia unui duș rece. Farouk se urcă în față. Șoferul Mercedesului demară și dădu puțin înapoi ca să ajungă pe strada Omar Beyhum. În clipa în care dădeau colțul. Malko zări un bărbat care alerga pe lângă Land-Rover și îi striga pe oamenii din el. „Johnny" spuse:

— Acum e timpul...

În loc să se îndrepte spre nord. mașina se afundă pe străduțele cartierului Chiyah.

— Unde ne ducem? întrebă Malko.

„Johnny" zâmbi în colțul gurii.

— Să facem ce doriți dumneavoastră. Să cercetăm garajul de lângă moschee.

— Dar cum ați reușit...

— V-am spus că am lucrat pentru dumneavoastră, spuse palestinianul, dar într-un mod mai puțin periculos decât ați făcut-o, fiindcă eu vreau să mai trăiesc. Am descoperit unde sunt ULM-urile și, de asemenea, ce se pregătește în acel garaj. Cele două treburi au legătură între ele...

Se hurducară prin gropile de pe terenul viran. Mercedesul se opri lângă un autobuz vechi răsturnat în mijlocul drumului. înconjurat cu o movilă de pământ. „Johnny" coborî, iar Malko se luă după el. Această zonă din cartierul Chiyah era distrusă în întregime și practic nelocuiată. „Johnny" îi aruncă o privire lui Malko, ca și cum l-ar cântări.

— Am pierdut doi oameni dragi nouă. Acum să faceți numai ce vă spun. Moscheea Hussein se află acolo. Nimeni nu mai vine pe aici fiindcă terenul este minat. Farouk știe drumul.

Plecară toți trei, alunecând pe noroi, însoțiți de picăturile de ploaie care începuseră din nou să cadă. Într-o clipă, se stârni potopul. Ultimii pietoni dispărură dintr-o dată. Cu umerii lăsați,

„Johnny" semăna din ce în ce mai tare cu un broscoi mare, din cauza hainei de culoare verde. Merseră în zigzag prin grădinile părăginite şi printre clădirile doborâte precum castelele din cărţi de joc şi printre carcasele de maşini. Străduţele erau invadate de bălării care ascundeau deseori fiare ascuţite şi periculoase. În acest peisaj dezolant, singurele fiinţe care păreau să se simtă în largul lor erau câteva pisici vagaboande.

Farouk se opri, în sfârşit, şi le arătă o casă cu trei etaje, vopsită în verde şi alb. Strada care ducea într-acolo era blocată cu bucăţi de cale ferată. Sub stropii de ploaie, un miliţian cu gluga trasă pe ochi veghea cu stoicism, ţinând Kalaşnikovul pe genunchi. Alţi doi opreau maşinile, dar nu-i băgau în seamă pe trecătorii pe care îi considerau mai puţin periculoşi.

— Garajul este în spate, zise Farouk.

— Pot să-l văd? întrebă Malko.

Tânărul palestinian schimbă o privire cu „Johnny" şi la semnul acestuia Farouk spuse:

— Vino.

Îl lăsară pe „Johnny" acolo şi înconjurară un maidan cu case pe jumătate dărâmate. În casele fără ferestre, se zăreau familiile supravieţuitoare care nu plecau dintre ruine. Era mizerie, însă peste tot tronau fotografiile lui Khomeiny şi sigla oraganizaţiei Amal, întruchipând speranţa.

Ajunseră la o clădire pe jumătate prăbuşită, iar Farouk, urmat de Malko, se strecură într-un morman de beton. Mai încolo, găsiră rămăşiţe din acoperiş... Malko se strâmbă scârbit. Printre picioarele lui fugise un şobolan cât toate zilele. După ce ajunseră la acoperiş, se târâră pe burtă pe cimentul ud şi rece.

Malko zări în partea cealaltă a străzii o mică platformă care ajungea pe un garaj cu acoperişul în pantă. În faţă era un Mercedes gri cu capota ridicată. Uşa grilajului se deschise şi din el ieşi un Land-Rover. Malko apucă să zărească forma galbenă a unei bene de gunoi, ca toate celelalte existente în Beirut. Uşa se închise repede la loc. Informaţia pe care i-o dăduse Neyla era exactă.

Nu avu timp să se bucure, căci un ţipăt strident îl făcu să tresară. La patru acoperişuri mai departe, un bărbat în uniformă militară gesticula cu Kalaşnikovul în mână. Era un miliţian din Amal. Farouk mârâi şi se aşeză pe burtă. Sosise clipa. Miliţianul deschisese focul. Împuşcăturile ţâşniră în lanţ,

smulgând bucăți de ciment și împrăștiindu-le peste tot. Farouk se rostogolea relaxat.

— Repede! Repede!

Malko aruncă o privire rapidă. Milițianul punea alt încărcător urlând întruna ca o sirenă. Apărură doi bărbați care coborau scara din exteriorul clădirii. Malko și Farouk ajunseră jos în câteva secunde și fugiră în zigzag în labirintul de străduțe distruse.

„Johnny" îi aștepta lângă Mercedes. Farouk începu o tiradă în arabă și se urcară toți trei în mașina care demară în trombă. Palestinianul părea încordat și neliniștit. Ajunseră pe o străduță destul de aglomerată. În aceeași clipă, Farouk țipă. Malko se întoarse. Land-Roverul pe care îl zărise lângă moschee îi urmăreau plin cu milițieni înarmați. În spatele lor, venea și o camionetă. Farouk se aplecă și luă de jos Kalașnikovul cu mâner rabatabil, apoi deschise geamul.

— Trebuie să ajungem pe drumul dintre Bordj El Brajneh și tabăra pușcașilor marini, îi explică liniștit „Johnny" Sper să nu întâlnim baraje...

Cursa continuă într-o liniște apăsătoare. Apoi se auziră iarăși focuri de armă. Un glonț străpunse geamul din spate și parbrizul. Dacă urmăritorii trăgeau cu un RPG 7, erau terminați. Bătrânul Mercedes se hurduca prin gropi și prin băltoacele cu noroi, evitând pietonii. Deodată, Malko zări deasupra acoperișurilor drapelul imens al Statelor Unite, în tabăra pușcașilor marini, puțin mai la nord, pus pe acoperișul unui service distrus. „Johnny" îl văzuse și el. Îi strigă ceva șoferului care o luă pe o străduță, viră la dreapta, apoi la stânga, și ajunse pe un drum puțin mai larg. La două sute de metri pe dreapta, Malko zări marele bulevard Jamal, cu postul de control al armatei libaneze și buncărul pușcașilor marini. Numai că drumul era blocat de două Land-Roveruri înconjurate de milițienii din Amal.

Șoferul opri și se întoarse, așteptând ordinul lui „Johnny" Acesta se uită de jur-împrejur. Urmăritorii erau în spatele lor. În față, se înălța o clădire cu două niveluri, dar se vedea că e părăsită.

„Johnny" se întoarse spre Malko.

— Dați-i repede lui Farouk numărul direct al lui Robert Carver. Va încerca să-l anunțe unde suntem. Ne vom refugia aici.

Zgomotul unei rafale trase din mașină îl asurzi pe Malko în timp ce scria numărul. Farouk își golise încărcătorul în Land-Rover, iar pasagerii lui săriră jos și se răspândiră. Înșfăcă hârtia din mâna lui Malko, coborî și dispăru ca un motan furișându-se printre ruine.

Șoferul îi aruncă lui Malko un Kalașnikov și un sac plin cu încărcătoare. „Johnny" luă altul de jos. Dintr-un singur salt, cei trei bărbați se năpustiră afară, fugind în zigzag ca să nu fie nimeriți de gloanțe. Șoferul căzu, lovit de unul în spate. „Johnny" și Malko ajunseră la casă. Palestinianul îi arătă o scară întunecoasă pe care se năpusti, iar Malko îl urmă. Cei doi ajunseră într-un subsol slab luminat. „Johnny" puse jos sacul cu încărcătoare și își șterse fruntea.

— Aici putem să ne adăpostim un timp, spuse el. Este doar o singură intrare.

Auziră strigătele urmăritorilor care invadau parterul clădirii. Malko avea neplăcuta senzație că era prins în cursă ca un șobolan. „Johnny" înaintă și trase o rafală scurtă înspre scară. După aceea, își aprinse o țigară și se așeză pe o ladă uzată.

— Să sperăm că domnul Carver este la birou, spuse el.

*

Cele trei mașini din care era compus convoiul lui Robert Carver mergeau în viteză pe bulevardul Jamal, urmate de un motociclist libanez. Pe drum, șeful centralei suna la cartierul general al pușcașilor marini. Telefonul lui Farouk îl prinsese exact când se pregătea să iasă din birou. De atunci, se războia la telefon cu cartierul general al Brigadei a IV-a libaneze, cu cel al pușcașilor marini și cu palatul prezidențial.

La intersecția bulevardelor Jamal cu Ghobeiri, un M 113 libanez era îndreptat, împreună cu o întreagă baterie, înspre clădirea izolată cu două etaje. Strada fusese evacuată. Un alt blindat libanez ocupa strada, la o sută de metri mai departe. La intersecție, aștepta cu arma la picior o mică unitate de pușcași marini, compusă din două vehicule blindate Bradley, de o secție și de o unitate dotată cu lansatoare de rachete. Robert Carver alergă până la căpitanul libanez care comanda unitatea și se întrebă:

— Unde sunt?

— Credem că persoanele pe care le căutați sunt în pivniță. Restul clădirii este ocupat de milițienii din Amal. Refuză să se predea.

— Trebuie să-i dizlocăm înainte să pună mâna pe ei, ordonă americanul.

— Știm, răspunse libanezul, dar nu este o treabă ușoară. Au RPG 7 cu care trag în noi.

Carver îi urmări privirea. Văzută dintr-o parte, clădirea avea fațada găurită, înălțându-se în mijlocul unui maidan. În zid fusese făcută o fantă dreptunghiulară, chiar deasupra postului libanez. Apăru un cap, dar fu imediat salutat cu o rafală de mitralieră care scrijeli cimentul. Se auziră în replică câteva focuri de Kalașnikov și toată lumea se adăposti. La două sute de metri de aici, circulația își continua afluxul pe bulevardul Jamal, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic.

Câteva gloanțe le șuierară pe la ureche. Ofițerul libanez și americanul se refugiară sub copertina unui negustor de frigărui care pusese la fript douăzeci deodată. Mitraliera păcăni din nou. Brusc, Robert Carver luă o hotărâre. Își șterse fruntea acoperită de broboane de sudoare, uitându-se la fotografiile lui Khomeiny ce ornau clădirea asediată.

— Ascultați aici, zise el, se trage în noi din zona controlată de armata *dumneavoastră*. Vă cer să treceți la asalt. Să terminăm odată! Acestea sunt ordinele de la cartierul dumneavoastră general.

Căpitanul nu scoase o vorbă, ci discută rapid în arabă cu un sergent care plecă în goană pe strada pustie, fluturând o batistă albă și dispăru în clădire. Ieși puțin mai târziu și veni să-i dea socoteală căpitanului. Acesta se întoarse spre Robert Carver:

— Refuză să se predea.

— Atunci, atacați-i! ordonă americanul.

Ofițerul libanez plecă privirea în pământ.

— Oamenii mei sunt șiiți. Nu vor să se bată cu frații lor.

— Foarte bine, spuse Robert Carver, palid de furie. În clădire se află un cetățean american și am responsabilitatea să-i asigur protecția. Le dau ordin pușcașilor marini să intervină.

— Este o decizie corectă, recunoscu libanezul, vizibil ușurat.

Locotenentul pușcașilor marini atât aștepta. După o scurtă discuție cu șeful centralei, cele două blindate Bradley, cu steagurile înstelate fluturând în vânt, ocupară pozițiile.

După treizeci de secunde, primul obuz de o sută șase milimetri lovi fațada și îi făcu o gaură uriașă. Riposta nu se lăsă

așteptată. ci se auzi un tir violent de arme automate. Apoi explozia unui RPG 7 rată la țanc tancul M.113. Timpanele vibrară când fu lansată altă rachetă. Pușcașii marini își dădeau toată silința. Robert Carver privea clădirea care fumega peste tot. mort de îngrijorare. Cum vor reuși să supraviețuiască Malko și „Johnny"? Firește că se duseseră în pivniță, dar nimic nu spunea că va rezista atacului...

Se apropiară și alți pușcași marini echipați cu rachete filoghidate de tipul Dragon și Tow. Erau mai precise decât obuzele. Rachetele începură să cadă ca o ploaie asupra clădirii și dispăreau pe ferestre. O explozie îngrozitoare zgudui toată strada. Probabil că sărise în aer un depozit de muniție. Asaltul pușcașilor marini începu să progreseze, după perdeaua de *rachete Tow trase individual. Exploziile se auziră una după alta* fără încetare. iar fumul ieșea acum de la toate ferestrele clădirii asediate. Bufniturile mitralierelor grele măreau și mai mult vacarmul.

După o fracțiune de secundă, un colț al imobilului căzu într-un nor de praf cenușiu, proiectând câteva trupuri afară. De la primul etaj se trăgea în continuare cu puști Kalașnikov și cu RPG 7. Căpitanul libanez alergă la Robert Carver și spuse:

— Măcar de nu i-ar anunța pe jumblattiști.

Tunurile druzilor se aflau la mai *puțin* de cinci kilometri, la poalele colinelor din cartierul Chouf. *Un M 113 al pușcașilor* marini înainta trăgând cu cele două țevi cu o viteză uluitoare. Altă explozie făcu praf câteva portrete ale lui Khomeiny de pe ziduri. Câțiva pușcași marini se apropiară și traseră în primul etaj care mai rezista încă patru rachete Tow. Apoi se *dezlănțuiră* mitralierele grele care desăvârșiră treaba.

Trei oameni săriră deodată de la fereastra primului etaj, cu puștile Kalașnikov în mână. Se reprezirâ ca niște apucați la blindatele pușcașilor marini trăgând în timp ce alergau. Dar căzură imediat. seceraţi de gloanțele de toate calibrele. Era *de-a dreptul* halucinant căci știau că nu aveau nici o șansă de supraviețuire unui asemenea tir. Căpitanul libanez, alb ca varul, spuse:

— Sunt soldați Hezbollah...

Nebunii lui Dumnezeu care veneau direct de la Baalbek.

Brusc se lăsă o tăcere de plumb. Apărătorii clădirii fuseseră scoși din luptă cu toții... O parte dintr-un zid se prăbuși cu un zgomot surd, iar pușcașii marini începură să înainteze cu mare

atenție. Apăru din nou și negustorul de frigărui, iar oamenii care se ascunseseră în șanțuri se urcară în mașini și plecară cât putură de repede... Două elicoptere cu însemnele US se roteau deasupra clădirii, având grijă să nu scape nici un soldat. Robert Carver alergă printre pușcașii marini. Ajunse primul lângă clădire și îl strigă pe Malko.

Parterul era doar un amalgam de moloz, de fiare și de beton. Malko era dedesubt, dar trăia. Pușcașii marini cerură prin radio buldozere și excavatoare. Soldații libanezi veniră să caute prin dărâmături. Unul dintre ei îi făcu semn lui Robert Carver. De sub o placă de beton se auzeau strigăte înfundate.

Buldozerul ajunse abia după un sfert de oră. Și mai dură douăzeci de minute până dădu la o parte placa de beton. Când șeful centralei zări părul blond al lui Malko, acum gri de praf și capul de broscoi al lui „Johnny" țipă de bucurie. Cei doi bărbați ieșiră la suprafață, cu hainele rupte, murdari, asurziți, clipind din ochi.

— Ne-ați salvat viața când ați tras primul obuz, spuse Malko. A blocat intrarea în pivniță, astfel, ne-ar fi făcut terci cu un RPG 7.

— Sunteți teferi?

— Da, răspunse Malko, dar era timpul să apăreți.

Printre pușcașii marini se strecură o siluetă măruntă. Era Farouk care veni în goană la „Johnny" Bărbatul îl îmbrățișă pe băiat. Malko se scutură de cimentul care îi pătrunsese în piele.

— „Johnny" a aflat unde sunt ULM-urile și în ce scop vrea să le folosească Abu Nasra.

Capitolul XVIII

Zgomotul șenilelor vehiculelor Bradley acoperi exclamația lui Robert Carver. Mirosul acru al fumului exploziilor și praful cimentului pulverizat îl făcu pe Malko să tușească. Clădirea în care se refugiaseră era acum doar o movilă de moloz. Cele două etaje se prăbușiseră peste parter, reducând totul doar la o grămadă ce nu măsura mai mult de trei metri înălțime.

— *My God!* Sunteți sigur? se miră șeful centralei. Care este obiectivul?

„Johnny" își scutură de praf haina verzuie. Farouk se grăbi să-i ia pușca. Palestinianul își aprinse o țigară și trase fumul cu nesaț.

— Mâine dimineață, ambasadorul vostru are întâlnire cu președintele Gemayel ca să ia împreună micul dejun. Va fi însoțit de câțiva consilieri. Nebunii din Baalbek vor ateriza în curtea reședinței cu aparatele ULM și vor trage cu rachete, apoi vor arunca în aer clădirea.

Malko știa că reședința ambasadorului Statelor Unite se găsea pe colina Baabda. Mai multe baraje păzite de tancuri făceau imposibilă debarcarea terestră a unei trupe de comando. Ministerul Apărării era foarte aproape, deci intrările puteau ajunge foarte repede.

— Cum ați reușit să aflați? îl întrebă Robert Carver îmbietrit.

„Johnny" îi adresă un zâmbet rece:

— Asta nu este important. Vreți mai degrabă să mă întrebați cum de au aflat iranienii de această întâlnire.

— Aveți amănunte? întrebă americanul dezarmat.

— Fiecare aparat poate să transporte o sută de kilograme de hexogen sau rachete, precizează „Johnny"

— Dar bena de gunoi? întrebă Malko. Asta este altă operațiune?

— Nu. este destinată taberei de pușcași marini. Ca diversiune...

În jurul lor, cadavrele erau scoase de sub dărâmături și aliniate. Pușcașii marini își terminară treaba. Locotenentul lor veni și îi spuse ceva lui Robert Carver.

— Trebuie să mă duc să semnez documentele, spuse americanul. Veniți.

Se așezară în Chevrolet-ul negru protejat de două blindate Bradley care se întorceau în tabără. Intrarea în tabără semăna cu un fort dintr-un film western. Ajunseră la punctul de control stăbătând un peisaj apocaliptic. Clădirea în care pieriseră două sute cincizeci de pușcași marini nu mai exista. Câteva autobuze răsturnate fuseseră așezate peste zidurile făcute din pământ și peste blocurile din beton. Domnea o atmosferă crepusculară în clădirile din prefabricate ale punctului de control, lipsite de confort. întărite cu saci de nisip verzui.

Se instalară în Sala Operațiunilor. în fața unei hărți imense a periferiei sudice, în prezența unui colonel. Robert Carver se întoarse spre palestinian:

— Puteți să ne arătați unde este amplasată baza teroriștilor?

„Johnny" se uită îndelung pe hartă, apoi puse arătătorul pe o pată aflată puțin mai la est de Bordj El Brajneh, chiar în dreptul aeroportului.

— Aici este, la Hadeth. Este o fostă bază a noastră. Există un hangar blindat care poate să reziste în fața artileriei ușoare. Acum a devenit punct de sprijin pentru milițiile Amal. Este apărat de tunuri cu două țevi de douăzeci și trei de milimetri. În plus, aparatele sunt păstrate de o sută de soldați Hezbollah și de miliției din Amal, fanatici, care au jurat să moară apărându-le. Au plasat „sonerii" pe un perimetru destul de mare de jur-împrejur. Așadar, nu pot fi luați prin surprindere. Aici este casa lor și, într-o jumătate de oră, pot să mobilizeze sute de miliției. În plus, au posibilitatea să ceară prin radio sprijin artileriei lui Jumblatt...

Robert Carver se întoarse către colonelul pușcașilor marini.

— Să presupunem că obținem undă verde de la palestinieni. Ați putea să organizați o operațiune?

Colonelul se strâmbă cu îndoială:

— Domnule, începu el, am făcut fotografii aeriene cu această zonă. Fiecare clădire se poate transforma într-o cazemată. Am avea nevoie de aruncătoare de flăcări. Nici măcar israelienii nu ar reuși.

— Dar o operațiune cu elicoptere?

— Tipii ăştia au sute de RPG 7 şi, credeţi-mă, ştiu să le folosească. Să nu mai vorbim de tunurile cu două ţevi de douăzeci şi trei de milimetri. Riscăm să pierdem multe aparate de zbor...

În apropiere, o explozie făcu să se cutremure geamurile. Imediat se auzi un claxonat strident şi toate luminile se stinseră. Trăgea artileria. După ce luminile se aprinseră din nou, cei patru bărbaţi se priviră descurajaţi. Robert Carver îşi aprinsese o ţigară şi trăgea din ea gânditor.

— Dacă le-am cere celor de pe nava *New Jersey* să nimicească baza cu tunurile lor de patru sute douăzeci de milimetri? spuse Malko.

Fiecare proiectil ar transforma pe loc în câmpie un perimetru de cinci sute de metri de coastă. Un mic cutremur de pământ. Robert Carver puse ţigara în scrumieră.

— Nici măcar pentru distrugerea unui comando sinucigaş Pentagonul nu ar fi de acord să bombardăm un cartier întreg din Beirut... Dacă am putea pune câteva balize radio, am putea trata problema cu aparatele Phantoms ale Flotei a VI-a, datorită aşa-numitelor *smart bombs*[1]. Sunt de o precizie uimitoare. Aţi văzut ce au făcut israelienii la Baalbek.

— Dar armata libaneză? zise Malko cu îndrăzneală.

— Ştim de ce este în stare, spuse şeful centralei. Nu există decât Brigada a VIII-a. Creştini. Intrarea în acest cartier ar provoca o baie de sânge. Este un labirint de galerii, de buncăre, de tunuri şi de rachete sol-aer.

Americanul îşi luă ţigara şi trase un fum sprijinindu-se de masă.

— Împreună cu Malko aţi putea să mergeţi într-o recunoaştere? îl întrebă el pe „Johnny" Să încercaţi să faceţi câteva fotografii acestor aparate. Este prima condiţie ca să convingem statul-major. În acelaşi timp, să observaţi locurile cu precizie. Ştiu că vă cer să vă aruncaţi direct în gura lupului, dar nu avem de ales. Într-o oră, se va întuneca.

— Acum este prea târziu, spuse „Johnny" Ar trebui să încercăm mâine în zori.

— La ora şase se luminează, observă colonelul. Admiţând că sunteţi pregătiţi, timpul cât operaţi şi până vă întoarceţi nu ajunge să acţionăm cât ar fi nevoie.

---

1. Bombe inteligente ghidate prin radio (n.a.)

— Vor avea mijloace de comunicare prin radio, obiectă Robert Carver. Voi încerca să organizez toată operațiunea chiar în seara asta. Cu colaborarea dumneavoastră, bineînțeles.

— Dumneavoastră ați spus-o, observă colonelul. Dar vă asumați un mare risc...

„Johnny" părea absent. de parcă acest lucru nu l-ar privi și pe el.

În orice caz, Malko era în așa hal de nervos, încât, înainte de toate, avea nevoie de odihnă, apoi să plece la asalt în această ultimă misiune de recunoaștere.

— Am avea nevoie de protecție. observă el. Ați putea să-l folosiți pe prietenul Farouk?

„Johnny" aprobă din cap.

— Da. dar trebuie să-l plătim.

— Am destui bani în seiful meu din birou, spuse imediat Robert Carver. Îi conduc pe Malko și pe „Johnny" Colonele, luăm din nou legătura peste două ore.

*

— Lăsați-mă aici, ceru „Johnny".

Trecuseră de intersecția din Chatila și se pomeniră în mijlocul cartierului palestinian.

— Cum ne întâlnim? îl întrebă Malko.

— Vă sun la hotel la cinci dimineața, spuse palestinianul. Dar până atunci, am multe de făcut.

Coborî din Chevrolet și se făcu nevăzut în întuneric. Robert Carver oftă zgomotos.

— Dacă nu îl aveam pe omul ăsta, acum erați mort, iar noi într-un mare rahat. Mai avem doar câteva ore la dispoziție ca să oprim un atentat cu mijloace imporvizate. Iar în afară de asta...

— Firește! recunoscu americanul. Dar cu norocul și cu priceperea dumneavoastră. sunt sigur că veți reuși.

— Sunt o grămadă de oameni ca mine care umplu cimitirele, spuse Malko.

Reușiră să evite barajul din fața muzeului, iar după douăzeci de minute, Chevroletul îl lăsa e Malko la *Commodore*. Mahmoud era acolo, bucuros ca un câine care își vede stăpânul. În căsuța pentru mesaje era un bilețel. Sunase o oarecare Mona, dar nu lăsase nici un mesaj. Prin urmare, apetisanta stewardesă nu-l uitase. În timp ce făcea duș și

scăpa de tot cimentul care se pusese pe el. Malko se gândea la ea. Destinul își băga coada și le zădărnicea toate întâlnirile. Cuprins de un impuls subit, el se îmbrăcă, își strecură pistolul în buzunarul trenciului și coborî. Mahmoud veni repede la el.

— Plecăm la război? îl întrebă șoferul cu o mutră comică.

— Nu, zise Malko, ne ducem la Achrafieh.

*

Lui Mahmoud îi trebuiră patruzeci și cinici de minute ca să ajungă prin labirintul de străduțe din Achrafieh, în fața clădirii unde o lăsase Malko pe stewadesă în ziua în care se întâlniseră. Dar avu o decepție, căci imobilul avea interfon. Nu era trecut nici un nume... În schimb, era curent. Începu să apese sistematic pe toate butoanele întrebând de Mona. Când ajunse la cel de-al șaptelea, îi răspunse o voce blândă:

— *Aiwa*?

— Sunt eu, Malko.

Urmă o clipă de tăcere, apoi un râs ușor.

— Dar... Nu v-am spus să veniți. V-am sunat toată ziua. Acum am treabă.

Lui Malko îi mai sunau încă în timpane exploziile din clădirea în care se refugiase. Acest obstacol neașteptat îi trezi și mai mult dorința. Dacă Mona îl sunase de mai multe ori, însemna că nu îi era indiferent. Adoptă tonul cel mai dulce posibil și spuse:

— Am străbătut tot Beirutul ca să vă văd. Nu puteți să mă lăsați să plec așa. Oferiți-mi măcar ceva de băut.

Se lăsă o scurtă tăcere, dar și un moment de suspans. După aceea, se auzi vocea Monei, pe jumătate convinsă:

— Bine, dar să nu stați mult.

Bâzâitul interfonului îi răsună lui Malko în urechi precum o muzică devină. Mona îl aștepta în pragul ușii, la etajul șapte. Era îmbrăcată într-un capot roșu din care se vedeau picioarele strânse în niște ciorapi fumurii, încălțată cu papuci cu toc. Ea îl primi pe Malko veselă și puțin ironică.

— Nu credeam că o să mai dați vreun semn de viață.

De la un magnetofon se auzea o melodie arabă ritmată. Mona aruncă o privire ceasului cu diamante și oftă cu părere de rău:

— Se pare că nu aveți noroc... Jules al meu trebuie să vină dintr-o clipă în alta să mă ia. Dar avem timp să bem ceva.

Îl fixa cu o privire deșucheată, de vampă, sigură pe ea. Fiindcă și Malko o privea insistent, până la urmă se rușină și plecă ochii în pământ.

— Am apreciat numărul pe care l-ați făcut în seara aceea, începu Malko.

— Care? Când dansam sau după aceea?

— Ambele. Acum aș dori să dansați.

Ea îl privi surprinsă.

— Să dansez? Acum?

— Da.

— Sunteți nebun! Nu avem timp. Mâine seară am putea cina împreună, atunci...

— Cine știe ce se întâmplă până mâine?

Mona îl măsură îndelung, cu o expresie nedumerită. El îi susținu privirea strălucitoare din ochii negri. Într-un Beirut în care moartea era întâlnită la tot pasul, nu prea puteai să-ți faci planuri. Fără o vorbă, ea desfăcu cordonul capotului și îl lăsă să alunece pe umeri, dezvăluind un corset alb de care erau prinși ciorapii fumurii, foarte sus pe coapsele fusiforme. Ea luă o eșarfă și o înnodă în jurul taliei, destul de lent, pentru ca el să-și poată da seama că nu considerase necesar să-și pună un slip.

— Așezați-vă, spuse ea arătându-i patul, unicul loc confortabil din toată casa.

Muzica ce se auzea în încăpere și era aceeași din seara în care fuseseră la decorator. La început, Mona rămase nemișcată, legănându-și abia perceptibil șoldurile, apoi tot corpul începu să se miște, cu brațele deasupra capului. Se întâmplă iarăși un miracol. Mona începu să mimeze un orgasm interminabil, apropiindu-se de Malko. Din când în când, eșarfa se îndepărta, dezvăluind porțiunea de piele de deasupra ciorapilor.

Mona se pregătea să se lase ușor pe vine, când Malko se ridică și o prinse de mâini, atrăgând-o spre pat. La început, tânăra încercă să scape de el râzând. În timp ce se luptau, nodul eșarfei se desfăcu, dând la iveală pântecele gol. Corpurile lor se atinseră, iar Malko avu senzația că va exploda instantaneu.

Mona rămase câteva clipe lipită de el, parcă vrând să-și demonstreze efectul provocării ei, apoi încercă să-l respingă.

— Mi-ați cerut să dansez, nu să...

El îi acoperi gura cu un sărut la care tânăra răspunse imediat, începând din nou să-şi legene şoldurile într-un fason extrem de senzual, aducându-l pe Malko într-o stare vecină cu delirul. O cuprinse de mijloc, iar ea începu să danseze lipită de el, uitându-se ochi în ochi.

Bâzâitul interfonului avu asupra lor efectul unui duş rece. Se opriră locului. Malko nu îndrăznea să spună nimic. Mona şopti:

— E interfonul. A venit Jules al meu. Trebuie să plec, altfel, va urca el.

Malko nu îi dădu drumul.

— Nu răspunde, va crede că nu eşti acasă.

— Dar ştie că sunt acasă.

— Atunci spune-i că interfonul s-a stricat.

— Dar nu este...

Ca să-i dea ei dreptate, interfonul se auzi din nou, făcându-i să tresară. Malko îi dădu drumul Monei, se apropie de perete şi smulse firul interfonului.

— Acum chiar s-a stricat.

Se întoarse la ea şi o împinse spre pat, căzând amândoi odată. Mona îl ajută să se elibereze, trecu sub el şi îl cuprinse cu picioarele în aşa fel încât s-o posede dintr-o dată, nerăbdător, realizându-şi în sfârşit fantezia. Mona slobozi un geamăt înfundat. Făcură dragoste cu furie, dar şi cu blândeţe. Era fantastic.

— Hai, vino, murmură ea.

Nu numai că Malko nu o ascultă, dar se retrase din pântecele ei şi o întoarse încetişor, îngenunchind-o pe covorul moale, cu bustul culcat pe pat. Mona vru să se ridice, protestând fără vlagă:

— Nu, nu vreau aşa!

— Nici măcar nu ştii ce vreau să-ţi fac, murmură Malko.

Până ca ea să-şi dea seama, Malko făcu ceea ce dorise. Mona slobozi un ţipăt scurt şi se arcui când virilitatea lui îi străpunse crupa, croindu-şi drum uşurel în acest lăcaş secret care se pare că mai fusese explorat. Mona uită repede de primul impus. Printre gemete, ea murmură excitată:

— Mă iei ca pe o căţea!

O oglindă le trimitea imaginea trupurilor înlănţuite într-un mod animalic. Mona îşi mişcă şoldurile de câteva ori provocându-i lui Malko orgasmul, exact când se terminase şi

discul. El rămase încleştat înăuntru. până când ea tresări înspăimântată uitându-se la ceas.

— Doamne, e opt şi jumătate!

— Poate că a plecat, spuse Malko.

— Nu cred! Trebuie să pleci tu întâi. nu pot să ies în halul ăsta, sunt nevoită să mă machiez din nou.

Malko ar fi vrut s-o refuze, dar nu putea fiindcă îşi realizase visul.

— Mâine sunt liberă. Dacă mai ai chef...

— *In cha' Allah*...

Se despărţiră în grabă. Palierul era pustiu. dar jos. Malko zări un tip înalt şi bărbos cu părul creţ care se învârtea pe lângă BMW-ul lui. Îi aruncă lui Malko o privire neagră şi se repezi pe uşa deschisă direct la scări. Mona trebuia să-şi dea silinţa să-l calmeze.

Malko trebuia să-şi omoare timpul până în zori. cu sufletul puţin mai uşurat. Exact peste douăsprezece ore. totul era terminat.

*

În ploaie, faţadele urâte ale clădirilor păreau şi mai sinistre. Interdicţia de circulaţie încetase şi primele vehicule porneau de la periferie spre centrul oraşului. Era un frig îngrozitor în vechiul Mercedes al lui „Johnny" care venise să-l ia pe Malko. Acesta căra o geantă verde în care erau banii pe care îi dăduse Rovert Carver astă-noapte: dolari, lire libaneze şi două staţii de emisie-recepţie Motorola.

Palestinianul părea îngrijorat. Când ajunseră la pasajul Muzeului, o luară spre sud-est. pe drumul ce ducea la Hazmiyé, de-a lungul căii ferate. Peisajul era trist, compunându-se numai din terenuri virane şi din cuburi de beton. Când trecură de ultimul baraj al armatei libaneze, Malko avea inima cât un purice. Mai zăriră câţiva italieni adunaţi în jurul unui M 113 alb. apoi nimic. Se aflau în zona soldaţilor din Amal. la mii de ani-lumină de Achrafieh şi de Mouna.

— Locul ăstă este foarte bine păzit. îl avertiză „Johnny" O operaţiune de genul acesta este pregătită săptămâni întregi. Ştiu că au investit aproape o sută de mii de dolari numai pe informatori şi pe logistică. Nu mai pun la socoteală şi ULM-urile. Cei care pregătesc atentatul, care reperează obiectivul sunt oameni de prin partea locului şi o fac pentru bani. Informatorul

meu a sosit dându-se drept vânzător de apă minerală până la reședința ambasadorului. Ne întâlnim cu el acum.

Malko nu își revenea.

— Unde?

— Ne așteaptă. El știe unde se află punctele de control. Fără el, nu putem să trecem.

Trecură pe un mic pod peste un râu și o luară la dreapta, afundându-se în Hadet. Deodată, apăru din umbră o siluetă cu o căciulă din lână înfundată pe cap, cu o canadiană și un Kalașnikov și le bară drumul. „Johnny" aprinse plafoniera și lăsă geamul în jos.

— Dați-mi permisul eliberat de Amal. îi ceru el lui Malko.

— M-au și reperat?

— Asta nu știe să citească.

Urmă o discuție scurtă cu zâmbete de ambele părți, apoi plecară. După doi kilometri puțin mai la sud, o luară iarăși la dreapta pe un drum desfundat.

— Ne apropiem, îl anunță „Johnny".

O luară pe drumuri lăturalnice și pline de gropi ca să evite alte baraje. În depărtare, se auzi o rafală, zgomotul obișnuit pe aici. După aceea, „Johnny" intră într-un garaj întunecos peste care se prăbușise o clădire cu trei etaje. Stinse farurile și coborî. Frigul îl făcu pe Malko să se zgribulească.

— Așteptăm aici, spuse palestinianul.

Rămaseră în picioare sprijinindu-se de cimentul rece ca gheața. Apoi, apăru o siluetă, un băiat grăsuț, cu ochelari și privirea speriată care îl fixă pe Malko precum o pasăre de noapte. „Johnny" îl liniști cu câteva cuvinte, apoi îi spuse lui Malko:

— Îi e teamă, nu-i plac străinii.

— Întrebați-l ce știe.

Urmă o lungă convorbire în arabă, cu voce scăzută. Se găseau între mașină și peretele din fundul garajului. Nimeni nu putea să-i vadă de afară. În fine, „Johnny" îi traduse:

— Au lucrat toată noaptea sub îndrumarea unui specialist, membru în Serviciile Secrete siriene.

— Materialul? întrebă Malko. Explozibil?

— Trei ULM care au sosit de la Teheran în lăzi. Două dintre ele au fost încărcate cu hexogen. Fiecare încărcătură cântărește aproximativ o sută de kilograme. Cel de-al treilea aparat este echipat cu opt rachete Luchaire antipersonal.

Fiecare rachetă conține câteva mii de bile de oțel. Acesta va ateriza în curtea reședinței și va lansa racheta. Celelalte două vor lovi în plin reședința.

Malko rămase înmărmurit. Întâlnirea de la reședința ambasadorului Statelor Unite era prevăzută pentru ora nouă dimineața. Oare vor avea timp să aducă aparatul DCA. dar mai cu seamă. va fi eficient? Era suficient să vină un singur aparat ca să se întâmple o catastrofă.

— Vreau să văd ULM-urile. spuse el.

Urmă traducerea. „Ghidul" păru că se face mic și spuse ceva. pe un ton plângăreț.

— Ne riscăm viața cu toții. spuse „Johnny" V-a spus adevărul.

— Îl cred. zise Malko. dar cuvântul meu nu ajunge. nu servește la nimic.

Altă discuție. „Ghidul" transpira abundent. În final. rosti un singur cuvânt.

— O mie de dolari. traduse „Johnny" Pe loc.

Malko avea banii. Robert Carver își golise tot seiful. Îi dăduse aproape cincizeci de mii de dolari. „Ghidul" băgă banii în buzunar.

— O să meargă el înainte. explică „Johnny" În mod normal. nu ar trebui să fie baraje. Dar dacă suntem opriți, se pare că s-a terminat cu noi. Dacă nu...

— Este departe?

— La un kilometru.

Începea să se lumineze de ziuă, iar cerul era încă cenușiu și înnourat. Merseră pe o cărare pe lângă o cale ferată dezafectată. Hadeth era doar un teren viran imens cu câteva plantații de măslini și cabane pentru refugiu, depozite și noroi. Întregul cartier fusese ras de pe fața pământului de bombardamentele israelienilor. Pe lângă ei trecu un camion. Ajunseră în sfârșit la un pâlc de case aproape distruse. Acum era destul de lumină și puteau să distingă mai bine obiectele.

— Fiți atenți! șopti „ghidul" lor.

Se opriră. Apoi mai merseră puțin prin moloz. iar „ghidul" arătă cu mâna un teren degajat, mărginit de depozite.

— Acolo este, spuse „Johnny"

La început, Malko zări minaretul unei moschei demolat de un obuz. Apoi, într-un colț umbrit. silueta turtită a unui tanc sovietic T 52. După știința lui, Amal nu deținea armament

greu. Mai distinse încă unul sub un copac. Soldații aprinseră un foc pe pământ și frigeau ceva. Puțin mai departe, văzu un M 113, ascuns printre dărâmături și protejat de un acoperiș de beton, apoi un obiect ce semăna cu un tun antiaerian.

— De unde au tancurile? întrebă el.

— Le-am abandonat noi când am plecat, iar soldații din Amal le-au recuperat. îi explică „Johnny" Au concentrat aici toate mijloacele de care dispun. ULM-urile sunt în hangar împreună cu piloții.

Un Land-Rover străbătu deodată terenul cu toată viteza și se opri în fața clădirii. Numeroși oameni înarmați apărură brusc de peste tot. Din vehicul coborâră doi pasageri și intrară în hangar. Pentru o clipă, Malko zări interiorul luminat. În primul rând era un ULM cu anvergura aripilor de vreo zece metri. cu desene de camuflaj vopsite în verde și galben. Era compus dintr-un singur loc. cu trei roți. motorul amplasat în spatele pilotului și comandă dublă. Sub aripi se distingeau foarte clar tuburile lungi ale rachetelor Câte patru în fiecare parte. Ajungeau pentru un masacru. În spatele acestuia, se mai zăreau două aparate asemănătoare. Ușa se închise. „Ghidul" nu le turnase gogoși. Acesta îi trase de mânecă.

— Trebuie să plecăm, sunt multe patrule.

Malko se resemnă. După o sută de metri, „ghidul" îi abandonă. Se duseră la mașină în tăcere, înotând prin noroi până la glezne. „Johnny" se uită la el cu coada ochiului.

— Vă ajunge cât ați văzut?

— Sigur că da, spuse Malko, memorând planul bazei secrete.

Exista doar o singură cale de acces, celelalte părți fiind blocate cu diguri de pământ. „Ghidul" le explicase că unele bariere erau fixate în sol. O luară spre nord. Acum circulația era mai intensă. Fiindcă plecau din cartier, nimeni nu-i întrebă nimic.

— Ne ducem la ambasadă? îl întrebă „Johnny"

Malko se uită la ceas. Era șapte fără zece. Rămâneseră mai puțin de două ceasuri până la ora H. Trecu în revistă toate soluțiile posibile. O operațiune de comando lua mult timp până o organiza și erau obligați să ceară acordul Washingtonului și președintelui Gemayel. Un atac cu elicoptere înarmate era la fel de îndrăzneț. Iar să aștepte decolarea ULM-urilor, apoi să le

doboare în drum spre obiectiv. reprezenta un risc singur. Lucrul care îl făcu să ia o hotărâre, fu un proverb chinez pe care îl citise cu mult timp în urmă în biblioteca din Liezen, împreună cu Alexandra, care spunea așa: „Ca să scapi de un șarpe, nu este nevoie să-i tai coada, ci capul"

„Johnny" îl observa dus pe gânduri, dar detașat. Malko se întoarse spre el. Planul pe care îl ticluise era nebunesc, dar, dacă îi reușea, problema era rezolvată.

— Să mergem la stadionul Camille Chamoun, îi propuse el. Vă voi expune planul meu.

Capitolul XIX

Se îndreptau către nord, prin Hazmiyé. Bulevardul Camille Chamoun se găsea la vest, paralel cu ei, și la nord de Chiyah. Malko se întoarse spre „Johnny"

— Dacă lăsăm ULM-urile să plece din Hadeth, se va întâmpla o nenorocire. Trebuie să le distrugem acolo. Robert Carver nu va obține în vecii vecilor autorizațiile necesare. Prin urmare, trebuie să acționăm noi doi.

Palestinianul frână în fața unui baraj puțin aglomerat ținut de pozițiile italienilor. Fostul cartier al refugiaților era deprimant. Vehiculele derapau pe solul alunecos formând ambuteiaje monstruoase.

— Ce idee aveți? îl întrebă „Johnny" în timp ce demara.

— Bena de gunoi din garajul de lângă moscheea Hessein este cu siguranță plină de explozibil, fiindcă cele două atacuri trebuie să se producă simultan. Este suficient să o luăm de acolo și s-o aruncăm peste baza unde se află ULM-urile.

— Și cum o luați?

— Dacă sunteți de acord, îi voi propune tânărului dumneavoastră prieten Farouk să atace garajul în care este ascunsă bena. Motivându-l, bineînțeles. Apoi, voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră...

Palestinianul îi aruncă o privire pătrunzătoare pe sub pleoapele grele.

— Ce vă face să credeți că eu aș putea să vă ajut?

— Logica, răspunse Malko. Dacă refuzați, tot ce am făcut până acum, inclusiv moartea prietenului dumneavoastră Nabil, nu mai are nici un rost. Dimpotrivă, dacă participați, vă pot asigura că Agenția nu va uita gestul dumneavoastră.

— Și cum aș putea să vă ajut?

— După ce recuperăm bena, vreau s-o duceți unde se găsesc ULM-urile și s-o faceți să explodeze. Așa le va distruge.

Dacă nu eraţi dumneavoastră, nu treceam de baraje şi nici nu găseam hangarul din Hadeth.

— Aveţi intenţia să vă sinucideţi? întrebă „Johnny" cu un strop de ironie.

— Deloc, spuse Malko. Vreau să duc bena cât mai aproape de ULM-uri, să pornesc ceasul şi s-o las acolo.

— De unde ştiţi că are ceas?

— Toate maşinile-capcană au ceas.

— Sunteţi nebun. Explozia benei va distruge totul. Nu veţi avea timp să vă adăpostiţi.

— Ba da, zise Malko. Lângă hangar este un şanţ imens. Mă voi ascunde acolo. Şi oricum, asta e problema mea. Acceptaţi?

„Johnny" nu răspunse imediat.

— Accept, spuse el în sfârşit. Vă duc până la intrarea în tabără.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Palestinianul ridică uşor din umeri.

— Să nu vă înşelaţi. Eu nu am nici cea mai mică încredere în prietenii dumneavoastră americani. Dar vă respect. Vor uita foarte repede acest „serviciu". Sper să nu fie valabil şi pentru dumneavoastră.

După cinci minute, opriră la imensul stadion distrus de bombele israelienilor. Pe bulevardul Camille Chamoun circulaţia era intensă, mai ales camioane încărcate cu legume şi fructe care se întorceau de la Tyr. Malko şi „Johnny" se cocoţară pe tribunele prăbuşite şi reuşiră să ajungă în stadion.

Pe peluză nu era nici ţipenie de om. Carcasele maşinilor şi cea a tancului fără turelă putrezeau mereu acolo. Liniştea era impresionantă. Şi imaginea, la fel. Acest amalgam de beton şi de resturi... „Johnny" reuşi să ajungă la intrarea în ascunzătoarea tinerilor palestinieni, dar îşi murdări bocancii verzui de noroi. Fluieră de două ori şi apoi strigă ceva în arabă.

După treizeci de secunde, dintre cele două plăci de beton apăru silueta firavă a lui Farouk. Puştiul coborî ca o maimuţă gradenele prăbuşite şi veni lângă cei doi bărbaţi, cu aer neîncrezător, târând Kalaşnikovul după el. „Johnny" începu să vorbească mult în arabă. În timp ce vorbea, mai apăru o fată îmbrăcată în jeanşi, cu un pistol de calibrul patruzeci şi cinci de milimetri, urmată de patru puşti. După ce „Johnny" termină, Farouk clătină din cap şi scuipă în iarbă, apoi spuse ceva.

— Nu vrea.
— De ce?
— Este prea riscant.
— Știe cu cât îl plătesc?
— Nu.
— Patruzeci de mii de dolari.
„Johnny" îi transmise. Farouk se uită în pământ și trase un șut unei rămășițe dintr-o bombă. Apoi își fixă ochii de tăciune asupra lui Malko și îl întrebă în engleză:
— Ai banii?
— Da.
— E adevărat că vii cu noi?
— Da, este.
Puștiul clătină din cap.
— Nu e suficient. Dacă fac asta, după aceea nu mai pot să rămân aici. Oamenii din Amal mă vor ucide. Va trebui să plec.
— Unde vrei să te duci?
El ridică din umeri.
— Nu-mi pasă. Departe de tot...
— În America?
— Pot să aduc arme?
Ochii băiatului scânteiară.
— Nu, spuse Malko.
— Atunci vreau să plec în Tunisia. Se pare că e drăguț acolo.
Malko îi întinse mâna.
— Jur. Ești de acord?
— Câți oameni sunt la garajul tău?
— Vreo șase, răspunse „Johnny" în locul lui.
Farouk clătină din cap, ceea ce însemna că se va descurca.
— Ne întâlnim aici peste un sfert de oră, spuse Malko. Cu armele voastre. Totuși, trebuia să-l anunțe pe Robert Carver care trebuie să fi turbat stând lângă telefon. Malko observase un magazin care avea telefon. La Beirut, nu prea se găseau telefoane publice în apropierea pozițiilor italiene.

*

Robert Carver oftă neputincios.
— Ascultați, începu americanul, mai sunt câteva soluții. Mai întâi, eu am întărit apărarea antiaeriană a reședinței. Amiralul mi-a promis că îmi trimite șase elicoptere de luptă care vor staționa în apropiere și pe acoperișul clădirii vecine. Dacă vin

iranienii, alcătuim doar un tampon, dacă nu vin. vom monta o operațiune împreună cu pușcașii marini ca să-i distrugem. Nu văd de ce trebuie să vă duceți dumneavoastră personal și să vă riscați viața. Dacă vă prind...

— Vă mai amintiți de expediția în Iran de recuperare a ostaticilor? spuse Malko. Totul a fost pregătit, nu-i așa? Nu lipsea nimic. Și cu toate astea...

— La naiba! Duceți-vă! capitulă șeful centralei. Dar să vă luați toate măsurile de prevedere.

— Firește, spuse Malko, nu este sigur că vom reuși. Dacă auziți o explozie asurzitoare, să știți la ce să vă așteptați.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, spuse americanul. Sunteți un tip încăpățânat. Mă întreb cum de mai folosește încă Agenția oameni ca dumneavoastră.

Înainte să închidă. Malko strigă în receptor:

— Ca să lupți cu Nebunii lui Dumnezeu. trebuie să existe și niște Nebuni ai președintelui...

Cocoțat pe carcasa ruginită a tancului T 52. Farouk părea mai mare de paisprezece ani, îmbrăcat în uniformă de luptă, înarmat cu RPG 7 și cu șase rachete într-un sac de pânză agățat la mijloc. Număra teancurile de bancnote de o sută de dolari cu dexteritatea unui crupier de la Las Vegas. Prudent din fire, își alungase toți „oamenii" din jurul lui. După ce numără banii, ridică spre Malko privirea lui serioasă.

— *In cha' Allah!* Dacă va merge, îmi cumpăr un bar plin cu târfe pe care o să le smotocesc toată ziulica...

Vise de copil. Băgă bancnotele în buzunarul uniformei. Apoi Malko începu să-i explice pe îndelete operațiunea, reluată de „Johnny" pentru detaliile tehnice. Farouk mai luase șapte pușți cu el, plus fata cu părul creț și cu pistolul de calibrul patruzeci și cinci. Erau înarmați cu toții până în dinți. Nu aveau nici cea mai mică reținere.

— Nu te deranjează că îi ataci pe șiiți? îl întrebă Malko.

Micul palestinian scuipă.

— Puțin îmi pasă mie. Șiiți, suniți, israelieni, toți sunt niște târnpiți. Cum ne ducem la chestia aia a ta?

— Pe jos, spuse „Johnny" Din cauza barajelor. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră.

Continuă să vorbească în arabă, precizând ce aveau de făcut. Malko îl privi pe Farouk cum își adună oamenii și cum străbat în șir indian gradenele, parcă ar ieși din craterul unui vulcan stins. Păreau niște omuleți patetici. Acum era rândul lor să-și joace cartea. Tinerii palestinieni erau mercenari excelenți.

„Johnny" călcă într-o groapă cu apă și înjură de mama focului scuturându-și bocancul verde. Se duseră la Mercedes. Ocoliră puțin ca să ajungă în strada Omar Beyhum, punctul de intrare obligatoriu în cartierul Chiyah. După aceea, trebuia să treacă cu multă discreție prin pasajele moscheii Hussein. Soarele era deja sus, iar Malko și-i închipui pe piloții sinucigași iranieni rugându-se cu fața spre Mecca, înainte de a se urca în „bombele" lor...

„Johnny" puse o frână. Ajunseseră la barajul soldaților din Amal, la intrarea în cartierul Chiyah. Erau trei tineri nerași, cu fotografia lui Moussa Sadr pe piept. Nu păreau prea binevoitori.

— Vor să controleze mașina, spuse „Johnny"

O controlară, deschiseră portbagajul și capota. Malko stătea cu mâinile în buzunarele trenciului. Pistolul Magnum 357 atârna greu la centură, iar sacul cu stațiile de emisie-recepție era la picioarele lui. În caz că se întâmpla ceva, nu aveau timp să spună nici pis. Unul dintre cei trei militari, postat în spate, ținea Kalașnikovul îndreptat spre mașină. În sfârșit „șeful" ridică bărbia. Aveau voie să treacă. Merseră încet ca să nu le trezească suspiciuni.

Când ajunseră puțin mai departe, abandonară Mercedesul fără să-l încuie, ca să nu se creadă că era o mașină-capcană. Mai aveau de străbătut câteva străduțe și ajungeau în imobilul demolat care le servise drept observator. Farouk și „oamenii" lui veniseră înaintea lor și se adunară în camerele goale, burdușiți cu cartușiere și rachete.

— Trebuie să acționăm repede, îi avertiză Farouk. Cred că ne-au văzut. Nu și-au dat seama încă ce căutăm aici, dar pot să trimită patrule ca să ne găsească...

— Veniți, spuse Malko.

Urcară pe terasă, având grijă de data asta să cerceteze acoperișurile de primprejur. Aveau noroc. Garajul era deschis și se vedea clar pata galbenă formată de bena de gunoi, lângă un Land-Rover. În timp ce ei o supravegheau, cineva se urcă la volan și demară, lăsându-o în fața garajului, gata de plecare. Lui Malko începu să-i bată inima nebunește. Le rămăsese puțin timp ca să intervină.

Vreo șase bărbați înarmați se învârteau pe lângă bena. iar înăuntru trebuie să fi fost mai mulți. Farouk aranjă săculeții din pânză în care erau rachetele și îi spuse lui Malko:

— Pornim!

— Să nu cumva să atingeți bena de gunoi, îi atenționă Malko. Puștiul număra în șoaptă milițienii înarmați. Unul dintre ei cerceta bena. Se urcă în cabină și se aplecă peste tabloul de bord. Malko încerca să calculeze cantitatea de explozibil pe care o ascunseseră în ea.

— *In cha' Allah!* strigă Farouk.

Spinarea lui încărcată de rachete dispăru pe scări. Malko rămase pe acoperiș, observând care era situația, iar „Johnny" era lângă el. Jos în stradă îi văzură pe puștii conduși de Farouk, înaintând în șir indian fără să se ascundă, cu RPG 7 și cu Kalașnikovurile pe umăr Malko observă că micul palestinian îșl lipise fotografia imamului Moussa Sadr pe uniformă.

— Puștii ăștia știu într-adevăr cum să supraviețuiască, observă „Johnny" cu jumătate de glas.

Malko le urmărea îngrijorat înaintarea. Aproape că își opri respirația în clipa în care capul coloanei intră pe platforma din fața garajului. Auzi strigăte în arabă și văzu gărzile repezindu-se la Kalașnikovuri. Farouk se opri, ajuns din urmă de „oamenii" lui, apoi strigă ceva.

— Le spune că l-a trimis Abu Nasra, îi traduse „Johnny"

În Chiyah, o bandă înarmată nu surprindea pe nimeni. Faptul că nu se ascundeau îi făcea și mai credibili. Pe asta se baza și Farouk. Malko îl văzu trecându-și RPG 7 de pe umăr în mâna dreaptă într-un gest rapid.

— Să mergem! spuse Malko.

Acum începea partea cea mai periculoasă a operațiunii. După o fracțiune de secundă, începu infernul. Toți cei șapte copii trăgeau în același timp, ca niște profesioniști cu experiență, cu rafale scurte, întrerupte de loviturile surde trase din RPG 7. Un milițian fu spulberat și reveni pe sol sub formă de ploaie. Se făcu liniște. Unul dintre micuții palestinieni zăcea pe o parte, mort. Fusese împușcat de una dintre gărzi. Toți milițienii erau scoși din luptă.

În acel moment, Farouk se întoarse, căutându-l pe Malko cu privirea. Se auzi o explozie surdă în garaj, iar norul gros de fum îl învălui pe băiat. Ceilalți puști se năpustiră înăuntru. Se auziră alte împușcături, alte lovituri cu RPG 7, și trâmbe de

fum negru ieșiră din garaj, urmate de flăcări. Malko și „Johnny" alergau deja spre benă. Ajunseră lângă ea în momentul în care patru puști care supraviețuiseră se retrăgeau cu armele în mâini, iar printre ei și fata cu pistolul de calibrul patruzeci și cinci.

Farouk zăcea pe spate, cu o gaură cât o farfurie în piept. Fusese atins în plin de o rachetă. În jurul cadavrului erau împrăștiate pachetele cu bancnote de o sută de dolari, arse, rupte, iar altele fuseseră spulberate de suflul exploziei. Nu îl observase pe bărbatul ascuns în garaj. Palestinianul rămase câteva secunde nemișcat lângă puștiul mort, apoi spuse:

— Haide repede, vor veni și alții...

Malko deschise portiera cabinei benei de gunoi. Găsise contactul cu ușurință și porniră la drum. Se străduiau să nu se gândească la eventualitatea unui contraatac al milițienilor. O rachetă era de ajuns ca să arunce în aer încărcătura explozivă ascunsă în benă.

Motorul mergea, iar „Johnny" se urcă lângă el. Puștii care supraviețuiseră mergeau pe scară. O mare parte din garaj era în flăcări și peste tot zăceau cadavre. Atacul durase doar patru minute. Acum trebuiau să străbată tot cartierul la volanul bombei volante.

— Lăsați-mă pe mine să conduc, spuse „Johnny" Nu trebuie să fiți văzut.

Malko îl lăsă la volan, iar el se instală alături, ascuns de puștii care stăteau în picioare pe scările benei. Toate străduțele erau la fel, atât de înguste, încât bena de-abia trecea. Malko aruncă o privire la tabloul de bord și zări un buton lipit cu scotch, lângă maneta ștergătoarelor de parbriz.

— Butonul ăsta declanșează bomba cu ceas, spuse placid „Johnny" Ați avut dreptate.

Singura problemă era că nu știau când era programată să explodeze: la douăzeci de secunde, la un minut? Poate mai mult? De această întrebare simplă depindea viața lor. Ajunseră la un baraj. Malko se lungi pe podea, iar puștii își agitară armele strigând și trecură fără probleme. Deodată, de pe un drum lateral se ivi o camionetă care se opri și din ea coborâră mai mulți oameni care le făcură semn să oprească. Malko îl văzu pe unul dintre micuții palestinieni coborând cu RPG 7 de două ori mai mare decât el. Îngenunche și îndreptă aruncătorul de rachete spre camionetă.

Se auzi o deflagrație scurtă, iar vehiculul explodă, aruncându-i capota peste acoperișuri. Supraviețuitorii deschiseră focul și o ploaie de gloanțe se abătu în partea din spate a benei. Malko își ținu respirația, dar nu se întâmplă nimic.

„Johnny" întoarse bena, smulgând un colț din zid. Puștiul sări din mers. Malko nu mai vedea nici ploaia, nici zidurile leproase, nici puținii trecători care se dădeau la o parte cu viteză. Trăia în ritmul schimbătorului de viteză. Bena nu era tocmai mașina ideală pentru o cursă de urmărire, mai ales că avea o încărcătură explozivă ce putea să se declanșeze la cea mai mică manevră greșită... Se gândi la milițianul șiit, în urmă cu două luni, însărcinat să conducă o mașină-capcană până la Ambasada Franței care s-a oprit în drum ca să-și cumpere țigări. O mișcare nefericită a volanului îl transformase în căldură și lumină, împreună cu cincizeci de trecători și trei clădiri. Malko se consolă zicându-și că n-a simțit nimic.

„Johnny" frână brusc. Strada era blocată de drugi din fier. În spate, erau doi bărboși și un poster imens cu Moussa Sadr. Cei doi nu apucară să pună mâna pe arme. Puștii îi secerau deja de pe treptele benei. Mai rămâneau drugii de fier. „Johnny" sări din mașină, iar Malko trecu la volan.

— Haideți, încetișor, spuse palestinianul. Vă ghidez eu.

Malko trecu de primul, iar bara de protecție din față a benei începu să culce drugii la pământ. Nici nu mai respira... Centimetru cu centimetru îi îndoi pe toți la pământ. Răsuflă ușurat. Reușiră să treacă!

Se uită la fețele puștilor agățați de trepte. Erau crispate, încordate, dar deloc înfricoșate. Erau ca niște șobolani la pândă, gata să atace, să ucidă ca să nu fie uciși. Nu își dădea seama de ce rămăseseră cu el. Pentru a-l apăra sau pur și simplu pentru că străbăteau mult mai ușor zona periculoasă?

*

Casele erau din ce în ce mai rare. Se apropiau de zona neconstruită, aflată între Bordj El Brajneh și Hadeth. Unul dintre puști bătu în portieră. Malko încetini. Îi văzu sărind din mers, apoi dispărând, fără să se uite în urmă. Ce se va întâmpla cu ei? Bietul Farouk, nu va mai profita de dolarii lui. Îl revedea în minte fața plină de sânge. Nici el nu avusese timp să simtă frica. Fusese prima greșeală din scurta lui viață.

— Atenție! Suntem urmăriți!

Avertismentul lui „Johnny" îl făcu să tresară. În oglinda retrovizoare, zări un Land-Rover care apăru de pe un drum lateral. Se apropia de ei. Își dădu seama pe loc. Era un supraviețuitor al masacrului din garaj care ghicise încotro se îndreptau. Malko acceleră și examină mai atent vehiculul. Surprinzător, șoferul părea să fie singur în mașină.

Un gând îngrozitor îl făcu să simtă un ghem în stomac. Majoritatea mașinilor-capcană cu ceas aveau și un sistem de declanșare prin telecomandă. Era de ajuns ca șoferul Land-Roverului, care participase la „pregătirea" benei de gunoi, să se apropie destul de mult ca să-i arunce în aer pe Malko și pe „Johnny". Iar Land-Rover-ul era mult mai rapid decât bena galbenă de gunoi.

Capitolul XX

Malko avea impresia că se afla închis într-un bloc de gheață. Nu mai vedea ruinele din jurul lui, ci numai marginea cartierului Hadeth cu casele lui și linia colinelor Chouf în depărtare, învăluite în ceață. Strivi pedala de accelerație, aplecându-se în față, de parcă acest lucru ar putea face ca bena să meargă mai repede. Slavă Domnului că Land-Roverul era la fel de găurit ca și vehiculul lor Se întoarse către palestinian.

— „Johnny", începu el, cel care ne urmărește are probabil o telecomandă care aruncă bena în aer de la distanță. Dacă se apropie suficient...

Palestinianul se uită în urmă.

— E posibil, admise el. Va trebui s-o abandonăm repede.

— Săriți, spuse Malko, eu îmi asum riscul să continuu drumul. Aveți idee ce fel de mecanism folosesc?

„Johnny" urmărea încordat Land-Roverul care venea în spatele lor.

— Depinde, zise el. Nu cred că este ceva prea sofisticat, altminteri eram deja morți. Trebuie să aibă o telecomandă de jucărie sau pentru ușă de garaj. Cu o rază de câteva zeci de metri...

Land-Roverul trebuie să se fi aflat la vreo sută de metri de ei. Rar jucase Malko o astfel de partidă la ruleta rusească... Bena galbenă mergea cu toată viteza. „Johnny" își trase bocancii plini de noroi. Nu se bărbierise, iar barba care crescuse dădea trăsăturilor un aer bolnăvicios.

Ochii mari și bulbucați nu se dezlipeau de oglinda retrovizoare. Distanța dintre cele două vehicule nu se micșora. Ajunseră la primele case din Hadeth.

— Mai avem mult? întrebă Malko.

— Dacă mergem drept. nu, îi explică palestinianul. Dar este un baraj mare şi suntem nevoiţi să ocolim.

Nu îşi puteau permite să oprească, având Land-Roverul pe urmele lor. Roata dreaptă din faţă nimeri într-o groapă plină de noroi. Malko îşi simţi inima în gât. Tâmplele îi zvâcneau şi în fiecare clipă îşi punea aceeaşi întrebare obsedantă: oare ce va simţi când va fi spulberat de viu?

Bena se aşează de-a curmezişul drumului şi fu cât pe ce să se ciocnească de un stâlp, unicul vestigiu care mai rămăsese dintr-o clădire. Huruitul unui elicopter acoperi pentru o clipă zgomotul motorului, apoi se depărta. „Johnny" se agita nervos pe banchetă. Lui Malko i se păru că Land-Roverul se apropie.

— Aici, luaţi-o la stânga, spuse palestinianul.

Malko manevră bena la timp. Era un drum îngust, mărginit de case locuite încă. Printr-o gaură imensă în zid, se vedea întreaga familie care mânca, uitându-se mirată la bena galbenă.

— Încă o dată la stânga! spuse „Johnny"

Era o curbă mare. Malko cârmi brusc volanul, înainte de a termina manevra. La capătul străzii, zări câţiva oameni înarmaţi, iar unul dintre ei avea un redutabil RPG 7 „Johnny" înjură, pierzându-şi pentru prima oară sângele rece.

— Nu ştiu unde duce!

Pierduseră doar câteva secunde preţioase. Malko îşi şterse fruntea plină de sudoare. Aflară repede unde ducea străduţa când ajunseră la următoarea curbă. Dădură peste un baraj adevărat făcut din blocuri de beton, din movile de pământ şi din şine de tren, ceea ce însemna că nu aveau cum să treacă. Bara de protecţie a benei se cufundă în pământul moale. Malko se uită în urmă. Land-Roverul venea cu viteză spre ei. Erau prinşi în capcană.

Malko nu reuşi să-l oprească pe „Johnny" Palestinianul sări se deja din maşină şi alerga spre Land-Rover, alunecând în noroi ca o broască uriaşă. Coborî şi Malko. Dacă bena exploda, nu schimba mare lucru. „Johnny" parcursese deja cincizeci de metri. Se ghemui şi puse Kalaşnikovul pe umăr, apoi goli jumătate de încărcător...

Parbrizul Land-Roverului se opaciză, iar maşina merse în zigzag continuând să înainteze, dar nimeni nu ştia dacă şoferul mai era încă viu. Palestinianul mai trase încă de trei ori, apoi Malko văzu bara de protecţie a Land-Roverului izbindu-l în plin pe „Johnny" şi trântindu-l la pământ. I se păru că o roată trecuse peste palestinian. Înmărmurit, Malko nu îndrăzni să se mişte, în timp ce Land-Roverul se clătina, se răsuci o dată, apoi se izbi de un bloc din beton.

Malko veni în goană lângă „Johnny" Lungit pe spate, palestinianul era palid la faţă, cu ochii larg deschişi. O spumă rozalie se ivise în colţul gurii. Când Malko vru să-i atingă pieptul, acesta scoase un ţipăt înăbuşit.

— Mă doare, oh, mă doare.

Bara de protecţie îi strivise cutia toracică, iar o coastă îi străpunsese pleura şi plămânii. Abia mai respira cu gura căscată, apăsându-şi pieptul cu o mână.

— Plecaţi, murmură el. Încercaţi să treceţi de baraj, apoi ţineţi-o drept până la calea ferată. După aceea, luaţi-o la dreapta. Veţi recunoaşte...

Icni o dată şi închise ochii. Malko simţi ca îşi dă duhul. Nu putea să-l ajute cu nimic, iar focurile de armă ar fi putut să alerteze miliţienii. Fugi până la benă. Va regla conturile mai târziu... Când se urcă, observă pe podea o bară metalică pivotantă. Îşi dădu seama imediat că era un dispozitiv care putea să blocheze pedala de acceleraţie. Cei care o „pregătiseră" prevăzuseră totul dinainte. Se urcă şi porni în marşarier, evitând trupul lui "Johnny" care nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Printre resturile Land-Roverului, zări un bărbat prăbuşit peste volan, plin tot de sânge. „Johnny" îi salvase viaţa. Încercă să nu se mai gândească. Puse pistolul Magnum 357 pe genunchi, continuă să meargă tot în marşarier, apoi acceleră pe străduţa îngustă. După ce parcurse douăzeci de metri, un miliţian înarmat îi făcu semn să oprească într-o mică piaţă.

Malko încetini ca să-l păcălească, apoi, când ajunse la câţiva metri, strivi pedala de acceleraţie. Miliţianul sări într-o parte ca să nu fie călcat. În trecere, Malko zări mai mulţi oameni miraţi şi auzi strigăte. După câteva secunde, zări un cap la portiera cealaltă. Luă pistolul şi trase. Capul dispăru, dar nu fu sigur dacă îl nimerise. În oglinda retrovizoare îi văzu pe urmăritori alergând spre un Land-Rover. S-ar putea să ajungă

prea târziu. Concentrat asupra volanului, Malko uită cu totul de pericolul care îl pândea. Drumul i se părea fără sfârșit. În fine, zări șinele spre sud. Calea ferată fusese de mult dezafectată. O luă pe cărarea de lângă șine. Și aici, totul fusese nivelat de bombe și de obuze, în afara câtorva cabane. O singură teamă îl bântuia: că nu va găsi garajul de unde plecau ULM-urile. Poteca mergea înainte, iar neliniștea se transformă în furie. Fusese prea departe!

Aproape imediat zări minaretul unei moschei distruse care îi servi drept punct de reper. Baza lui Abu Nasra se găsea în dreapta, la mai puțin de cinci sute de metri. Se uită pe cer: aparatele nu plecaseră încă. De altfel, se informaseră bine: Nebunii din Baalbek știau că întâlnirea președintelui Gemayel cu ambasadorul Statelor Unite avea loc la ora nouă. Ceasul lui Malko indica ora opt. De la Hadeth până la Baabda, erau doar cinci minute de zbor... În stânga lui, distinse o platformă și gardul de sârmă ghimpată care împrejmuia perimetrul și autobuzele vechi care apărau baza teroriștilor. Trebuia doar să urmeze acest drum ca să ajungă la punctul strategic. Spera să treacă ușor de baraje...

Abu Nasra își observa oamenii care împingeau încet ușa blindată ce proteja hangarul în care se găseau cele trei ULM-uri. Șeful misiunii era într-o stare de euforie extraordinară. Toată noaptea se zvârcolise în patul său de campanie instalat lângă aparate, temându-se de o înrăutățire a vremii, de ivirea unei complicații sau de un ordin de contramandare sosit de la Damasc. Cu sirienii, nu se știa niciodată... Cerul era destul de degajat, ploaia se oprise, iar telefonul nu sunase. De altfel, liniștea asta începuse să-l îngrijoreze. Ar fi trebuit să fie anunțat de plecarea benei-capcană. Explozia ce avea să se producă în pasajul Muzeului, chiar lângă punctul de control al francezilor, și încă la o oră de vârf, avea să semene dezordine. Era programată să sară în aer la opt și jumătate.

Brusc, îl cuprinse un fel de neliniște. Nu știa ce spusese tânăra șiită executată din ordinul lui. Agentul americanilor îi scăpase în mod misterios printre degete și de atunci, îi pierduse urma de tot. Scăpase și de comandoul care îl urmărea. Acestea nu erau semne bune...

Bău pe nerăsuflate o sticlă de Pepsi ca să se liniştească. dar îi făcu mai rău, căci era prea încordat şi stomacul refuza să funcţioneze normal. Verifică santinelele cu coada ochiului. Toţi aceşti oameni veniseră din Baalbek. Unii făceau parte din Amalul islamic, iar alţii erau chiar iranieni. Vegheau îmbrăcaţi în salopete de luptă, parcă făceau parte din echipajul a două tancuri de protecţie.

Abu Nasra prevăzuse şi eventualitatea unui atac militar american. de fapt singurul posibil. ţinând seama de climatul politic, şi plasase „sonerii" peste tot, echipate cu binocluri, pe strada Paris, la mare, la intrările în tabăra puşcaşilor marini, chiar şi la Baabda. aproape de punctul de control al Brigăzii a VIII-a. Avea timp destul ca să ordone plecarea ULM-urilor. Odată ridicate în aer. la altitudine joasă. nu se vedeau, nu se auzeau.

Cei trei piloţi se treziseră deja şi se rugau cu faţa spre Mecca, cu figuri transpuse. cu o bandană roşie în jurul capului. Au avut voie să fumeze o ţigară cu haşiş. Trebuiau să se relaxeze puţin. dar fără să-şi piardă reflexele. Juraseră cu toţii să-şi dea viaţa pentru imamul Khomeiny.

Şansa lor de supravieţuire într-o misiune ca aceasta era zero. Un ULM echipat cu opt lansatoare de rachete trebuia să se aşeze primul lângă. piscină şi să-şi golească încărcătura, miile de bile de oţel nimicind tot ce era viu pe o rază de o sută de metri.

Celelalte două aparate veneau după aceea ca să desăvârşească masacrul cu hexegen. Declanşatoarele ceasurilor bombelor erau programate la fix optsprezece secunde. Aveau ordin să le activeze când mai aveau zece metri până la sol, înainte de a se aşeza în grădina reşedinţei ambasadorului. Dacă şocul ar deregla ceasul, exista încă un dispozitiv de declanşare a exploziei prin inerţie. În plus, Abu Nasra infiltrase în interiorul reşedinţei un om cu o telecomandă dublă reglată pe cele două lungimi de undă ale încărcăturilor explozive.

Odată preşedintele Gemayel asasinat. iar ambasadorul Statelor Unite anihilat, sirienii ar avea mână liberă. Americanii vor fi atât de dezgustaţi, iar creştinii atât de demoralizaţi. încât nici nu vor putea să opună rezistenţă. Opoziţia va triumfa. dovedind astfel că putea să lovească în cine dorea şi când dorea. Iar el, Abu Nasra, se va implanta şi mai mult în rândurile şiiţilor din periferia sudică bucurându-se de gloria ce i-o va aduce o asemenea acţiune.

Piloții se ridicară. Purtau cu toții salopete de zbor în culorile Islamului cu portretul lui Khomeiny cusut pe piept. Abu Nasra se apropie de ei și îi strânse îndelung în brațe, șoptindu-le la ureche vorbe încurajatoare, deși nu aveau nevoie. Toți ardeau de dorința de a muri pentru Islam, să ajungă în sfârșit martiri.

— A sosit timpul, fraților!

Ceilalți iranieni se ridicară și începură să împingă cele trei aparate spre ieșire. Era momentul cel mai periculos, când puteau fi văzuți cu ocazia unei recunoașteri aeriene. Dar nu va dura mult. Dar dacă se va întâmpla, le vor acoperi repede cu prelate. Tehnicianul verifică pentru ultima oară sistemele de declanșare a exploziilor și le conectă la bateriile de pe aparate. Totul fusese pregătit până în cele mai mici amănunte. Telefonul începu să sune. Răspunse un milițian, apoi îi dădu receptorul lui Abu Nasra.

— E de la moscheea Hussein.

Abu Nasra auzi vocea unui bărbat care gâfâia în timp ce îi povestea ceva de necrezut. Câțiva copii atacaseră garajul. Ei cred că au zărit un străin. Bena de gunoi dispăruse! Șeful misiunii trânti receptorul în furcă, mut de furie. Amal susținuse întotdeauna că în cartierul Chiyah era imposibil să pătrundă elemente dușmane. Se întoarse către cei trei piloți:

— Pregătiți-vă de decolare! Acum!

Trecu în revistă rapid acest caz neprevăzut. Cine furase bena-capcană și în ce scop? Răspunsul îi străfulgeră mintea în clipa în care auzi o rafală de Kalașnikov la intrarea în tabăra fortificată. Cu trăsăturile contractate de furie, strigă la piloți:

— Decolați! Decolați!

Capitolul XXI

Malko trecu de ultimul obstacol cu stomacul strâns. Avea avantajul efectului surpriză, însă nu pentru mult timp. Drumul de laterit roșu șerpuia înaintea lui, mărginit, așa cum se obișnuiește la puscașii marini, cu dâmburi de pământ. Deodată, în dreapta lui zări un turn din lemn și un bărbat cu binoclu care începu să dea din mâini. După cinci metri, dădu de rulourile de sârmă ghimpată care puteau să oprească o mașină obișnuită.

Motorul benei mugi, dar trecu, luând după ea sârma ghimpată. Până la drumul drept ce ajungea la hangar, mai avea de depășit încă două serpentine. În față, îi apărură mai mulți milițieni cu Kalașnikovurile pe umăr. Din fericire, nici unul nu avea un RPG 7. Malko se aplecă sub volan exact în clipa în care bucata ce mai rămăsese din bara de protecție se pulverizâ. Caroseria grea fu zguduită de impacturile surde. Un glonț ricoșă și rupse brusc volanul.

Malko fu obligat să arunce o privire afară și văzu un bărbat cu fața încordată, cu Kalașnikovul la șold și trăgând în bena de gunoi. Se aplecă din nou, fu zguduit de un șoc și mai mult ghici decât văzu că bărbatul fusese lovit. Se mai auziră câteva bubuituri în caroserie și Malko se ridică. Ce fusese mai greu trecuse. Paznicii barierei erau pe urmele lui. Auzi rafale trase în spate, însă tabla groasă a benei îl apăra. Acum nu se mai gândea decât la încărcătura mortală care putea exploda în orice moment. O singură idee îl frământa: să ajungă la ULM-uri.

Brusc se auzi o detunătură violentă, văzu în față un nor de fum și fu cât pe ce să piardă controlul vehiculului. Tocmai îl ratase o rachetă trasă dintr-un RPG 7 pe care nu-l observase.

Fruntea îi sângera din cauza cioburilor împrăștiate peste tot. Mai avea de străbătut doar douăzeci de metri prin acest tunel în aer liber, apoi dădu de un spațiu deschis. Se întrebă

dacă cele două tancuri aveau timp să riposteze. Doar cu o singură ghiulea, l-ar fi transformat în terci, însă încărcătura explozivă şi-ar fi atins scopul. Imaginea castelului său şi figura senzuală a Alexandrei îl tulburară o fracţiune de secundă, apoi zări hangarul şi cele trei aparate în faţa lui.

Unul dintre ele pornise deja. Decolă imediat, ridicându-se la zece metri deasupra solului. Câţiva oameni se învârteau pe lângă celelalte două. Malko fotografie totul: miliţienii care alergau, turelele celor două tancuri care se roteau, animaţia din jurul celor două aparate care se pregăteau să decoleze. Când ajunse la patruzeci de metri de hangar, Malko se aplecă din nou, pipăi după maneta metalică şi o ridică. Apoi apăsă pedala de acceleraţie până la fund şi răsuci maneta. Când ridică piciorul, aceasta menţinu pedala apăsată, iar bena porni greoaie înainte, drept spre ULM-uri. Verifică direcţia. Roţile erau drepte. Dădu un brânci cu umărul portierei şi apăsă pe butonul care pornea ceasul.

Abu Nasra se uita la bena de gunoi galbenă care se îndrepta spre ULM-uri, cu mintea paralizată, nemaigândindu-se la pericolul care îl pândea. Împuşcăturile şi ţipetele nu-l mai deranjau. Ca un robot, porni spre adversar cu Kalaşnikovul în mână. Parcă l-ar fi putut opri cu puterea voinţei lui. Mintea îi spunea că se ducea la moarte, însă informaţia nu ajungea la centrii care guvernau frica.

După aceea, îl văzu pe şoferul benei sărind din mers, deşi ea continua să meargă mai departe, ca o insectă imensă şi stângace. În acea clipă, ridică arma şi începu să golească încărcătorul, încercând din răsputeri să oprească monstrul. Încă mai trăgea când enorma bară de protecţie îl izbi la mijloc, strivindu-i bazinul. Culcat la pământ, nu apucă să vadă osia care îi zdrobi capul.

Malko simţi o lovitură puternică în umăr şi în cap şi se rostogoli în timp ce văzu bena galbenă îndreptându-se spre hangar. Cu un singur avânt, se aruncă în şanţul enorm, plin cu apă stătută, care semăna cu o groapă comună. Rafale puternice împrăştiară ţărâna din jurul lui, apoi căzu la fund, nimerind într-o mocirlă gălbuie şi îşi dădu seama că îşi pierduse pistolul în cădere.

Se aştepta în fiecare clipă să-i vadă pe miliţienii care veneau să-l lichideze. Se ridică în picioare, încercând să se cațere pe peretele drept. Urcase doi metri, când explozia se produse. Un zgomot de sfârşit de lume, care i se păru că durează o eternitate. Începu să urle fiindcă îl dureau timpanele înfiorător. Suflul exploziei ajunse foarte slab până la el, dar o ploaie de rămăşiţe începu să cadă peste el. Un obiect foarte greu căzu în noroi, continuând să ardă. Era turela unuia dintre tancuri, cu bucăţi dintr-un corp omenesc înăuntru... I se păru că zgomotul nu încetase. dar îl auzea doar în urechile lui. De fapt. se lăsase o liniştе mormântală.

Se cățără ca un animal pe peretele gălbui, respirând cu mare greutate aerul plin de praf şi de mirosul greu al explozibilului. La început. nu mai recunoscu peisajul. Hangarul dispăruse cu totul. vehiculul blindat M 113 ardea răsturnat într-o parte. Unul dintre tancuri nu mai avea turela, iar celălalt era distrus complet. Două mingi uriaşe de foc ardeau cu un fum negru: era ceea ce mai rămăsese din ULM-uri. Văzu un braţ desprins de restul corpului care mai strângea încă arma, cadavre înşirate peste tot, bucăţi de carne. un cap care se rostogolise pe ciment. Un nor gros de fum albicios plutea peste acest dezastru. Carcasa benei galbene fusese aruncată la mai bine de o sută de metri, peste hangar. Nu era nici un semn de viaţă.

Malko înaintă câtiva paşi, găsi un Kalaşnikov pe jos şi îl ridică. În depărtare. se auzeau sirenele câtorva ambulanţe. Când era vreo explozie în Beirut, oamenii acţionau rapid.

Se îndrepta spre capătul terenului ca o statuie de ţărână galbenă, mişcătoare, surdă, înnebunită, nerealizând încă amploarea deflagraţiei. O pildă din Sfânta Scriptură îi trecu prin minte în acel moment: *„Cine loveşte cu spada, de spadă va pieri..."* Din Nebunii din Baalbek rămăseseră doar bucăţi de carne sfârtecată. O răzbunase pe Neyla, şi pe John Guillermin, pe colonelul Jack şi pe toţi ceilalţi.

Şanţul în care se aruncase îl protejase de suflul exploziei şi de toate resturile, însă deflagraţia îl şocase de-a dreptul. După ce escaladă imensul zid de pământ, se uită în urmă: o enormă ciupercă de fum albicios urca spre cer, lăsând dedesubt câteva focuri roşiatice. Oare câţi morţi erau? Zece? Douăzeci? Mai mulţi?

Din baza teroriştilor nu mai rămăseseră decât cadavre şi fiare contorsionate. Prin fum, Malko zări câteva siluete care agitau armele. Erau miliţienii din Amal care alergau. Gloanţele

începură să șuiere. dar din fericire. prea departe ca să reprezinte vreun pericol. Încercă să se orienteze, îngrețoșat de tristețe. Deodată, un zgomot slab de motor îl făcu să se uite în sus. Zări al treilea ULM care, după ce se îndreptase spre vest, viră ca să se ducă la Baabda.

Urlă de furie și începu să alerge ca un nebun către sud, unde se aflau pușcașii marini. Cel de-al treilea aparat care scăpase de explozie era suficient ca să ducă la îndeplinire misiunea Nebunilor din Baalbek.

*

În picioare pe acoperișul vilei de lângă reședința ambasadorului, Robert Corver observa cartierul șiit cu binoclul, dar nu văzu nimic suspect. Pusese santinele de jur-împrejur. dar nimeni nu-i semnalase bena galbenă. Nu mai primise nici o veste de la Malko. Trei stații de emisie-recepție care stăteau lângă el îl puneau în legătură cu principalele posturi de control americane. Șase elicoptere ale pușcașilor marini. și câteva „gunships" erau pregătite să intervină. Alături de el, o baterie formată din patru mitraliere grele întăreau dispozitiviul existent. Se uită la ceas. Mai aveau timp. Deodată, un vacarm de voci care veneau dinspre drumul în pantă ce ducea la reședința ambasadorului îl făcu să se apropie de balustradă. Zări trei soldați libanezi care se luptau cu un civil. Chemă prin stație pe un pușcaș marin care păzea reședința și îl trimise să vadă ce se întâmplă. După câteva clipe, se auzi vocea sergentului care îl informă:

— Este un negustor ambulant care vine aproape în fiecare zi...

— De ce nu l-au oprit?

— Spun că are un accent ciudat. Nu are documente și vorbește ca un iranian.

— Să-l percheziționați.

De sus, de pe terasă, americanul asista la percheziție. Bărbatul se zbătea cu furie. Soldații îl răsturnară cu capul în jos ca să-l poată controla mai bine... Un obiect îi căzu din pantaloni și slobozi un urlet animalic. Sergentul îl luă de jos. Vocea acestuia izbucni în emițător:

— Domnule, parcă ar fi un mic emițător radio...

Robert Carver nu mai apucă să spună ceva. Prizonierul reușise să scape. Se năpusti ca un apucat spre un M 113 din apropiere, se sui pe el, îl trânti pe servantul de la mitralieră și puse mâna pe ea. Un zgomot asurzitor făcu să se legene chiparoșii de

prin preajmă. Sergentul căzu la pământ, ca și cei doi soldați libanezi. Alții alergau trăgând în blindatul M 113. Civilul, ciuruit de gloanțe, coborî pe blindaj, iar de acolo căzu în noroi. Șeful centralei cobora în goană scările. Ajunse la timp ca să vadă prin tricoul găurit al mortului portretul lui Khomeiny tatuat pe tot pieptul.

Americanul luă de jos obiectul căzut din mâna sergentului. Era o telecomandă ca acelea ce servesc la deschiderea garajelor de la distanță. Dar destul de puternică pentru a declanșa o explozie. Era prima dovadă că informația lui Malko fusese exactă. Dacă omul acela se găsea aici, înseamnă că atacul se va produce în curând... Urcă în viteză la postul său de control de pe acoperișul vilei. Palatul prezidențial se găsea la aproximativ un kilometru.

Prin urmare, Amin Gemayel nu plecase încă. Trebuia să mai întârzie întâlnirea, chit că se făcea de râs. În mod sigur avea încredere în Malko, dar nu avea curajul să joace la ruleta rusă viața președintelui libanez și pe cea a ambasadorului său. Puțin îi păsa de persoana lui.

Ajunse pe terasă în momentul în care o explozie înfiorătoare se auzi înspre colinele din Baabda. Coloana de fum urcă repede spre cerul cenușiu, în apropiere de calea ferată, pe câmpul de lângă aeroport. Apoi unda de șoc legănă copacii, iar aerul se cutremură, deși distanța era destul de mare. Fusese una dintre cele mai puternice explozii pe care le cunoscuse Beirutul. Poate că Malko reușise. Dar unde era acum? Nimeni nu ar fi putut să supraviețuiască pe o rază de o sută de metri. Robert Carver își mai punea încă aceste întrebări când unul dintre aparatele de radio pârâi.

— Aici, Fox One, auzi o voce, am zărit un obiect zburător ușor în zona în care s-a produs explozia. Are viteză mică și zboară la altitudine joasă. Se îndreaptă spre est. Terminat.

Informația venise de la postul pușcașilor marini instalat pe acoperișul unei stații-service, la marginea cartierului Bordj El Brajneh. Lui Robert Carver îi îngheță sângele în vene: Malko nu reușise. Înșfăcă celălalt emițător și chemă:

— Aici, Fox Leader. *Șase gun-ships* [1] să decoleze imediat și să se ducă la Baabda. Reperați un ULM care zboară la altitudine mică. Doborâți-l fără somație!

Urmă o scurtă tăcere, apoi auzi o voce care întrebă:

---

1. Elicoptere de luptă (n.a.)

— Aici. Fox One către Fox Leader. Repetați „fără somație"?

— Aici, Fox Leader. repetă Robert Carver. Afirmativ, afirmativ, afirmativ: „fără somație"!

Luă binoclul și îl îndreptă spre tabăra pușcașilor marini. După câteva secunde, primul elicopter se ridică deasupra taberei, urmate de încă cinci și porniră în formație către Baabda.

Americanul cercetă strada cu binoclul, uitându-se după ULM-ul semnalat. Norul de fum îl deranja și în plus, dacă aparatul zbura la douăzeci de metri de sol. colinele și pâlcurile de copaci puteau să-l ascundă vederii până în ultimul moment. Se întoarse către servanții de la mitraliere.

— Să fiți cu ochii în patru! Un aparat sinucigaș se îndreaptă acum spre noi. încărcat cu explozibil. Să trageți imediat ce îl zăriți.

Servanții stăteau cu degetele pe trăgaciul mitralierelor și pândeau pâlcul de copaci. Însă reședința se afla puțin mai în vale și puteau să observe aparatul prea târziu. în momentul în care ULM-ul ar coborî în grădină sau pe acoperișul casei ambasadorului. Robert Carver formă numărul diplomatului. Îndată ce obținu legătura, îl avertiză:

— Domnule, vă rog să coborâți în adăpost, un aparat sinucigaș iranian se îndreaptă spre dumneavoastră. Vă anunț când se termină alerta.

— *My God!* țipă diplomatul înmărmurit. Ce se întâmplă cu președintele?

— Îl anunț și pe el.

Închise și chemă pe unde scurte palatul prezidențial. Trebui să încerce de mai multe ori până reuși să vorbească cu colonelul de serviciu. Robert Carver se prezentă, apoi întrebă:

— Unde este președintele?

— A plecat, îl anunță ofițerul libanez.

Robert Carver avu impresia că primește un șut în burtă.

— *Oh, no!* murmură el.

Închise fără nici o explicație și chemă prin stații convoiul prezidențial. Dar nu reuși să ia legătura. Încercă de mai multe ori, dar fără rezultat. În tot acest timp, președintle se apropia de zona periculoasă. Cu toate că mașina era blindată, gărzile sale de corp nu puteau să-l apere împotriva ULM-ului sinucigaș.

Americanul își aminti brusc: frecvența radio prezidențială era schimbată în fiecare dimineață. Uitase acest amănunt în panica ultimelor ore. Îi era imposibil să vină în întâmpinarea convoiului care se îndrepta spre locul atentatului. Încercă cu înfrigurare să ia legătura din nou cu palatul.

Un huruit ușor îl alertă. Robert Carver se ridică pe vârfuri încercând să se uite peste copaci și avu senzația că i se oprește inima în loc. Un ULM cu anvergura aripilor de zece metri, cu un singur om în carlingă, urca o colină golașă exact ca un hoț care se cațără pe un zid. Ajuns pe creastă, aparatul se lăsă pe partea cealaltă, la reședința ambasadorului.

În spatele lui zări șase siluete care se apropiau și care păreau mult mai mari. Erau elicopterele. Îl descoperiseră prea târziu. Americanul strigă, de parcă l-ar fi auzit:

— *Jesus-Christ!* Trageți odată, ce mai așteptați!

Câteva dâre roșii porniră din elicopterul din frunte. După o fracțiune de secundă, în locul ULM-ului apăru o imensă minge de foc. Pământul se cutremură, iar o deflagrație îngrozitoare asurzi totul pe o rază de un kilometru, iar suflul doborî servanții cu tot cu mitraliere. Elicopterul pușcașilor marini care trăsese explodă și el din cauza valului de căldură, iar după el, al doilea și al treilea. Copacii se îndoiră, rămășițele zburară în toate părțile, rănind sau omorând persoanele care nu apucaseră să se adăpostească. Luat de suflul exploziilor, Robert Carver fu proiectat și el în balustrada de piatră și căzu fracturându-și bazinul.

Mingea de foc se risipi, iar din ULM-ul sinucigaș nu mai rămase decât o epavă care mai fumega încă pe coasta dealului. Vântul aduse mirosul acru al explozibilului, risipind treptat fumul albicios. Cele trei elicoptere care mai rămăseseră se învârteau deasupra colinei cerând în zadar ajutor. Nimeni nu putuse să supraviețuiască în elicopterele explodate.

— Cod roșu! Cod roșu! Cod roșu! striga în stație șeful patrulei.

Pe punțile portavioanelor, echipajele se repeziră la avioane și la elicoptere. În tot Beirutul, oamenii își telefonau, întrebându-se ce explodase la șiiți... Robert Carver se întreba și el unde era președintele Gemayel și ce i se întâmplase lui Malko.

Malko alunecă și căzu, apoi se ridică plin de noroi. Avea senzația că fusese prins într-un storcător de rufe, dar mai ales, își pierduse simțul orientării și surzise. Se întoarse: câțiva milițieni fugeau spre el, trăgând la întâmplare rafale de Kalașnikov. Inima îi bătea cu putere în piept și simțea o înțepătură în partea dreaptă. Nu mai rezista. Brusc îi văzu pe urmăritori oprindu-se și îndreptând armele spre cer. Unul dintre ei căzu. Întoarse capul și zări o imensă „banană Sikorski" un elicopter cu uși mari laterale dreptunghiulare, pline cu pușcași marini și mitraliere.

Aparatul se opri deasupra lui și îi aruncă o scară de sfoară. Încercă să o apuce, dar nu îl mai țineau puterile. După reculul țevii și după flăcări, își dădu seama că una dintre mitraliere trăgea, însă nu o auzea.

Elicopterul Sikorski mai coborî, atingând practic pământul. Câțiva pușcași marini săriră din el și îl ajutară să se urce în carlingă, apoi aparatul plecă pe burtă, trăgând cu toate mitralierele, apoi se așeză la cinci sute de metri mai departe, după sacii cu nisip de la punctul de control, pe acoperișul stației-service. Un ofițer se apropie de Malko și strigă:

— Domnule, avem ordin să vă ducem la ambasador!

Malko înțelese cuvântul „ambasador" și clătină din cap. Parcă era învăluit în vată. Îl luară și se trezi din nou în văzduh. Primul lucru pe care îl zări în grădina ambasadorului fu o targă pe care era Robert Carver. Tocmai îl coborau de pe terasă. În ciuda durerii atroce, americanul îi făcu vesel semn cu mâna. Malko se apropie de el și văzu un bărbat care veni la el în goană și îi strânse mâna cu putere. Realiză în sfârșit că nu auzea.

— Cred că am rămas surd, spuse el.

Se așeză pe vine lângă targă, iar Carver se agăță imediat de el.

— Am reușit! Am reușit! strigă șeful centralei. I-ați făcut praf și pulbere pe ticăloși! Ultimul a explodat chiar aici. Acum nu sunt pregătiți în nici un caz s-o ia de la capăt...

Zări puțin mai departe un bărbat care cobora dintr-o limuzină și se îndrepta spre reședință, înconjurat de un adevărat zid uman. Era președintele Gemayel.

Malko simți că îi vâjâie capul. Îl revedea în minte pe Farouk cu dolarii lui, cu spatele sfârtecat și gâtul secționat al Neylei. De asemenea, și figura calmă și obosită a lui „Johnny" Se simțea obosit, teribil de obosit. Prin fața ochilor îi trecu un văl. Voia să spună atâtea lucruri, dar nu reușea să scoată o vorbă.

Cineva îl luă de braț, iar doi infirmieri ridicară targa lui Robert Carver. Se urcă în elicopterul cu care venise. Era din nou în văzduh.

„Banana zburătoare" era escortată de trei *gun-ships*. Trecură peste Hadeth. Fumul nu se risipise încă de tot. Câteva ambulanțe staționau la fața locului. Pilotul se întoarse spre Malko și ridică degetul mare în semn de victorie.

— Ați făcut o treabă bună! urlă el.

Malko privea Beirutul învăluit în ceața dimineții; în aparență, era destul de liniștit. Orașul se trezea bucuros că scăpase de încă o catastrofă. Și asta datorită lui. Ar trebui să fie fericit. Cu toate astea, se temea că, din păcate, nu oprise clepsidra destinului decât cu câteva firișoare de nisip.

Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei, Maria Lazăr***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 380

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001